Anne Hampson.

Croaziera disperării.

Capitolul 1.

Wendy se aşeză mai bine, cu mâinile crispate pe brațele scaunului. Vedea ea prin ceață figura din fața ei, ochii aceştia plini de compasiune sub sprâncenele groase şi cărunte. I se părea că nori

grei acoperiseră soarele. Şi auzea neiertătorul tic-tac al pendulei... Ne... ier... tă... tor... îşi reveni deodată, reuşind să alunge această viziune tulbure, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Dar după un vis urât, urmează oftatul de uşurare al trezirii... Acum, însă, nu era cazul.

- Doctore Whittaker, zise ea cu o voce puțin mai perceptibilă decât un murmur, nu mi-ai spus care este verdictul specialistului. „E1 refuză să-mi spună, preferând să lase asta în grija medicului meu personal”, gândi ea. Am venit aici aproape de cinci minute şi...

Se întrerupse pentru a arunca o privire la ceasul de la mână.

- Da, exact de cinci minute, aveam programare la ora trei.

Doctorul pârca stânjenii.

~ Draga mea copiJâ, ¡„cern. *n„.

I ^ I, ic cunosc de muie

.....

spune că nu este nirin - Specialistul

-pul. Wendy ştia că *ocbiU^^Ţ^* întoarce din nou spre ea.

\- Nicio speranță... renetă Wp a

bineînțeles, după expresia de pe^aIp“ “f T

\- Avusese *HB* ■ specialistu ui.,

avusese de gând să te onerp^ *A* • fo'osi ia nimic, A fa, *J“* «■» « n-ar

' Cât timp îmi mai rămâne, doctore? atru luni,

poate mai mult Ochii mari, violeți ai tinerei fete se m- - c

biroului, asupra omului care încă din *c r*

Prieten, cât şi medic Pilane u fusese

atât

Asta înseamnă că... pot conta măcar pe cele patru luni, nu-i

ei aniversare... Nici următoarea

- Da, Wendy, aşa este.

Pămase tăcută, foarte palidă.

Patru *luni? întrebă*

întâmple imediat!

ligâtul venea din adâncul ființei ei, plin de sinceritate. Nu

murau uşor. Si buzele lui Wend, tremurau, « n » *

uu an. îi murise apot Lşi amintească perioada familie", «> “ y " crezut că sunt din ei„d apăruseră migrenele. La încep .

cauza ochilor, pentru că somnole ă şi

t "“ „sulte medicul, apoi un specialist

::r"Xăvăpe^.cuopr retriş,a,u

şă vorbiri cu med,cui dum—ăperşonal. ii voi

, „muc concluziile mele pâua mame la ora as ,

m ■' intrerupsese ferm, ani. Va şti cum

Medicul dumneavoastră va trateaza

sa va spună, liste... grav?

UI făcuse un gest vag cu mâna.

J^EJUME

.IAZIERA^DIŞPER^L

w ^ ---------- ---------- --- iotului?

„ZI*"dta*"ie5ise pn, t mim3ti ^

de pe punte, cum vaporul

Doctorul Wh ittaJiertusid

A™.,; *« *Mbn m rfcP u„; 2ZT di"gânduri,e ei

. vreodată? îi mai rămăseseră doar trei

■' U" *Zimbet* slab «« fi„, «, vreo idee despre ce aş p mea să

de portul

începtoşaţi fi "râlu^e "şfe™^'"" ^ *daci* **odTM**

se îndepărta

O croazieră în jurul lumii cu s s c drum în ianuarie. ^ CU "S'S' Fayson"' care Pleacă la wendy clipi, surprinsă.

Vendy privea Southampton,

~ vrei sa...? Dar nu pot să-mi permit» p ridică la o sumă atât de mare con°nnile mele nu se ~~ Şi— casa?

Dare se va mai întoarce luni de viaţă. -rase casa. O vânduse sub Primul vizitator care venise, cu ^ ^ bani şi „ ciul ei. Motivase ca are nev anulase pi . alătoria vapor. Se 1 V^l. umpărătorul i-o plătise — - ^ o , alâtoria, Wendy avusese noroc sa

-Casa? Vrei să spui cipots•ov•nd)

ci *încuviinţă* din can r»; w? .

definitivă... Casa ei, mostemre d ' ' * PÎTM în*rozi'°r de Ei—'trrssrc

Weau * c°p"a "*•

doctorui ii amintea că „u " *n* ' TM* blâ"dJ' hi™* Până ia urmă, fi, * ^"T ^ * "* "~ U"Ui * !"*P^t. Prin urmare de ce sa nu urmeze sfatul

grăbise apoi să-şi faci o sem d= jn acclaşi tim|

.„„bilelor şi ce mai era e ^ activităţi febrile Nu c« ™P de sand a . s{îrsitul„i inevitabil... exisă însă valul întunec , plecarea.

Doctorul voia să se gândească la asta. ^ Sfârşit, c din jurul ei. **Perechea** aceasta d în

dimineața aceas ^ ^ pIoMcme p,
Wbiuaker îi ptom.sese s ^ ^ ^
care le lăsase nerezo rezervată o cameră.
„c e direct la clinica, unde avea
^săseăndeascălaasta.Aruncaoprivtre,
Ueao creai
radioase

oare economii toată viata pciiiru .1 si puie .1 oieri această călătorie? Dar bărbatul acela... inginer, I.11.1 îndoiala. Dar femeia aceea?... Judecând după haina de vizon si după diamantele pe care le purta, putea să fie o actriță bogată. Şi cei doi bărbați de acolo... unul înalt şi foarte serios, celălalt vesel. Wendy era fascinată de profilul clasic al primului, de nasul lui acvilin, bărbia energică, pomeții înalți şi tenul bronzat... Acesta întoarse uşor capul şi privirea lui trecu nepăsător pe lângă ea, continuând apoi discuția cu prietenul său.

După o ultimă privire spre mal, tânăra se duse în cabina ei. Aceasta era de un lux nemaipomenit, cu o sală de baie spațioasă şi un interior decorat cu mult bun-gust.

Wendy se opri în fața oglinzii, privindu-se fără să vadă nimic.

Se simți dintr-odată depăşită de grozăvia situației. Aluneca iremediabil spre o prăpastie fără fund, fără speranță de salvare. Simți brusc o teribilă dorință să plângă, să protesteze, să cheme în ajutor... Senzația aceasta dispăru treptat, lăsând-o epuizată, fără pic de putere. Durerea de cap se insinua perfid în gândurile ei... Se întinse pe pat şi închise ochii.

De ce venise oare pe acest vapor? Cum de nu s-a gândit că suferința ei va fi şi mai cumplită? Va fi mereu în preajma unor oameni fericiți, veseli. Vor dansa, vor înota în piscină, se vor bucura de excursiile prevăzute în timpul escalelor...

Cu toate acestea, după ce făcuse siesta şi un duş bun, se simți destul de înviorată încât să se ducă la ora ceaiului, în Salonul Reginei. Era o încăpere fermecătoare, cu fotolii comode din

piele oranj şi cu plante exotice. Un chelner surâzător în pantalon negru şi haină albă, îi servi ceai şi prăjituri cu cremă. Wendy se simțea bine şi acceptă cu plăcere această primă gustare la bord.
Se pregătea să deschidă o carte pe care o luase cu ea, când instinctul o făcu să ridice ochii. Cei doi bărbați pe care-i văzuse pe punte mai devreme, intrară în salon. Cel înalt îi aruncă aceeaşi privire indiferentă ca în momentul plecării vasului. Celălalt, la fel de elegant dar mai puțin frumos decât prietenul său, tresări uşor când întâlni privirea lui Wendy. Părea că vorbesc despre ea şi Wendy simți că roşeşte. Avea acea senzație de singurătate care deosebeşte un călător izolat de cei care sunt în grup.
Se întrebă din nou ce caută aici. Trebuia să lase impresia că e fericită, dar era peste puterile ei.
Murmurul vocilor celor doi bărbați ajungea până la ea. Unul era mai înalt decât celălalt şi amândoi păreau distinşi şi cultivați. Se aşezară în spatele ei, spătarul banchetei fiind un paravan între ea şi ei.

- Sunt sigur că este ea, Garth. Este Lenise Mavaro. Fețişoara asta delicată, ochii mari, violeți, năsucul cârn şi buzele senzuale nu le-am mai văzut nicăieri.
- Credeam că Lenise Mavaro este blondă.
- Da, în filmele sale. Dar când călătoreşte incognito, primul lucru pe care-i face este să-şi ascundă celebrul păr blond.
- De ce s-ar deghiza?
- N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre excentricitățile ei?

ANNE
HAMPSON

II

pi MM Uliu i'.u i .1 si-a găsit un nou

**

'IIIUIIII

VMI I .i ^iiii <111 d | • 11114 iii dispo i < i l.il.ili începu să râdă.

Il pldi i liii ,i nulul,tl.i. s.i «.i ,ilisi /i i \ivntricităţile... Dar ştie nunul s,i t,n ,i sl |>r mlioni)M|,i Aluni i, ca in cazul de faţă, pic,u a mu n i rn.i/ici a sub un nume lals si joacă rolul unei gâsculiţe ncvmovaic.

- (ie personalitate ciudată! Nu-mi place genul acesta de femeie! De altfel, n-am văzut niciunul din filmele sale.

- Cunosc pe cineva care a lucrat cu ea şi în felul acesta am aflat micile ei manii. De obicei, pleacă într-o călătorie, între două filme.

Wendy îşi sorbea distrată ceaiul, ascultând cu interes discuţia. Auzise şi ea vorbindu-se despre celebra stea Lenise Mavaro.

Ştia că vedeta călătorea adesea sub un nume fals, cu celebrul ei păr blond ascuns sub o perucă neagră. în schimb, nu ştia despre tânăra femeie că voia să pară uneori un copil nevinovat. Se întreba ce concluzie ar fi tras un psiholog din acest comportament...

Discuţia de alături schimbă subiectul. Wendy află astfel că unul dintre bărbaţi era agent imobiliar la Londra. Celălalt nu făcu nicio referire la profesia sa. Vorbea puţin, mult mai rezervat decât prietenul său. După intonaţia vocii, remarcă o oarecare plictiseală şi şi-l imagină înăbuşind un căscat. I se păru că-l aude pe cel vorbăreţ spunând ceva de genul-, „...sper că vei putea să-ţi păstrezi secretul...", dar nu era foarte sigură.

Ridică din umeri nemulţumită, spunându-şi că ar fi mai bine

să-şi vadă de treburile ei. Cu toate acestea, dintr-utt motiv de neînțeles, nu se putea împiedica să se gândească la cel mai înalt dintre cei doi pasageri. Era surprinsă, deoarece nu-l cunoştea şi nici nu ştia dacă el era cel care avea ceva de ascuns.

Aproape terminase ceaiul, când un tânăr se aşează la o masă apropiată de a ei. Când privirile lor se întâlniră, el îi zâmbi şi Wendy îi răspunse la rândul ei. Își luă apoi cartea şi se cufundă în lectură.

După vreo douăzeci de minute, se ridică de pe fotoliu cu intenția de a vizita puțin vaporul. Dar abia ieşise din salon, când simți că cineva o bate pe umăr. Se întoarse şi-l văzu pe tânărul de adineauri, cu cartea ei în mână.

- Ați lăsat asta pe masă, zise el privind-o cu o evidentă admirație.
- Mulțumesc, o uitasem.

El păru că ezită, după ce-i dădu cartea, nedecis dacă poate să rămână sau să plece.

- Sunteți... singură? îndrăzni el să întrebare.

Wendy încuviință din cap. Aruncă o privire rapidă interlocutorului, remarcând expresia deschisă, privirea directă şi gura care părea prea delicată pentru un bărbat.

- Şi eu... V-ar deranja dacă am face câțiva paşi împreună pe punte?
- Nicidecum.

Spontaneitatea propriului răspuns o surprinsese. Fără să-şi dea seama, simțea nevoia de companie.

Merseră un timp în tăcere.

- Nu cumva aţi păţit la fel ca mine şi prietenii v-au lăsat baltă în ultima clipă? întrebă el după un timp.

- Nu. M-am hotărât să particip la această croazieră abia acum trei săptămâni.

- Trei săptămâni! Şi aţi mai găsit loc?

- Cineva şi-a anulat călătoria, explică ea. Dumneavoastră trebuia să veniţi cu un prieten?

- Da. El reţinuse un loc încă de acum un an, ca şi mine. Dar până la urmă şi-a dat seama că nu are destui bani şi a renunţat. Ceea ce face să am acum o cabină dublă.

- Şi eu. Cred că a mea a fost rezervată de un cuplu de oameni în vârstă.

I'oaie unul dintre ei a murit, zise el gânditor. Ştiaţi că apioape ut toate eroaz,icrele care durează mult moare cineva şi i ut pul este м ulundal m mare" De altfel, e normal. Preţul »alainiit i este ai al (le mare, încât cea mai mare parte a pasagmloi suni banani. Daca ţinem seama şi de numărul pasagerilor, este loarte probabil ca măcar o persoană să moară III (impui calalorici.

Se întrerupse şi se încruntă.

- Dar ce aveţi? Sunteţi foarte palidă...

Ea clătină din cap, dar nu putu să scoată niciun cuvânt. Îşi simţea gura uscată.

- Aţi mai văzut oameni murind în timpul unei croaziere? reuşi să întrebe în cele din urmă.

- Da, de mai multe ori. La Crăciunul trecut, printre altele.

Călătoria nu dura decât trei zile, dar erau peste patru mii de persoane la bord. Două dintre ele au murit. Erau într-adevăr foarte în vârstă... Le-au aruncat corpurile în mare noaptea, când toată lumea dormea.

Noaptea... Pentru a nu-i întrista pe ceilalți... Aruncați în mare. Dar ce importanță mai are?

- Cred că mă duc în cabina mea, zise slab Wendy cu o schiță de zâmbet.
- Oh!... făcu tânărul, descumpănit. Y-am tulburat cu digresiunea aceasta morbidă? îmi pare nespus de rău... M-am purtat prosteşte. Mai mult decât îşi închipuia, dacă ar fi ştiut adevărul...
- Nu-i nicio problemă.

Ea regăsi zâmbetul şi renunță la ideea de a se retrage în cabină. Dacă s-ar fi gândit mai mult la spusele lui, risca să facă o depresie.

- Nu sunt deloc tulburată, minți ea.
- Sper, zise el cercetând chipul fermecător al lui Wendy. La cei optsprezece-nouăsprezece ani pe care trebuie să-i aveți, nu te gândeşti la moarte... Cam atât, da?
- Am douăzeci de ani, răspunse ea privirii lui întrebătoare.
- Vârsta cea mai frumoasă!
- Nici dumneata nu cred că ai mai mult.
- Ca să fiu exact, am douăzeci şi şase şi jumătate.
- Ai călătorit mult?
- Destul de mult. Muncesc ca un nebun timp de doi ani, apoi îmi ofer o călătorie.

- Pentru o asemenea croazieră, cred că ai muncit intr-adevăr din greu!
- Am primit o moştenire, mărturisi el. Tatăl meu voia să investesc banii în ceva. Mama dorea s-o ajut pe sora mea să-şi cumpere o casă. Tocmai s-a căsătorit. Dar când mi-am aruncat ochii pe broşura care prezintă această croazieră, n-am putut rezista. Vreau să văd lumea.

Ea încuviință distrată din cap. Era sigură că dorea să afle motivele prezenței ei la bord.

- Medicul m-a sfătuit să fac această călătorie, zise ea după o scurtă pauză.
- Ai fost bolnavă? se miră el. Arăți totuşi superb.
- Mulțumesc, zâmbi ea. Da, am fost bolnavă.
- Oricum, această călătorie nu poate să-ți facă decât bine... La care restauram ici masa? Eu sunt la Britania.

Eu la Salonul Kcgmci.

Va/.u i a lata tânărului se întunecă.

Este cel mai luxos... Eu am luat biletele cele mai ieftine pentru această călătorie.

Wendy nu răspunse. Ea se afla la categoria lux pentru că fuseseră singurele bilete pe care le găsise.

- Aş putea să te mai văd după cină? întrebă el.

Tânăra^âmbi, fericită că nu va trebui să-şi petreacă seara singură.

- Cu plăcere.

Tânărul se prezentă:

- Shaw Stacy.

- Eu mă numesc Wendy, Wendy Brown.
- Un nume frumos! zise el.

Ea se mulțumi să surâdă. Dar mai târziu, în timp ce hoinăreau pe vapor plini de curiozitate, Wendy se surprinse de mai multe ori râzând cu poftă. îi mulțumi în sinea ei acestui nou prieten pentru veselia şi umorul lui. Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când nu se mai întâmplase să râdă.

în seara aceea, pentru cină, îmbrăcă o rochie de catifea verde-pal, cu o croială „princesse". Părul îi era reținut de o coroniță cu perle, bijuterie rămasă de la bunica ei. La mână își puse o brățară simplă de aur. în rest, nimic. Cu toate acestea, la intrarea în restaurant multe capete se întoarseră spre ea. Chelnerul o conduse la o masă de patru persoane. O doamnă între două vârste se afla deja aşezată, zâmbetul ei descoperind un şir de dinți mai proeminenți.

- Sunteți singură? întrebă femeia când chelnerul se îndepărtă. Eu mă numesc Margie Stromberg şi sunt americană.

O precizare inutilă! îşi spuse Wendy în sinea ei, înainte de a se prezenta la rândul ei.

- Din ce parte a Statelot Unite veniți? întrebă ea politicos.
- Din Connecticut. Soțul meu avea acolo o plantație de tutun. Acum, e mort. Bietul de el! Ar fi fost fericit să participe la

această croazieră. .. Ah! Iată-i si pe comesenii noştri.

x **

Şi adresă un zâmbet larg celor doi bărbaţi care se aşezară la masa lor. încercă şi Wendy să zâmbească, dar se simţea dintr-odată intimidată şi nu reuşi să scoată o vorbă. Cei doi comeseni erau bărbaţii pe care-i văzuse pe punte şi apoi în salonul de ceai. Se făcură prezentările. Privirea lui Wendy revenea adesea spre chipul frumos al lui Garth Rivers. El nu păru însă afectat de privirea ei.

în schimb, prietenul lui n-o pierdea din ochi, cu o uşoară expresie încruntată.

- Wendy Brown, murmură parcă numai pentru el, aruncând o privire rapidă spre Rivers.

Masa decurse în mod plăcut. Mâncarea era foarte bună, vinul la Ici, lumina lumânărilor romantică si chelnerii foarte atenţi. Asa voi li oaie mcieii" sc întreba Wcndv. Se vor plictisi fără îndoiala destul de lepede sa i servească amabil pe semenii lor mal ho|ţatl

< i mv 11 sat la di la masa lor era cam protocolară. Şi numai din vina Im (..ulii Hivers. in schimb, Margie Stromberg flecărea fără încetare. I raser Doulden, celălalt tânăr, nu reuşea să-şi ia privirea de la Wendy, dar întreţinea conversaţia. Wendy şi Garth se mulţumeau să asculte şi să guste din felurile delicioase*- aduse la masă.

La sfârşitul mesei, îşi spuseră politicos „bună seara" şi se despărţiră. Wendy ieşi din restaurant împreună cu Margie.

- Ce rochie frumoasă ai, draga mea! se extazie Margie. Şi eşti atât de suplă! îţi vine de minune! Mie, acum... îmi plac prea

mult mâncărurile bune. Să nu te laşi în voia poftelor după ce o să împlineşti patruzeci de ani...

Patruzeci de ani...

Wendy se întreba ce ar spune Margie dacă ar şti că interlocutoarea ei nu va apuca să împlinească nici douăzeci şi unu, cu atât mai puțin patruzeci...

Margie ar fi continuat să flecărească dacă Wendy nu s-ar fi scuzat, amintindu-şi de întâlnirea ei.

- Ai deja un cavaler cu care te întâlneşti?
- Ei bine... ezită ea, de fapt... da.

Aşteptând să vină ora întâlnirii cu Shaw, se plimbă puțin pe punte, apoi se sprijini de balustradă.

Se apropie cineva, dar rămase în umbră. Wendy recunoscu însă talia înaltă şi portul semeț al capului chiar înainte de a-i vedea fața. Garth Rivers... Unul dintre cei doi bărbați cu care va împărți masa până la sfârşitul călătoriei...

Wendy se încruntă. Presupunea că se va plictisi de compania lui în câteva zile. I se părea prea înfumurat, prea rezervat. Fața lui severă rămăsese ca de gheață în timpul mesei, oricare au fost subiectele abordate. De fapt, părea că deja se plictiseşte pe vas. Cum va rezista până ce vor acosta din nou la Southampton, la începutul lui aprilie?

Veni şi el să se sprijine de balustradă şi rămase nemişcat, cu privirea pierdută în noapte.

Wendy tocmai voia să plece când îl văzu pe Shaw apropiindu-se.

- Ai venit mai devreme! zise el strecurându-şi brațul sub al ei

şi conducând-o spic harul din aprnpinc »*
Când trecură prin Ini Danii, acesta se întoarse şi privirea lui o întâlni o clipă pe cea a lui WVndy. l-a văzu apărându-i pe buze un zâmbet ironic şi ridica mândra capul. De ce râdea oare de ea? Dacă o va mai privi astfel, nu va ezita să-l întrebe!

Capitolul 2

Vaporul se îndrepta spre New York. Se aflau pe ocean doar de trei zile şi Wendy observă că Shaw se ataşa prea mult de ea. Nesuportând ideea să sufere într-o zi din cauza ei, tânăra decise să rămână rezervată înainte să se îndrăgostească de ea. Chiar dacă i-ar împărtăşi sentimentele, nu-l va încuraja. Nu voia ca după ce va fi înghiţită de mare, să lase în urma ei un tânăr cu inima frântă. Constata uimită că îşi considera propria situaţie din postura de spectatoare, ca şi cum ar fi fost vorba despre altcineva.
Acum, se îndrepta spre piscină, unde se întâlniseră şi ieri la aceeaşi oră ca să bea o cafea. El era deja aici şi expresia de pe faţa lui confirmă bănuielile lui Wendy. Când o văzu, privirea lui se aprinse şi-i adresă un zâmbet larg.
- Eşti superbă! strigă el fără să-i pese de cei din jur. Verdele îţi stă de minune.
Ea îi mulţumi zâmbind.

- în dimineaţa asta nu înoţi? îl întrebă.

- Mă gândeam, zise el după ce comandă cafele. Am putea juca tenis pe punte, dacă vrei, ne-am putea duce apoi să mâncăm la bufetul „Bar Ocean". în felul acesta, nu va mai fi nevoie să ne despărţim la ora prânzului.

Aştepta răspunsul ei cu sufletul la gură. Wendy se încruntă. Regreta că petrecuse aceste trei zile doar cu el, dându-i speranţe. în tot acest timp, fuseseră practic împreună, înotaseră, se amuzaseră, vorbiseră mult, vizitaseră vaporul, băuseră cocteiluri. Şi acum...

- Shaw, zise ea, vei fi dezamăgit. Eu nu pot să-mi petrec astfel zilele doar cu tine. Uneori, simt nevoia să fiu singură.

Eala lânăniltii se în lunecă si Wendy avu remuşcări. Era prea di . 1 gu | i II ea ea sa I ranease astfel. Dar dacă va permite să iniiiimie o Iapa Im , el nu va inlâi/ia sa se îndrăgostească de i a lai duo na de mai lai/ui va li si mai mare.

I iu mi ti peia el i u vme scăzută... Bine, Wendy. Nu pot să n IIIHIH>|Hili/e/ III lulalilale, dar...

V miiei upse când chelnerul puse cafelele în faţa lor.

Imi plac i mult, continuă el foarte serios privind-o în ochi.

Ea oliâ şi sorbi din cafea. Doamne, cât de greu era! Vorbi totuşi pe un ton ferm:

- între noi nu pot fi decât nişte relaţii amicale, Shaw.

- Dar... Ai spus că nu eşti logodită...

- Şi n-am nici cea mai mică intenţie, răspunse ea pe un ton voit rece. Eu sunt o singuratică, Shaw.

- Nu pot să cred, Wendy... Vreau să fii prietena mea dragă...

Ha clătină din cap. Nu făcuse niciodată rău cuiva, dar acum trebuia să-l rănească pe acest tânăr.

- Este mai bine să nu ne mai întâlnim atât de des, crede-mă. Ti-am spus, sunt o singuratică... Nu, nu mă întrerupe. Sunt mai fericită astfel... şi la fel vei fi şi tu. Ştiu ce vorbesc, Shaw. Îți vei da seama într-o zi...

- Nu înțeleg, zise el.

- Vei înțelege mai târziu, spuse ea cu blândețe. Şi atunci îmi vei mulțumi pentru ceea ce fac acum...

- Explică-mi mai clar în loc să-mi vorbeşti în enigme, replică el nervos.

- Singura explicație pe care pot să ți-o dau, Shaw, este că prefer să fiu singură, minți ea.

De fapt, nu dorea deloc să fie singură în timpul acestei croaziere, în ultimele ei săptămâni de viață...

- înțeleg... zise el cu amărăciune. Mă înclin în fața hotărârii tale. Dar n-am să-ți ascund, Wendy, că sperasem sa fim... mai mult decât prieteni.

Ea răspunse, înăbuşind suspinul pe care-l simțea în gât:

- Mă cunoşti de puțin timp, Shaw... Nu ştii de fapt cum sunt. El clătină din cap şi o privi în ochi.

- Ba da... Puteai să fii femeia vieții mele.

Aşteptă, sperând că poate se va răzgândi, dar Wendy nu spuse nimic.

El continuă:

- Am putea să ne mai vedem din când în când? Să mergem la un film, sau să dansăm?...

- Nu. îmi pare rău....

»«

Vocea i se stinse la vederea bărbatului care se pregătea să sară în apa albastră a piscinei. Garth Rivcrs... în aceste câteva zile, începuse să-l cunoască. Şi nu-i plăcea totul la el. Mai întâi, deoarece era rece şi cinic cu femeile. în plus, era excesiv de rezervat şi nu vorbea niciodată despre el. Celibatarul acesta de vreo treizeci de ani avea mereu pe față o expresie arogantă şi un aer de superioritate pe care Wendy le găsea insuportabile. Ca să uite de el, începea de obicei o discuție cu Margie Stromberg. Atunci, nu putea să nu observe sprâncenele încruntate ale aristocratului Garth Rivers. Era evident că cele două femei îl plictiseau de moarte. Găsea discuția lor neinteresantă şi frivolă. Wendy nu dorea decât un singur lucru: ca el să ceară să fie schimbat la altă masă. Dar Margie era entuziasmată de fizicul seducător şi de ținuta lui distinsă.

- Nu-i aşa că avem noroc să fie la masa noastră? o întrebase ea înir-o seară pe Wendy, în timp ce ieşeau din sala de mese. Ai observat că toate femeile se uită după el? Dar el rămâne întotdeauna total indiferent la manevrele lor...

Wendy ridicase din umeri. îl detesta pe acest bărbat, dar hotărâse o dată pentru totdeauna că diplomația era drumul cel mai înțelept de urmat...

- De ce nu? întrebă Shaw, întrerupând gândurile lui Wendy. Nu putem rămâne totuşi prieteni?...

- Prieteni da, încuviință ea fără să-l piardă din ochi pe Garth, care înota viguros. Dar nu trebuie să mai ieşim împreună.

El îi aruncă o privire ciudată, vru să spună ceva, dar renunță.

Apoi, schimbă subiectul. Dar Wendy nu acordă atenție cuvintelor lui, preocupată doar de Garth Rivers. Acesta ridică brusc privirea, surprinzând-o. Ea roşi. Bărbatul ridică mirat din sprâncene înainte de a se îndepărta spre capătul celălalt al piscinei.

întorcându-se spre Shaw, Wendy încercă să înțeleagă despre ce vorbea acesta, dar era ciudat de tulburată. Fu uşurată când el se scuză şi o lăsă singură la masă. Ea își mai turnă o ceaşcă de cafea, îşi descheie rochia de plajă şi se întinse pe un şezlong, fericită să simtă mângâierea razelor de soare pe pielea ei.

Se simțea perfect relaxată. Ştia totuşi că această stare este trecătoare şi că va simți curând nevoie de companie, pentru a nu se mai gândi la prăpastia care o aştepta. Avea nevoie de o prietenă, o femeie, hotărî ea.

Până atunci, însă, profita din plin de această clipă de răgaz, când nu mai avea importanță nici trecutul, nici viitorul. Se mulțumea doar să trăiască...

Din când în când, privirea îi cădea pe frumosul Garth Rivers şi-i era greu să şi-o mai desprindă. Acesta ieşi din apă, rămase un timp pe marginea piscinei, apoi se şterse cu un prosop mare.

După aceea, aruncă o privire în jurul lui, o văzu pe Wendy şi spre marea uimire a acesteia, se apropie de masa ei.

- Singură?... Pot să mă aşez?
- Bineînțeles, răspunse ea cu amabilitate.
- Unde a dispărut prietenul dumitale?

Tonul lui era uşor ironic.

- Shaw? A plecat... Nu ştiu unde...

El îşi încruntă puţin sprâncenele.

- Aveam totuşi impresia că relaţia voastră devenea serioasă.

Wendy se întrebă de ce tonul lui era ironic. O dispreţuise vizibil de la început, ca şi cum ar fi ştiut despre ea lucruri neplăcute. Deşi atitudinea lui Fraser era diferită, părea că şi el ştia ceva despre ea, dar hotărâse totuşi să se poarte amical. Wendy ridică din umeri. Ce importanţă avea?... Şi totuşi... îl privi pe Garth în timp ce acesta se uita spre bazin. Cât de frumos era! Părea de necrezut că este încă celibatar. Era absorbit în contemplarea unei tinere blonde fermecătoare îmbrăcată într-un bikini minuscul, care-şi usca părul cu o grație nonşalantă la marginea apei. Wendy remarcă un uşor zâmbet pe fata vecinului său. îşi aminti că-l văzuse dansând cu acea lânară.

Dnpa ce îndulci cafeaua, el se pregătea să bea, când fu »onsticnt de intensitatea privirii lui Wendy asupra lui. Se întoarse spre ea si privirile lor se întâlniră.

Dmir-un motiv nedefinit, Wendy roşi şi-şi coborî pleoapele cu gene lungi, mătăsoase.

Se foi, jenată de privirea lui pătrunzătoare. îşi dădu seama că în ciuda dorinței de a rămâne singură, simțea un fel de bucurie inexplicabilă ştiindu-l aproape.

Ochii căprui întârziară pe curbele delicate ale trupului ei. Wendy deveni stacojie, şi spre marea ei surpriză, văzu fața rece a lui Garth însufleţindu-se. Licărirea din privirea lui dovedea că-i trezise interesul.

- Nu eşti în costum de baie, remarcă el privindu-i şortul şi tricoul sub rocia descheiată de plajă. Ți-aş recomanda să faci o baie, apa e minunată.
- Vrei să spui că... ar trebui să mă duc să mă schimb? îl văzu zâmbind pentru prima dată,
- Fireşte, zise el. Nu poți totuşi să intri aşa în apă...

Un sfert de oră mai târziu, Wendy înota alături de Garth.
- A fost o minune! exclamă ea ieşind din apă. îți mulțumesc pentru sfat.
- Vrei s-o luăm de la capăt? întrebă el amuzat.

Wendy întoarse privirea, simțind că inima ei începe să bată mai repede. în acel moment, apăru Fraser şi ceru voie să se aşeze lângă ei. Ca de fiecare dată când se afla în prezența ei, o privi pe Wendy cu o curioasă intensitate. Părea că-l intrigă ceva, un mister pe care voia să-l dezlege.

Dar începu curând să discute cu verva lui obişnuită. Wendy se miră din nou cu câtă uşurință se legau prietenii în timpul unei croaziere. După trei zile, avea impresia că-şi cunoaştea comesenii de mult. încă de la început îşi spuseseră pe nume şi se tutuiseră.

Fraser vorbea cu prietenul său şi Wendy se mulțumea să asculte, cu privirea ațintită asupra mâinii lui Garth care se

odihnea pe masă. O mână lina ai degete lungi, care ar fi putut aparține unui pianist... dar nu era decât o presupunere, în clipele următoare, fu conştientă că privirea lui Garth se îndrepta neîncetat spre ea, provocându-i o senzație ciudată pe care n-o mai simțise până acum.

Conversația celor doi bărbați se stinse curând, Wendy se amuza privind în jurul ei, mirată să vadă destul de mulți tineri şi se întreba cum putuseră să-şi ofere o asemenea croazieră.

- La ce te gândeşti, Wendy?

Vocea lui Garth, o smulse din gândurile ei.

- Mă jucam de-a ghicitorile, răspunse ea.

- Te întrebi, poate, ce motive au aceşti oameni să se afle la bord?

Iii clătină din cap şi fără să aştepte răspuns, adăugă-.

Gâtul te gândeşti că sunt atât de mulți care au timpul şi banii necesari ca să facă o croazieră luxoasă timp de trei luni...

I'.icii o pauză în care el şi prietenul lui o priviră pe Wendy atât de imens, încât aceasta roşi jenată.

Sunt destui pensionari printre ei, zise ea, iar unii sunt evident miliardari. Dar sunt şi alții, care mă surprind...

Vorbise destul de vag şi Garth păru că profită de ocazie.

- Presupun că şi tu îi uimeşti pe mulți! Este destul de neobişnuit ca o tânără să călătorească singură într-o asemenea croazieră.

Wendy roşi, dar nu dorea să dea nici cea mai mică explicație. După câteva minute, Garth reluă discuția, pe un ton plin de subînțelesuri:

- Există cu siguranță și actori de film la bord, care călătoresc fără îndoială incognito...

Ea încuviință din cap, amintindu-și discuția pe care o surprinsese între cei doi bărbați în prima zi a călătoriei.

- Da, probabil... Presupun că simt și ei nevoia să aibă o viață particulară, departe de reflectoare și de publicitatea cu care sunt înconjurați.

Se lăsă o tăcere grea.

Wendy încruntă sprâncenele. Nu-și dădea prea bine seama de ce tăcerea bărbaților o tulbura.

- Dacă ai fi un star, Wendy, ai face la fel?

După o ușoară ezitare, ea clătină din cap și răspunse:

- Cred că da. La urma urmei, ai dreptul să-ți trăiești viața oricare ți-ar fi meseria, nu-i așa?

- Sunt de acord cu tine.

Garth continua s-o privească insistent. Apoi, după ce aruncă o privire scurtă prietenului său, își îndreptă plictisit atenția spre ceilalți pasageri.

- Grasul acela de acolo, spre dreapta, este magnatul textilelor Baldric Safford Ryeman, zise el.

- Și tânăra care-l însoțește este secretara lui, completă Fraser cu un zâmbet complice.

- Doamna în bikini bleu este miliardară. Tot anul face numai croaziere.

Wendy îl privi stupefiată.

- Tot anul! exclamă ea.

- Absolut. Trece de pe un vapor pe altul. Și nu este singură,

adaugi d, in l.it.i i-xpivsia nnniir a lui Wendy. Oameailor prea însinguraţi Ic plate accsi mod dc viaţă.

- Nu este anui/.anl să Iaci asia lut timpul! protestă ea. Trebuie să fii prea singur ca sa încerci sa ic distrezi astfel. Este... emoţionant.

In vocea ei se simţea o profundă compasiune. Garth îi aruncă o privire scrutătoare, mijind ochii.

- Eşti foarte sensibilă, zise el, vizibil surprins de această latură a caracterului ei.

Wendy nu înţelese remarca lui şi nu-i răspunse. El părea să aibă o atitudine critică şi ea se întrebă din nou de ce se purta astfel cu ea. Surprindea în privirile lor un oarecare amuzament şi o ironie permanentă la adresa ei. Era oare chiar atât de ciudată? Va trebui să-l întrebe direct pe Garth Rivers, cu prima ocazie când vor fi singuri. Era atât de jenată, încât se ridică, se scuză şi plecă. Când ajunse în dreptul scării, Shaw era lângă ea.

- Am crezut că vrei să stai singură, o acuză el. Dar de douăzeci dc minute stai cu cei doi bărbaţi... şi înainte ai stat de vorbă cu unul dintre ei.

lira evident vexat şi lui Wendy îi păru rău pentru el. Hotărâse însă o odată pentru totdeauna, spre binele lui, să se poarte rece cu d.

- Nu-i pot împiedica pe oameni să se aşeze lângă mine! Nu m-am gândit să rezerv o masă doar pentru mine!

El se făcu stacojiu la faţă, o ţintui cu privirea câteva secunde, apoi îi întoarse spatele. Wendy îl privi cu tristeţe

îndepărtându-se. Ruptura era destul de greu de suportat, pentru că petrecuse împreună cu el trei zile agreabile. I-ar fi plăcut să dureze toată călătoria. N-ar fi avut astfel prea mult timp să se gândească la situația ei. Dar trebuia să-şi ascundă sentimentele. Era păcat ca un băiat fermecător ca el să fie rănit atât de dureros. Dacă s-ar fi îndrăgostit de-a binelea de ea, moartea ei l-ar fi rănit cumplit.

Timpul trecea implacabil. Vizitară New Yorkul, apoi continuară drumul. Făcură escală la Port Everglades, la opt zile după plecarea din Anglia.

Shaw îşi găsise o altă prietenă şi Wendy se bucură. Garth îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu o oarecare Nicole Renton, evident topită după el. Era oare şi Garth la fel de îndrăgostit? Greu de spus... Ideea îl făcuse pe Fraser să izbucnească în râs când Wendy o adusese în discuție.

- Garth îndrăgostit? Niciodată! Este un celibatar convins... Margie îşi făcuse şi ea rost de un cavaler. Era un american căruia îi murise soția cu şase ani în urmă, lăsându-l cu două fete de crescut. Acum, amândouă fiind la casele lor, hotărâse să-şi ia o adevărată vacanță. în ce o priveşte pe Wendy, era cel mai adesea singură. De aceea, aştepta cu nerăbdare ora mesei, sigură că măcar atunci

va avea companie. Margie era la fel de fermecătoare, Fraser prietenos şi discret. Chiar şi Garth părea să se fi umanizat puţin. Aşa cum promisese, venise de vreo două ori să înoate împreună cu ea la piscină. Restul timpului rămânea singură, ducând peste tot cu ea o carte.

O urmăreau priviri curioase pe care le resimţea dureros. Recunoştea totuşi că era vina ei dacă oamenii o priveau intrigaţi.

Mai întâi, n-ar fi trebuit să se îmbarce niciodată pentru această croazieră. Să-şi petreacă ultimele zile de viaţă într-o izolare totală era o nebunie! în Anglia ar fi putut să continue să lucreze până în ultima clipă. Acolo erau şi prietenii ei. în sfârşit... Era prea târziu pentru regrete... doar dacă nu se hotăra să părăsească vaporul la una dintre escale. Dar unde s-ar puica duce, fără casă, fără bani? Desigur, ar putea să se instaleze la clinică mai devreme decât se gândise, dar perspectiva aceasta n-o tenta deloc.

- Mâine dimineaţă, escală la Curacao! exclamă Margie cu vocea ei puternică. Ce ai de gând să faci, draga mea? N-ai participat la excursii nici la New York, nici la Port Everglades, nu-i aşa?

- Nu am participat. Prefer să păstrez banii pentru o vizită mai interesantă.

Răspunsese zâmbind şi se întrebă de ce privirile celorlalţi doi comeseni erau din nou atât de pătrunzătoare.

- Aşadar, mâine vei veni? Eu am fost deja la Curaţao şi ador această insulă.

- Cred că voi veni.

CROAZIERA.
DISPERĂRII

IN-o să vizitați decât capitala, zise Garth. Este desigur foarte Inimoasă, dar nu uitați că principala industrie a oraşului este rafinăria de petrol.

Şi numai asta e de văzut?

-Nu chiar, dar cam strică peisajul.

- în cazul acesta, hotărî Wendy, mă voi duce să mă plimb singură. Mai degrabă voi face excursii când vom vizita America de Sud.

- Excursia la Curasao nu este prea scumpă, interveni Fraser pe un ton dezaprobator.

Si privi spre Garth, care schițase un zâmbet disprețuitor.

Wendy își dădu seama ce cei doi trebuie să fi interpretat spiritul ei de economie drept zgârcenie. Iritată, îi aruncă o privire furioasă lui Garth, spunându-şi ca la urma urmei n-o interesează părerea lui...

Vaporul ajunse în port la ora opt, a doua zi dimineață. La nouă si jumătate, Wendy se plimba pe străzile inundate de soarele tropical, cu o arhitectură de inspirație tipic olandeză. Clădirile din secolul optsprezece păreau ieşite dintr-o carte de istorie. Frâu zugrăvite în culori încântătoare, pentru că unuia din guvernatorii insulei nu-i plăcuse reflectarea razelor de soare de pereții albi şi ceruse ca toate casele să fie zugrăvite în culori diferite.

După ce se plimbă prin parcul Wilhelmina, Wendy hotărî să se odihnească puțin la barul hotelului „Intercontinental". Era o clădire superbă, construită în interiorul fortului care apăra odinioară Willemstadt, capitala insulei.

Ridicând ochii la un moment dat, văzu silueta înaltă a lui Garth Rivers care nu departe de ea, vizita încăperea. Inima începu să-i hală cu putere şi-şi vârî nasul în carte. Prea târziu. El o văzuse si-i adresă un salut discret din mână, căruia fu obligată sa-i răspundă cu un zâmbet uşor. Când se apropie cu mersul lui nonşalant, degetele ei se crispară pe carte. Totuşi, n-ar fi putui spune ce o făcea atât de nervoasă.

- Pot să mă aşez? întrebă el cu amabilitate.

Se instală fără să aştepte răspuns, cu picioarele lungi întinse în faţa sa. Se sprijini de speteaza scaunului cu o grație insolentă.

- A fost plăcută plimbarea?
- Da, mulțumesc... Unde este prietenul tău?
- Şi-o fi găsit o prietenă, răspunse cinic Garth, înainte de a chema chelnerul şi a comanda cafea.

Se întoarse apoi spre Wendy şi privirea lui întunecată întârzie asupra obrajilor ei roşii.

- Pe unde ai fost? Ai văzut frumosul pod mobil?
- Nu, răspunse ea. M-am plimbat prin parc.
- Adevărat? Totuşi, primul lucru pe care-l fac turiştii ajunşi aici este să se minuneze în faţa podului „Quen Emma" care se deschide pentru a lăsa să treacă vapoarele. Odinioară, exista un fel de vamă ca să-l treci. Costa doi cenți pentru cei încălțați şi gratis pentru cei desculți.
- Ce idee! se mira Wendy.
- Da. Intenția era totuşi bună la originea ei; se plătea după condiția socială a fiecăruia. Bineînțeles, erau unii care purtau pantofi numai ca să arate că nu sunt săraci; şi pe de altă parte,

e rau turişti americani bogaţi care pentru a se amuza se descălţau şi treceau podul fără să plătească!

Wendy izbucni în râs cu o spontaneitate care o uimi în primul rând pe ea însăşi. Garth se opri din povestit, dintr-odată interesat.

- Eşti o fată ciudată! zise el în felul lui deconcertant.

lira momentul să întrebe ce avea atât de ciudat... Dar spuse doar-,

- Nu te înțeleg!

1:1 ridică ironic sprâncenele, cu un aer de superioritate.

- Spune-mi, nu te consideri chiar tu o ființă ciudată?

Wendy era descumpănită.

- Par atât de bizară? vru ea să ştie, temându-se că drama i se citea pe față.

- La prima vedere, nu. Dar... nu este decât o aparență, nu-i aşa... Wendy?

Ea se încruntă. Felul lui de a gândi o lăsa perplexă; în plus, simțise ezitarea lui înainte de a-i rosti numele. Dacă n-ar fi ridicol, ar fi putut crede că bănuieşte că poartă un nume fals!

- Te exprimi atât de misterios, încât nu înțeleg nimic!

- Nu? făcu el cu o licărire provocatoare în priviri. Nu-i nimic. Să nu mai vorbim despre asta.

Şi schimbă subiectul înainte să aibă timp să pună alte întrebări, începură să vorbească despre insulă. Dar Wendy era cu gândul la aluziile vagi ale lui Garth şi nefiind prea atentă, discuția lâncezea. Garth părea dintr-odată plictisit, iar atmosfera deveni apăsătoare.

- Bun, eu am plecat, zise el ridicându-se. Să nu cultiva să te rătăceşti şi să pierzi vaporul!

Ea rămase privindu-l cum se îndepărtează, remarcându-i ținuta aristocratică şi mersul suplu. Când dispăru fără să se întoarcă, Wendy se simți copleşită de un sentiment de singurătate. își muşcă buzele, îngrijorată de lungimea zilei pe care o mai avea în față. N-avea niciun motiv să se întoarcă la bord. Ce-ar fi să ia un taxi? Da, ar putea fi o idee bună.

Se ridică şi porni spre cea mai apropiată stație de taxiuri. Dar nu găsi nicio maşină. Hotărî aşadar să meargă pe jos. Se duse în oraşul vechi şi hoinări prin fața magazinelor. Erau unele minuscule, care aminteau de bazarele orientale, vecine cu altele ultramoderne. Prețurile erau mici, pentru că insula era practic o zonă liberă. Dar Wendy nu cumpără nimic. La ce i-ar trebui?

Se simți deprimată şi începu să-şi târască picioarele. La ce bun toate astea?

Tresări brusc auzind claxonul unei maşini care trase lângă bordură.

- Vrei să urci? Am închiriat o maşină pentru toată ziua.

Invitația venea din partea lui Garth Rivers, aşezat la volan. Ochii lui Wendy se luminară. Dacă ar fi ştiut ce greutate îi lua de pe suflet!

- îți mulțumesc, Garth! spuse ea cu un râs uşor tremurat. îți mulțumesc mult! îmi face plăcere să vin cu tine. Eşti drăguț că m-ai invitat!

N-ai de ce să-rai mulțumeşti atât de călduros. Şi mie îmi face plăcere să fiu cu tine.
simțind că este sincer, Wendy fu copleşită de un val de I mcurie.
Trebuie să-ți fiu recunoscătoare, Garth, zise ea aproape cu umiditate. Nu mă întreba de ce, adăugă repede văzând că vrea sa spună ceva. Nu, te rog, nu-mi pune întrebări.
Nu putea să-i spună că înainte de apariția lui, atinsese culmea disperării, singură şi pierdută în nefericirea ei. Nu putea să-i spună că invitația pe care i-o făcuse fusese un colac de salvare de care se agățase pentru a putea ieşi din prăpastia ei.
I ară un cuvânt şi cu o expresie gravă pe față, Garth demară lăsând oraşul în urmă. Se îndreptară spre o zonă rurală departe de luminile oraşului, de rafinăriile de petrol şi de hotelurile pline de turişti.
Curațrao este departe de a avea farmecul exotic al altor msule precum Barbados sau Saint-Thomas, zise el în sfârşit, rupând tăcerea. Este o zonă aridă şi stâncoasă a cărei principală problemă este lipsa de apă. Se distilează apa de mare, dar i ste o operațiune foarte costisitoare. Guvernul a făcut însă în aşa fel încât să ajungă pentru toată lumea.
- După cum văd, cunoşti bine regiunea. Ai călătorit mult prin insule?
- N-am mai venit aici de câțiva ani, răspunse evaziv Garth.
Privi mâinile tinerei care parcă se odihneau pe volan. Dacă se gândea bine, nu era pianist. Poate pictor? Nici asta.
Se lăsă păgubaşă şi zâmbi în sinea ei. De ce atâtea

presupuneri? Avea probabil o meserie care n-avea nimic^de-a face cu frumoasele lui mâini...

Capitolul 3

/iu;i pe care Wendy o petrecu împreună cu Garth pe insula Cura^'ao fu foarte plăcută. Ar fi fost şi mai plăcută dacă el s-ar li purtat mai amical, dacă ar fi fost mai puțin cinic, mai puțin zeflemitor. Trebuia să descopere neapărat motivul pentru care se purta astfel cu ea. Voia să înțeleagă şi de ce o rănea purtarea lui... Pentru că trebuia să admită că suferea în mod ciudat, inexplicabil.

Se întâmplase treptat, dar abia acum își dădea seama.

Simțea o uşoară strângere de inimă de fiecare dată când făcea vreo remarcă subtilă sau ridica ironic sprâncenele la unele cuvinte ale ei. Ca şi cum ar fi bănuit că arată o naivitate care de fapt nu era reală.

Cu aceste gânduri care o preocupau, Wendy se surprinse că reține unele fraze spontane pe care ar fi dorit să le spună sau manifestările de admirație în fața acestui peisaj fermecător.

Uneori însă, uita să se controleze şi făcea unele comentarii

naive. Atunci, citea în ochii lui Garth o ironie cart^o făcea să cosească, ceea ce nu făcea decât să-l înveselească pe însoțitorul ei. **De** câteva ori, el lăsă să-i scape un râs scurt. Altă dată, cum ea **se** entuziasma în fața colibelor în care mai trăiau câțiva indigeni înconjurați de flori exotice în culori vii, el întoarse capul **spre** ea spunând:

Este ceva indescifrabil în personalitatea ta, Wendy.

- Mi-ai mai spus asia, replică ea.

Ar fi vrut să-i ceară să se explice o dată pentru totdeauna, dar la urma urmei era invitata lui să împartă această maşină închiriată de el.

- Dar aşa cred, recunoscu el.
- Daca cineva este indescifrabil, zise ea, acela eşti tu!
- Se pare că reuşim să ne descumpănim unul pe altul, râse el.

Clătină din cap, fericită să-l vadă râzând. Veselia îl transforma, îl făcea şi mai seducător. Se întrebă ce putuse să provoace această schimbare, constatând încă o dată că era într-adevăr imprevizibil, când cinic, când nemaipomenit de fermecător.

- Oh, priveşte! exclamă ea deodată, uitând subiectul discuției pentru a se extazia în fața unor cactuși uriaşi care mărgineau şoseaua. Cred că au cel puțin şase metri înălțime.
- Cam aşa... Şi uită-te la copacii aceia din vale. Ai remarcat că fac un unghi drept de o singură parte a trunchiului?
- Da, ce ciudat! Din ce cauză?
- Ramurile cresc numai pe partea protejată de vânt.
- Ah, înțeleg!

La următorul viraj, descoperiră o minunată casă a unui

pl.miator, ale cărei grădini erau inundate de flori viu colorate.
Wi iidy scăpă o exclamație de admirație. își continuară drumul I inul re tufe pline de culori, printre leandri roz şi alte plante necunoscute care creşteau doar în acest climat.
După vreo două ore, se întoarseră în capitală. Intrară să mănânce într-un restaurant, „Fort Nassau", cocoțat în vârful unei coline. Instalați pe terasă, admirară peisajul încântător, se bucurară de aerul proaspăt al mării adus de briză. Savurară cu poftă un amestec de carne, şuncă, ceapă şi boabe de fasole numit *Kapuajners*, şi stropiră totul cu bere rece.
Se duseră apoi în partea de sud-vest a insulei, spre minunatele plaje de la Knip Bay şi Spanish Water.
Inapoiară în cele din urmă maşina şi către ora cinci erau înapoi la bord.
Wendy îi mulțumi din nou lui Garth cu o voce profundă şi sinceră, cu ochii strălucind de fericire. în schimb, el părea prada unor emoții contradictorii, împărțit între dorința de a o păstra în preajma lui şi aceea de a o ține la distanță.
Ajunsă în cabina ei, căzu pe gânduri. Ştia că nu prea îi era pe plac lui Garth, deşi o invitase să se plimbe cu el.

La cină, Margie strălucea într-o rochie din lamé multicolor, mai volubilă ca oricând. Cei doi bărbați se arătară amabili, dar

atitudinea lui Garth avea ceva forţat. Wendy se întreabă dacă nu i-ar fi plăcut să se afle la o masă doar cu bărbaţi.
După cină, Margie şi prietenul ei, Denby Norton, o invitară pe Wendy să meargă să danseze cu ei la „Barul teatrului”.
Haide, vino! insistă americanul. Nu-i bine să stai singură.
< >are le era milă de ea? Wendy detesta această idee, dar de teama sa n-o supere pe Margie, acceptă.
(ăileva perechi ocupaseră deja ringul de dans şi Denby o invită pe Wendy, După câteva minute apăru şi Garth, însoţit de Nicole. Se aşezară la o masă învecinată şi începură să bea.
Apoi, Garth se cufundă în fotoliul său şi începu să privească dansatorii. îi făcu un semn discret de salut lui Wendy, apoi se întoarse spre însoţitoarea sa.
Cum sunt tentate să facă toate femeile, Wendy o examină pe Nicole şi ţinuta ei cu un ochi critic. Trase concluzia că în ciuda frumuseţii părea înfumurată, iar toaletele ei erau destul de vulgare. Pantofii nu se potriveau cu rochia, a cărei talie înaltă îi mula formele destul de pline. Totul părea însă să fi costat o avere.
Wendy se strâmbă în sinea ei. De ce naiba o interesa această tânără? Cu toate acestea, deşi se străduia, nu se putea împiedica s-'o privească. Trecu chiar prin faţa mesei lor ca să ajungă la masa ei. Garth’remarcă această manevră, dar privirea lui era indescifrabilă când li se întâlniră ochii.
- Ei, ţi-a plăcut? o întrebă Margie. Dansezi minunat, draga mea!

- Mulțumesc. A fost foarte plăcut, răspunse ea încet.

Denby se ridică în căutarea chelnerului, pentru a face comanda. Americanul aruncă o privire spre masa învecinată, apoi se aplecă spre Wendy.

- Crezi că frumosul nostru Garth s-a îndrăgostit?
- Habar n-am... zise ea, contrariată şi surprinsă că avea acest sentiment.
- îi văd foarte des împreună.
- M-ar mira să fie ceva serios cu Garth...
- Ai dreptate, dragă. La urma urmei, se pare că până acum nu s-a lăsat prins.
- Se pare?

-Nu poți şti niciodată. Este destul de în vârstă ca să fie căsătorit şi divorțat de mai multe ori.

- Cât cinism! râse Wendy. Fraser a spus că este celibatar convins...
- Probabil îl cunoaşte de mult.
- N-a spus de când.
- Ți-a spus ce meserie are Garth?

Wendy clătină din cap.

- Nu. De altfel, nici eu nu l-am întrebat. Dacă Garth ar fi vrut să ştim ne-ar fi spus de la început, cum a făcut Fraser. Am impresia că nu ține să vorbească despre asta.
- Şi eu mor de curiozitate! Ai încredere în mine, voi descoperi curând mijloacele de existență ale frumosului nostru comesean.
- La început, am crezut că este pianist.

- Din cauza mâinilor? Sunt superbe, nu-i aşa? *,
- După aceea, m-am gândit că ar putea fi scriitor.
- Nu! Nu este destul de visător! Garth Rivers al nostru este un om de fier!
- în plus, cinic.

lisie înlr-adevăr deseori sarcastic şi chiar enervant, recunosc. In alara de asia, ia uneori un aer autoritar şi de superioritate, (ai toate acestea, are ceva extrem de seducător. l'rivimlu-l pe (iarth care era întors cu spatele la ei, Margie continuă:

- Nu găseşti că este seducător, draga mea?
- Ba da, foarte seducător.
- Te-ai putea îndrăgosti de el?

Wendy roşi brusc şi se grăbi să răspundă că nu s-ar îndrăgosti de el.

- De un bărbat atât de plin de el? adăugă ea. Niciodată, Margie!

Femeia ridică din umeri.

- Mi-a trecut o clipă prin minte că ați face o pereche reuşită, murmură ea cu o urmă de regret în glas. Un roman de dragoste la bordul unui pachebot... Ar fi minunat!

Wendy roşi, dar se simți uşurată când Denby se întoarse la masă. ,

- Ne vor aduce imediat răcoritoare, zise el aşezându-se.

Atunci îl observă pe Garth, cu Nicole.

- Hei! Veniți la masa noastră! Cu cât sunt mai mulți nebuni, cu atât ne vom distra mai bine.

Invitația era atât de cordială, încât era greu s-o refuzi. Alăturară aşadar două scaune la masa lor.

Vorbeam cu tipul acela spuse Denby, arătând un bărbat mărunțel cu părul cărunt şi cu un zâmbet jovial. Ghiciți cu se ocupă!

- Habar n-am, răspunse Margie fără să şovăie. Mă dau bătută.
- Are o sală de Bingo! zise el pompos. Ce ziceți de asta?
- Şi câştigă atât de bine cu Bingo, încât își poate permite o asemenea croazieră? se miră Wendy nevenindu-i să creadă. Pare imposibil!
- Şi nu numai el face croaziera ci şi soția lui și cei cinci copii ai lor, răspunse Denby punctând fiecare cuvânt cu o lovitură în masă. Toți sunt aici!
- Şi asta numai datorită sălii de Bingo... murmură Garth cu evident dispreț. Cum își risipesc oamenii banii pe asemenea prostii?
- încearcă să evadeze astfel din rutina cotidiană...
- Şi apoi, instinctul jocului există în fiecare din noi, adăugă Margie cu convingere.

Prietena lui Garth întoarse fața frumoasă spre Margie.

- în ce mă priveşte, eu nu joc niciodată. Iar ca să pun piciorul intr-o sală de Bingo...

I'ăcu o grimasă disprețuitoare.

- ... nu mi-aş putea imagina aşa ceva!

Wendy n-o făcuse niciodată, dar simți nevoia să-i apere pe jucători.

- Poate faceți parte dintre acei oameni privilegiați care n-au

nevoie să evadeze, domnişoară Renton.
Ochii verzi ai lui Nicole se îndreptară spre Wendy. Margie, care le privea, îşi zise că nu văzuse niciodată o asemenea deosebire între două persoane de aceeaşi vârstă. Una era absolut naturală şi spontană, sinceră şi indulgentă. Chiar de la început o intrigase cu purtarea ei. Ghicea în sufletul ei o tragedie, o dramă sau un doliu. Auzind-o vorbind despre grija ei de a economisi banii, se întrebase despre prezența tinerei la bord. Dar spre mirarea ci, nu găsise curajul să-i pună nici cea mai mică întrebare lui Wendy despre viața ei. Nicole Renton, în schimb, îi dădea lui Margie impresia că este o aventurieră în căutarea unui milionar, dacă se poate titrat... Calculată şi sigură pe ea, era total deosebită de Wendy, care o întrecea în toate privințele, chiar şi în modul de a se îmbrăca. Toaletele lui Wendy nu costau nici a zecea parte din prețul celor ale lui Nicole, dar erau de un gust perfect, în timp ce cealaltă nu căuta decât să se facă remarcată de bărbați.

- Eu am altfel de distracții, răspunse scurt Nicole, care mă privesc numai pe mine...

„De asta nu mă îndoiesc, fetițo!" gândi Margie.
Wendy, cu buzele strânse de efortul pe care-l făcea ca să se abțină, schimbă brusc subiectul discuției.

- Bărbatul acela... chiar ți-a spus că are o sală de Bingo?
- Absolut! Pretinde că este cea mai bună meserie din lume! Va mai deschide una imediat ce se va întoarce la Londra.
- Fiecare cu modul lui de viață, zise Garth cu privirea ațintită pe bărbatul despre care vorbeau.

Wendy şi Margie schimbară o privire complice. Care era aşadar profesia lui Garth Rivers?

- După părerea mea, zise Margie a doua zi în timp ce stătea întinsă pe un şezlong lângă Wendy, Garth al nostru trebuie să fie un om foarte important.

Wendy ridică intrigată ochii spre cea care devenise rapid o bună prietenă.

- Ce te face să crezi asta?
- Să-ți reamintesc? Ți-arn spus că voi reuşi să dezleg misterul!
- îmi amintesc, desigur!
- Pur şi simplu l-am întrebat pe Fraser!

Tânăra se mulțumi să aştepte urmarea. Margie clătină din cap cu un aer plictisit şi mărturisi că Fraser fusese puțin vorbăreț.

- A început prin a spune că nu ştie exact. Dar eu am obiectat că e o prostie să-mi spună asta din moment ce sunt prieteni. Atunci, a spus că nu poate să dezvăluie nimic despre Garth. Asta-i tot ce am putut să aflu. A mai spus doar că a fost foarte surmenat ani de zile şi că medicul lui l-a avertizat că dacă acorda o cât de mică importanță sănătății lui, trebuia să-şi ia o vacanță lungă, o croazieră de exemplu.

Margie făcu o pauză, apoi continuă:

- Auzi, Garth al nostru surmenat... Dar de ce, când, cum? Oh,

Wendy! în viata mea n-am fost mai curioasă...

**

Wendy nu se putu abține şi râse.

- Asta nu are totuşi o importanță capitală, nu-i aşa?
- Bineînțeles că are! Mă intrigă... De altfel, şi tu mă intrigi...

Se întrerupse brusc, ducând mâna la gură.

I.a urma urmei, pot să-ți spun, draga mea: mă uimeşti...

Adevărat, Margie? întrebă Wendy după o scurtă tăcere. Sa se desiăinuiască noii ei prietene? Nu! N-ar putea suporta mila acestei femei.

- Da, drăguță, si tu. Nu eşti atât de bogată încât să-ți poți permite o asemenea croazieră de lux. Mă înşel cumva?
- Nu, ai dreptate, Margie.
- Atunci?
- Mi-am vândut casa ca să pot veni.

-Ai vândut... repetă uluită femeia. în acest caz, înseamnă că eşti mai degrabă înstărită?

-Nu chiar, răspunse Wendy clătinând din cap, ştiind ce să spună mai departe. Dar am hotărât că proprietatea aceea nu mi-ar face atât de bine cât o călătorie frumoasă...

- Bună idee!

Wendy văzu fața prietenei sale luminându-se. Urmă totuşi o întrebare neaşteptată şi tânăra trebui să recurgă la toată ingeniozitatea ei pentru a răspunde.

- Asta explică prezența ta la bord. Dar mă intrigă altceva... Ce mă neliniştește, draga mea, este secretul care-ți bântuie uneori privirea. Ca şi cum ochii tăi ar fi ațintiți spre un drum lung, în căutarea disperată a ceva ce nu poți găsi...

Margie, te laşi purtată de imaginație! răspunse Wendy râzând lorțat.

Margie clătina din cap.

Eu nu mă las niciodată purtată de imaginație fără un motiv serios, replică ea pe un ton grav dar blând. Oricum, n-am să te mai întreb. Tot ce pot să-ți spun, este că în ciuda aspectului meu frivol, să ştii că am o ureche care ştie să asculte... şi mi se poate acorda încredere.

Wendy nu se îndoia nicio clipă de adevărul vorbelor ei. îşi dădea seama că mai târziu, când va veni ceasul, va avea cu siguranță nevoie de cineva căreia să i se confeseze.

- îmi voi aminti, Margie. îți promit.

- Bun! Acum, să ne întoarcem la un subiect mai puțin personal, la domnul Rivers al nostru...

- Spuneai că bănuieşti că este un personaj foarte important?

- Sunt sigură. E firesc, dacă se spune că este atât de surmenat încât are nevoie de trei luni de vacanță. Logic, nu-i aşa?

- Presupun că da.

- Numai oamenii importanți fac depresii nervoase.

- Nu mi-l imaginez pe Garth Rivers suferind de aşa ceva! replică Wendy.

- Nici eu. Dar aminteşte-ți ce a spus prietenul lui.

-Da... zise Wendy pe gânduri. Mă întreb ce ce n-o fi spus ce profesie are.

- Este un om foarte închis.

-... şi tu nu îndrăzneşti să-l întrebi.

- Aşa e! Reuşesc în general să vin de hac oricărui caracter, dar

în cazul lui, mă tem de un refuz brutal.

- Sunt sigură că aşa s-ar întâmpla, confirmă Wendy cu o uşoară grimasă. Este de felul lui cinic şi disprețuitor. Şi presupun că poate fi dur, dacă este deranjat.

- Crede-mă, nu rn-aş aventura să-l iau în răspăr...

Căi priveşte certitudinea ta că este o personalitate importantă... părerea mea este că e doar un important om de afaceri, ca cea mai mare parte dintre tovarăşii noştri de călătorie..

- Ar putea fi actor de cinema, arata bine. Dar nu este, deoarece eu îi cam cunosc pe toți.

- Poate călătoreşte incognito, sugeră Wendy, amintindu-şi discuția pe care o surprinsese între cei doi bărbați.

- Nu cred, eu îi cunosc pe toți din vedere.

- Cunoşti şi actrițe?

- Cea mai mare parte dintre ele. în afară de vreo două-trei care nu-mi plac şi la ale căror filme nu mă duc. Altfel, mă duc la toate filmele care apar. Ador cinematograful!

- O cunoşti pe Lenise Mavaro?

Dar aceasta făcea parte dintre actrițele care nu-i plăceau lui Margie.

- Este totuşi drăguță după cum arată în fotografii, zise ea. Are o față delicată şi ochi mari; nu ştiu ce culoare au, dar sunt imenşi. Cam ca ai tăi. Are un păr blond superb, tenul fin şi trăsături armonioase. Da, din punct de vedere fizic este foarte frumoasă... Dar ce moralitate! Ştiu bine că în zilele noastre nu prea are importanță acest aspect, dar pentru mine,

scandalurile distrug imaginea unei vedete. în cazul ei, de exemplu, nu mă duc să-i văd filmele. Dar de ce mă întrebi de ca?

Se pare că se află la bord, sub un nume fals şi deghizată, l'şti sigură? De unde ştii?

f 'raser a recunoscut-o, era absolut sigur că e ea. Se pare că iaee de obicei asemenea escapade: pleacă singură în croazieră, sub înfățişarea unei tinere nevinovate.

Margie făcu ochii mari.

Adevărat? De necrezut! Ce caracter ciudat...

Da... cu toate astea, mi-e milă de ea.

Margie încruntă sprâncenele, gânditoare.

ha nu ține neapărat să fie păpuşa veselă şi frivolă pe care o reprezintă în filme, s-ar zice. Dar imaginea ei a depăşit-o, cu .ista a făcut succes. Totuşi, dacă nu vrea să mai fie simbolul frivolității, de ce a reînceput? Nu pot să fiu indulgentă cu ea, Wendy!

Te înțeleg.

- Ai idee pe unde ar putea fi?
- Habar n-am!
- 0 s-o descopăr eu! spuse Margie cu o însuflețire care o făcu pe Wendy să izbucnească în râs.
- Vrei neapărat să ştii totul despre fiecare pasager, zise ea.
- Până vom acosta la Southampton! Iar dacă nu reuşesc, nu înseamnă că n-am încercat...

Southampton... Wendy simți că tot sângele îi coboară în picioare... Prietena ei o întrebă dacă se simte bine.

- Mi-e bine, murmură ea. Mă... gândeam la ceva...
- La ceva neplăcut, după faţa pe care o ai...
- Nu-i nimic, răspunse ea.

Margie ridică din umeri. Venirea lui Denby o împiedică să continue. După ce schimbă câteva fraze cu Wendy, o luă pe Margie de braţ şi se îndepărtară.

Capitolul 4

Wendy se gândi îndelung la cuvintele spuse de Margie despre (iarth Rivers. Era atât de surmenat, încât a trebuit să-şi ia un lung concediu. Nu reuşea să şi-l imagineze obosit... Părea atât de în formă! Poate munca lui o fi într-adevăr extenuantă din punct de vedere intelectual?

Agasată de propriile presupuneri care n-o duceau nicăieri, tânăra hotărî să se gândească la altceva... dar continua să-şi imagineze ipotezele cele mai variate. Nici măcar nu deschise cartea. Gândurile ei erau aceleaşi când, după cină, ieşi să se plimbe pe punte. Briza îi mângâia părul, faţa, braţele goale care prinseseră o frumoasă culoare aurie.

Marea era calmă ca o oglindă, argintată de razele lunii pe un cer întunecat.

Momentul era atât de calm, încât se simţea mai liniştită. Deodată însă, ca un fier roşu înfipt în inimă, îi reveni în minte tragica ei situaţie. Marea nu i se mai păru blândă şi

scânteietoare... Era neagră... şi nemărginită! Nu trebuia s-o »»
admire, ci să se teamă de ea, pentru că marea o chema... îi cerea inima, trupul, sufletul, în adâncuri...

Se simţea cuprinsă de un puternic val de panică încât fu cât pe ce să urle de spaimă. Se întoarse, orbită, pentru a fugi să se refugieze în cabina ei, dar fu prinsă de două braţe puternice. -Oh!

Ridică privirea spre faţa osoasă şi gravă a lui Garth Rivers.

~ îmi pare rău, se scuză ea luptând din răsputeri să-şi revină. Tocmai... mă duceam în cabina mea...

Vocea i se stinse şi-şi dădu seama că obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi. Uitase de mare, de tragicul ei destin şi de sinistrul giulgiu care va fi al său... Da, uitase de toate, în afară de apropierea acestui bărbat ale cărui mâini erau atât de blânde, al cărui trup îi oferea căldură şi reconfortare. Se simţea în siguranţă în braţele lui. Dacă ar ţine-o mereu astfel, niciun rău n-ar mai putea s-o atingă.

- Biata fetiţă bogată... murmură el. De ce plângi?

El nu slăbi strânsoarea, doar o îndepărtă puţin ca s-o vadă mai bine.

- Biata fetiţă bogată? repetă ea ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Ce vrei să spui?

Garth zâmBi ironic. Un zâmbet care o durea teribil.

- Credeam că ştii.

în glasul lui nu mai era nici urmă de blândeţe, dar mâinile rămăseseră tandre. Aceste mâini cu degete lungi, fine,

înşelătoare, din moment ce erau atât de puternice... Şi din nou întrebarea obsedantă: care era meseria lui?

Nu, nu ştiu... Crede-mă!

I I se încruntă.

De ce plângeai, Wendy?

l-aptul că nu-i lua în seamă cuvintele o enerva. Dar în ciuda intimității momentului, nu-şi putea permite să-i ceară explicații.

Nu, nimic important... începu ea.

Nu minți, o întrerupse el. Ți-ar face bine dacă ai vorbi. Eu sunt foarte receptiv. Poți să fii sigură de simpatia şi atenția mea.

Pe buzele lui Wendy apăru un zâmbet vag. îi amintea de doctorul Whittaker, gata întotdeauna să asculte cu atenție problemele pacienților lui, pe cele ale lui Wendy în mod special.

- Mă simțeam foarte deprimată, Garth. Dar mi-a trecut.

- Povesteşte-mi! îi cer el aruncând o privire în jurul lor. O să găsim un colțişor discret...

O luă de mână şi o conduse spre două şezlonguri aflate într-un loc mai puțin luminat, spre capătul punții.

- Acum, zise el, te ascult,

-Eu... nu m-am simțit prea bine în ultima vreme, mărturisi ea.

Mintea îi lucra febril, încercând să găsească pentru Garth o explicație care să-l satisfacă fără să fie nevoită să intre în amănunte... Cu tot interesul lui aparent, se îndoia că voia cu adevărat să afle motivele stării ei.

Bărbatul o privi atent.

- Ai fost bolnavă?

Privea lui scrutătoare o descumpănea. Ochii lui reci scrutau fiecare trăsătură a chipului ei. Wendy roşi, simțind că-i transpiră palmele.

Ce boală ai avut?

Ea ridica din umeri, vrând să câştige timp.

- N-ai să înțelegi...

Nu era sigură dacă i se păruse sau chiar tresărise la aceste cuvinte. Dar expresia lui se înăspri: îl făcuse curios.

- Spune, totuşi...

Tonul lui nu permitea replică. Până nu de mult, Wendy s-ar fi enervat.

- îmi pare rău, Garth, zise ea după o scurtă ezitare, aş prefera să nu vorbesc despre asta.

- înțeleg...

Părea să creadă că această boală era dintre cele despre care nu e plăcut să vorbeşti cu un bărbat. Oricum, el părea satisfăcut. Wendy se simți uşurată... Totuşi, se gândise o clipă că ar fi putut să-şi mai descarce povara destăinuindu-se lui Garth. Avea încredere în discreția lui.

El o privi din nou, mai scrutător.

- Dar tot nu înțeleg de ce plângeai.

- Din cauza depresiei... răspunse ea.

îl privi în ochi, şi el se arătă convins că spune adevărul. Clătină din cap gânditor, ca şi cum un puzzle tocmai se reconstituise în mintea lui.

\\ c iidy încruntă sprâncenele. Nu se decidea să-i pună întrebări despre atitudinea lui şi a prietenului său faţă de ea. Se obişnuise cu felul lui ciudat de a fi şi refuza să se mai lase impresionată.

O depresie este uneori mai rea decât o suferinţă fizică, zise el cu simpatie. Dar poate fi remediată mai mult sau mai puţin. S(himbă-ţi modul de viaţă, de exemplu.

Să-mi schimb modul de viaţă?

,,()are ce are în minte?" se întrebă Wendy.

- Eu...

lira gata să-i spună că nu înţelege, dar se întrerupse pentru că simţi brusc o uşoară durere de cap. Se aştepta la asta. Fusese prevenită că va avea nevralgii trecătoare. Nu vor dura prea mult... până la ultima care va preceda coma...

- Scuză-mă, Garth, trebuie să ajung în cabina mea. Sunt cam obosită...

- E încă devreme! protestă el ca şi cum ar fi vrut s-o păstreze mai mult timp lângă el.

- Bine, mai rămân... se trezi ea spunând, cu un zâmbet uşor pe buze.

(;arth continua s-o privească. Părea reţinut, ca şi cum nu ştia ce să facă.

- Vrei să dansezi? o întrebă. Luminile şi muzica te vor ajuta să re simţi mai bine.

- Iţi mulţumesc, Garth.

- N-ai niciun motiv să-mi mulţumeşti, Wendy. îmi face plăcere compania ta.

Ultimele cuvinte le rosti ezitant, ca şi cum oscila ¿ptre două tendințe contradictorii: una dorea prezența ei, cealaltă îl îndemna să se îndepărteze de ea.

Dansară împreună toată seara. Wendy simțea privirile ațintite asupra lor. Cea a lui Nicole, întunecată şi invidioasă. Era vizibil furioasă că Garth Rivers se ocupa de altcineva decât de ea.

Apoi, privirea lui Margie care clătina zâmbind din cap. Nu era greu să-i ghicești gândurile, își zise Wendy. Denby şoptea ceva la urechea femeii visurilor lui, apoi dădu mulțumit şi el din cap. Eraser, aşezat la bar cu prietena lui, era incapabil să-şi ia ochii de la cuplul pe care-l formau Garth şi Wendy. Până şi bărbatul cu sala de Bingo părea interesat. Iar în ce-l priveşte pe Shaw, acesta avea un aer sumbru, în timp ce prietena lui își sorbea băutura.

- A fost foarte plăcut! declară Garth de cum ajunseră pe punte ca să respire aer proaspăt. îți mulțumesc, Wendy. O să vrei să mai dansăm?

în glasul lui era o căldură neobişnuită şi în ochii lui se putea citi un fel de îngrijorare, ca şi cum răspunsul ei era de cea mai mare importanță pentru el.

- Cu cea mai mare plăcere, Garth, răspunse cu cel mai frumos zâmbet al ei.

-Atunci, ne-am înțeles: mâine-seară, după cină.

Se sprijineau amândoi de balustradă, de data aceasta Wendy privind oceanul fără teamă şi îngrijorare. Stelele se reflectau în apă, dansând pe valurile mici. întreaga noapte era magică, luna plină strălucind pe cerul tropical.

I'a cerea care se lăsase între ei era una complice, prietenoasă. Wcndy se simțea liniştită, cu nervii relaxați şi cu mintea limpede.

Ce noapte frumoasă! nu se putu ea abține să şoptească. N- ■mi văzut niciodată ceva atât de romantic.

Garth întoarse capul spre ea şi o privi direct în ochi.

Adevărat? întrebă el aparent surprins şi cu un zâmbet uşor ironic pe buze. Aş fi putut să jur că ai văzut sute de scene ca asta...

Făcu un gest cu mâna pentru a cuprinde firmamentul înstelat, marea scânteietoare şi vaporul plutind între cer şi mare.

Nu te înțeleg, Garth, zise ea cu o voce caldă, dar cu privirea uşor tristă. îmi vorbeşti atât de ciudat... Am uneori impresia că mă crezi altfel de cum sunt...

- Şi nu eşti?

Gândindu-se la situația ei tragică, Wendy nu se putu împiedica să roşească.

- Toți suntem, mai mult sau mai puțin... răspunse ea privind mâna lui pusă pe balustradă. Fiecare are grădina lui secretă în adâncul sufletului...

- O grădină secretă?

- Da. Eu, de exemplu, nu am spus nimănui ce am în suflet. Vocea ei își păstra totuşi căldura. Garth schiță un început de mişcare, lăsând impresia că se reținuse cu greu să n-o cuprindă în brațe.

- Probabil şi tu eşti la fel, adăugă ea văzând că el tace.

Garth clătină din cap şi se întoarse visător spre mare. Ea se afla

foarte aproape de el si totuşi nu destul de aproape! Avea din ** ce în e mai clar certitudinea că s-ar simți dumnezeieşte în brațele lui... Simțise instinctiv, dar mai evident acum, în această seară înstelată. Singurul zgomot care ajungea la ei era o melodie lentă venind dintr-un bar, ceea ce nu făcea decât să sporească romantismul acestei nopți.

Da, Wcndy, mărturisi el în sfârşit. Şi eu am grădina mea sccrclâ. Parca dinir-odată obosit. Tânăra se aştepta să-i spună curând noapte bună. Dar el nu se mişcă şi se lăsă din nou tăcerea.

- Când vom avea următoarea escală? întrebă ea. Este Salvador, nu-i aşa?
- Da. Vom ajunge luni acolo... De data aceasta, vei merge în excursii?

Ea clătină negativ din cap, fără să ezite. Era vorba de o călătorie cu avionul timp de patru zile în interiorul continentului, până în capitala Braziliei. Se dormea o noapte la Brasilia, apoi se pleca spre Manaos, localitate celebră pentru cauciucul ei, care cunoscuse gloria spre sfârşitul secolului trecut. După aceea, se mergea cu vaporul în susul Amazonului. Era o excursie peste mijloacele financiare ale lui Wendy.

- Nu. Aştept să ajung la Rio. Sunt foarte nerăbdătoare să-l văd. El se întoarse şi o privi cu o expresie curioasă pe față.
- De ce nu mergi la Brasilia şi Manaos?
- Nu mă interesează prea mult, răspunse ea sperând că Garth se va mulțumi cu această explicație.

El spuse că va participa la această excursie, tulburând-o pe

\Uudy. Patru zile fără el... Dar îşi regăsi repede optimismul.
Mai erau trei zile până atunci.

S-a făcut târziu...

< uvintele se pierdură în noapte. O stea căzătoare străbătu <rrul.

Trebuie să ne spunem noapte bună, Wendy.

Se întoarse spre el şi înainte ca ea să-şi dea seama, era în braţele lui, Garth îi ridică uşor bărbia şi o sărută.

Wendy simţi mult timp căldura buzelor peste ale ei... Era acum m patul ei, trează, relaxată, privind fără să vadă raza de lumină (are se strecura pe sub uşă.

Garth Rivers... El nu va suferi aşa cum ar fi suferit Shaw. Era mult mai rece, prea dornic să-şi păstreze celibatul pentru a cădea în capcana iubirii. Se vor vedea deseori doar pentru că prietenul lui îl părăsise găsindu-şi o iubită. Prezenţa lui Wendy ii era plăcută, nimic mai mult.

Va putea aşadar să iasă cu el când o va invita şi-i va permite s-o sărute fără nicio remuşcare. Ştia că atunci când va veni ceasul, el va ofta uşor, compătimind-o pe această tânără moartă atât de timpuriu. După aceea, croaziera va continua şi el va găsi o altă prietenă ca să-i ţină companie.

- Da, şopti ea în pernă. Pot să profit de el fără să-mi fac scrupule. în ceea ce mă priveşte, nu voi mai fi singură; ştiu că-i tace plăcere prezenţa mea şi că va fi alături de mine până la capăt.

***

*«

l următoarele zile trecură ca un vis. Wendy nu mai regreta că se află la bord. 11 iubea pe Garth. Era o certitudine care se impusese fără să-şi fi dat seama. Era singurul bărbat din viața ei, deşi si ia ca peniru el nu era decât un flirt de vacanță, nimic mai muli. Da, îl iubea! Şi Iui îi făcea plăcere s-o curteze galant, s-o sârme cu tandrele, să aştepte răspunsul ei la săruturile lui. Wendy îi înțelegea stările de spirit, fie că erau vesele sau grave, galante sau - cel mai adesea - vag disprețuitoare sau cinice. Atitudinea lui n-o mai vexa. II accepta aşa cum era şi se mulțumea să spere în schimbarea lui. Hotărâse să nu mai piardă timpul punându-şi întrebări care nu duceau la nimic. Trăia din plin fiecare zi, recunoscătoare Cerului că i-l scosese în cale. Relația lor îi convenea de minune. Era îndrăgostită de el şi fremăta la săruturile lui. El, în schimb, n-o iubea, n-o va iubi niciodată. De aceea, nu-şi făcea griji pentru viitor; nu-l va lăsa cu inima frântă, distrus şi solitar. Moartea ei nu-l va afecta. Da, era ideal... Iubea în sfârşit cu o pasiune pe care o visase de atâtea ori. Verdictul doctorului o adusese la disperare, dar acum, visul ei devenise realitate. întâlnise bărbatul vieții pentru care simțea o dragoste atât de intensă, încât uneori își regreta amarnic soarta. Ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată, Garth să-i împrtăşească sentimentele profunde. Dar aceste clipe de tristețe erau repede alungate de sentimentul de recunoştință față de minunea care se întâmpla pentru a-i

bucura ultimele săptămâni de viață...

Mi-am anulat excursia, Wendy...

Declarația lui o primi cu un amestec de bucurie şi neîncredere.

Adevărat? Garth, eşti sigur că...

Sunt sigur ca nu mă pot îndepărta de tine atâtea zile, dragostea mea, o întrerupse el ferm. Ai putea să-ți găseşti pe altcineva în lipsa mea!

< > licărire de amuzament apăru în ochii lui văzând protestele lui Wendy.

I*u, niciodată nu...

Eşti prea frumoasă ca să-mi asum asemenea riscuri...

Stăteau amândoi pe punte, întinşi pe şezlonguri la soare, l'ielea lui Wendy prinsese o culoare aurie. Părul i se decolorase uşor, căpătând reflexe arămii pe care nu le bănuise niciodată, t.arth continua să facă glume subtile, dar ca de obicei, ea nu ținea seama de ele. Ştia că schimbările lui de dispoziție erau rapide, devenind când tandru, când ironic.

- Eşti numai a mea *pentru* tot restul călătoriei, continuă el şi vai de cel care ar încerca să mi te ia...

Ea îl privi cu interes, dar expresia lui era indescifrabilă.

- Nu-mi place ideea de „proprietate", replică ea.

- De ce? se miră el.

- N-aş putea să-ți spun...

- Eşti un copil foarte ciudat... De fapt, nu mai eşti copil, nu-i aşa? Doar pari...

Ea nu înțelegea din nou ce voia să spună, dar de data asta nu putea

să nu ia în seamă remarca.

- Mă crezi mai în vârstă decât par?

- Arăți ca și cum ai avea cam nouăsprezece ani, răspunse ei ocolind întrebarea.

- Am douăzeci, preciza ea.

- ... Și câțiva? glumi el.

Simțind că începe să se enerveze, Îl privi în ochi şi răspunse:

- Dacă îmi dai nouăsprezece ani, de ce îți imaginezi că am mai mult de douăzeci?

- Am spus doar că... aparențele înşală.

Ea se încruntă.

~ N-am ce să-ți răspund la asta, Garth. Vorbeşti atât de des în enigme... Am ajuns să nu-mi mai pese şi si nu mai încerc să înțeleg ce vrei să spui.

Garth clătină din cap ca pentru a alunga o imagine din minte...

- îți voi pune într-o zi o întrebare care te va surprinde... Schimbă apoi subiectul, nelăsându-i timp să sesizeze sensul cuvintelor lui.

-Apropo de escala în Salvador... Vizita va fi foarte interesantă şi o vom face împreună.

- Cu mare plăcere... Trebuie să doreşti mult să participi la excursii, nu-i aşa?

- Nu într-atât încât să nu mă pot lipsi cu uşurință...

Acest răspuns făcu uitate ironiile lui Garth şi atitudinea lui ciudată.

< KOAZIERA. DISPERĂRII

Salvador Bahia, odinioară capitala Braziliei, oraşul bisericilor, este construit pe două nivele. Partea de jos se numea Baixa, ia cealaltă Alta. Ultima era situată pe un platou, la vreo şaptezeci de metri deasupra oraşului de jos.

O să luăm un taxi, hotărî Garth. Va fi mai simplu decât să ne descurcăm singuri.

Aproape alergând alături de el pentru a ține pasul, Wendv radia de fericire. Se temuse de singurătate, mai ales că Margie acorda acum toată atenția lui Denby. De altfel, îi destăinuise tinerei că speră ca el să-şi declare curând intențiile.

VVendy şi Garth, instalați confortabil pe bancheta din spate a maşinii, se lăsară conduşi în partea de sus a oraşului. Făcură prima vizită la mănăstirea Sfântului Francisc de Assisi. Interiorul, acoperit cu foiță de aur, smulse o exclamație de admirație lui Wendy, Garth coborî privirea spre ea, amuzat de entuziasmul ei şi în acelaşi timp uşor surprins de naivitatea şi spontaneitatea ei. Şoferul făcu oficiul de ghid. Îi duse spre zidurile care înconjurau curtea pavată. Pământul era sfânt, aşadar interzis femeilor, astfel că Wendy şi Garth se mulțumiră să privească printre gratii. Văzură catedrala şi locul unde trăiau călugării în chiliile lor austere.

- Ai văzut destul?... Atunci, să mergem, spuse Garth.

Se întoarseră agale spre maşină. Flori mari şi roşii îşi desfăceau corolele printre frunzele verzi, cărnoase. Tot felul de flori exotice acoperiseră zidurile şi invadaseră grădinile.

- O să-ți fac un cadou, zise Garth după ce-i ceruse «oierului să- i lase pe o stradă comercială.
- Oh, nu! protestă ea. Ai să strici totul...

Se întrerupse brusc când îşi dădu seama ce spusese.

- Să stric? repetă el descumpănit. Dumnezeule, ce vrei să spui? Se aflați în fața unui magazin de bijuterii. Wendy bănuia ce fel de eadou voia să-i facă.
- liu nu port niciodată bijuterii... se corectă ea. Ar fi bani risipiți...

El se încruntă şi o privi insistent, ca şi cum ar fi vrut să-i descopere explicația misterului.

- Ai să porți ce-ți voi oferi eu! spuse el pe un ton care nu admitea replică. Vino, aici sunt lucruri de toată frumusețea.
- Dar...
- Fără discuții, Wendy!

Ea se supuse fără tragere de inimă. Nu avea conştiința împăcată, Din punct de vedere moral, găsea că nu era corect să-l lase să cheltuiască bani pe un cadou care va fi curând, ca şi celelalte bunuri ale ei, trimis acelui văr îndepărtat despre care îi vorbise mama ei, dar pe care nu-l cunoştea.

Garth alese un inel de aur cu piatră de acvamarin, închisă la culoare. Mai târziu, Margie îi spuse lui Wendy că este mult mai valoroasă decât o piatră transparentă.

Garth îi trecu inelul pe un deget al mâinii drepte.

Ea se pierdu în mulțumiri, încât Garth trebui aproape să-i ordone să înceteze.

< KOAZIERA
DISPERĂRII

Sc opriră apoi într-o piață. Găseai aici de toate, de la saci cu > >rez şi grâne până la pălării de pai şi haine.

W'cndi nu era foarte interesată de magazinele de suveniruri. Cu loate sfaturile însoțitorului ei, nu cumpără nimic. El îi atrase .iiență asupra unui cupon de satin brodat, potrivit pentru o rochie.

Vreau să ți-l ofer...

Ea clătină din cap.

- N-am să-l port niciodată...

Iii îi aruncă din nou o privire intrigată, dar nu insistă.

- Ai remarcat câte rase trăiesc aici? îl întrebă ea.

Tocmai trecuseră pe lângă o femeie care părea să fie spaniolă si care cumpăra nuci de cocos de la un african. Nu departe de ci se afla o tânără de origine evident indiană.

Garth părea fericit să se plimbe fără nicio grijă. Wendy descoperi astfel un aspect al personalității lui până atunci necunoscut. Ajunse la concluzia că avea un caracter foarte complex, cu unele fațete dezagreabile, chiar regretabile, cu altele incontestabil fermecătoare şi plăcute.

- Oh, ce zi minunată! exclamă Wendy când ajunseră din nou la bordul vaporului, gata să se întoarcă fiecare în cabina lui. Iți mulțumesc din suflet că m-ai însoțit, Garth!

- Aş vrea să nu-mi mai mulțumeşti în fiecare clipă, zise el lâios. Am fost amândoi fericiți şi ne-a făcut plăcere în aceeaşi măsură această plimbare.

- Eu îți sunt totuşi recunoscătoare, replică ea cu înflăcărare, neluând în seamă încruntarea lui. Nu poți înțelege ce ai făcut

pentru mine, Garth... Dar vei afla într-o zi... nSe întoarse să plece, dar Garth o prinse de braţ şi o opri, obligând-o să-l privească în faţă.

- Nu ai dreptul să spui asemenea lucruri şi apoi să fugi fără nicio explicaţie! Ce înseamnă cuvintele astea?

-Nu pot să-ţi spun şi nu mă poţi obliga! Dacă tu poţi vorbi în enigme, de ce n-aş face-o şi eu?

Şi cu un gest care-l surprinse pe Garth, se eliberă şi-l lăsă pe punte, privind încruntat în urma ei.

Capitolul 5

Ajungând în cabina ei, Wendy se aşeză pe pat şi începu să se gândească la ziua care trecuse. Se simțea atât de fericită, încât îi venea să cânte. Dragostea...

Ce sentiment sublim, încântător! Se rugă din tot sufletul ca Garth să cunoască şi el într-o zi o pasiune atât de profundă. Va trebui să trăiască mulți ani lângă o femeie frumoasă care să-i împărtăşească sentimentele...

Fără să-şi dea seama, izbucni dintr-odată în plâns. îşi cufundă capul în pernă, hohotind disperată, în cele din urmă, se opri şi-şi şterse lacrimile. Cât de ingrată putea să fie... Să vrea mai mult, când deja i se oferea atât... Dacă ar mai avea în fața ei o viață lungă, s-ar simți şi mai insuportabil de singură. Singură, doar cu marea dragoste pentru Garth... Dar lui nu-i păsa de ea... Se vedea despărțindu-se de el la sfârşitul călătoriei. Auzea salutul lui vesel: „Adio, Wendy, îți mulțunesc pentru clipele frumoase

petrecute împreună". Apoi, vedea în minte cum amândoi se îndepărtau în direcţii diferite, pe cărări care nu se vor mai întâlni niciodată...

În circumstanţele actuale, măcar îl avea pe Garth pentru restul călătoriei şi... al zilelor ei.

Cineva bătu încet la uşă. Se ridică de pe pat clătinându-se uşor şi ezită să răspundă. Se privi nehotărâtă în oglindă, când auzi vocea lui Garth.

- Wendy! Ţi-ai uitat portofelul la mine.

Când coborâseră de pe vapor, nu-şi luase poşeta cu ea şi-i încredinţase portofelul prietenului ei.

- Oh... pai... lasă, mi-l dai mai târziu.
- Mai târziu?... Nu poţi să deschizi puţin uşa?
- Ba da... Nu... vreau să spun că...

Văzu clanţa mişcându-se.

- Intru! ameninţă el. Dacă nu eşti pregătită să mă primeşti, ai face bine să te grăbeşti.

Garth îi vorbise pe un ton glumeţ, dar Wendy căuta febril cuvintele care să-l determine să plece.

- Nu! strigă ea. Lasă-l acolo... afară, te rog.

Urmă o tăcere destul de lungă, apoi:

- Foarte bine.

De data aceasta, vocea lui era rece, tonul sec, iar zgomotul paşilor lui răsună apăsat când se îndepărtă.

Oftând uşurată, Wendy se duse la baie. După câteva minute, se răsfăţa în apa spumoasă şi parfumată, fericită şi relaxată. Desigur, Garth se simţise ofensat, dar era de o mie de ori mai

< KOAZIERA DISPERĂRII

Imie decât să fi intrat şi s-o fi găsit cu ochii plânşi. I-ar fi pus i ıı siguranță o mie de întrebări, cu tonul lui autoritar. Ochii lui i .ir fi scrutat fața şi ea nu şi-ar fi putut ascunde nervozitatea.

Da, era mai bine să fie furios decât s-o fi pus în încurcătură cu întrebările lui.

I a cină, Garth se purtă glacial. Dar cu toată indiferența, se ghicea că e uimit. Margie flecărea fără încetare, inconştientă de siarea de tensiune dintre ei. în schimb, Fraser sesizase şi-i privea când pe unul când pe altul.

Wendy nu se lăsa tulburată de atitudinea lui Garth. Nu va trece mult şi el va considera comportamentul ei absolut normal. Şi nu se înşela: într-adevăr, începu curând să participe şi el la conversație. Părea că se obişnuise cu flecăreala lui Margie şi uneori chiar se amuza. Aceasta îi mărturisise (ui Wendy cu puțin timp înainte că hotărâse să afle dacă Lenise Mavaro este pe vapor, dând de înțeles că are un plan în acest sens.

- Adevărat? întrebă intrigată, Wendy.
- Da, dar n-am să ți-l dezvălui. îl vei afla curând!

Wendy râse şi schimbă subiectul. Margie continuă discuția cu o glumă despre relația lui Wendy cu Garth.

- Nu este nimic serios, zise Wendy.
- Aşa crezi tu, dragă? replică Margie. Nu mă păcăleşti tu pe mine! Este evident că v-ați îndrăgostit unul de altul... De altfel, toată lumea vorbeşte despre asta!
- Toată lumea? repetă ea contrariată. Dar e ridicol.

Garth o să fie furios când o să afle, îşi zise ea neliniştită. Dacă o va abandona, pentru a potoli bârfele? Va avea inima frântă

cât mai avea de trăit.

- Ridicol?

Margie clătină din cap şi insistă, fără să-şi dea seama ce efect avuseseră cuvintele ei asupra lui Wendy.

- De ce atâta timiditate, dragă? în ceea ce mă priveşte, eu nu mă feresc să vorbesc despre idila mea cu Denby. Cum noi ne vom căsători curând, ar fi amuzant să faceți şi voi la fel. Să facem două nunți când ajungem la Southampton.

- Margie, înceteză te rog să spui prostii. Garth nu mă iubeşte... şi nu mă va iubi niciodată... Este celibatar convins! Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Fraser! Nu suntem decât buni prieteni, tovarăşi de călătorie...

Ridică spre Margie frumoşii ei ochi violeți, îngrijorați.

- Te implor, nu vorbi despre asta cu Garth... Promite-mi, promite-mi solemn!

- Fetițo, zise Margie uimită, pari foarte tulburată. Ce s-a întâmplat? Parcă ar fi în joc chiar viața ta... pentru nişte bârfe!

- Bârfe? repetă Wendy uimită. Chiar se bârfeşte pe seama noastră?

- Ei, bineînțeles! Dar nu numai pe seama voastră, ci şi despre vreo duzină de cupluri care s-au format de când am plecat. în croaziere se întâmplă întotdeauna romane de dragoste, logodne, căsătorii. Nu pot să înțeleg ce te-a tulburat atât!

- Garth ar fi îngrozit dacă ar afla! M-ar respinge!

- 0 spusese! Dacă nici acum Margie nu-şi va da seama că nu trebuie cu niciun chip să-i spună ceva lui Garth, totul se sfârsise!

< KOAZIERA
DISPERĂRII

IV înțeleg...

M.irgie tăcu o clipă, apoi continuă cu francheța obişnuită: Aşadar, deocamdată povestea este în sens unic? Dar te rog să ui minte ce-ți spun: totul se va aranja! Eşti destul de frumoasă pentru asta! Probabil ți-a spus-o şi el, nu-i aşa?

Da... este adevărat.

Wendy era foarte palidă şi se întreba dacă observau ceilalți, t úsese zdruncinată de acest schimb de cuvinte şi inima îi bătea (ii putere. Dacă Garth o va abandona... Nu! Nu se poate! N-ar putea suporta durerea de a-l pierde sau să-l vadă acordând aienție altei femei, de exemplu Nicolei Rendon...

- Draga mea, îți promit că n-am să-i spun lui Garth nimic care să-l facă să se simtă prost sau să te abandoneze... Ceea ce mi se pare o ipoteză absurdă, fiindcă este evident că n-are nicidecum o asemenea intenție. Dacă te temi, o să-mi țin gura... oricât de greu mi-ar fi, adăugă ea cu umor.

Zâmbetul ei era molipsitor şi Wendy îi răspunse din toată inima.

***

Margie îşi respectă promisiunea şi nu scoase o vorbă despre „povestea de dragoste", cum o numea ea. O surprinse pe Wendy când deschise discuția cu cei doi bărbați privindu-i cu ochii ei mari şi aparent nevinovați.

- A auzit vreunul dintre voi că la bord se află actrița de cinema Lenise Mavaro, sub un nume fals?

Wendy tresări vizibil. Acesta era aşadar planul lui Margie. Observă că cei doi o priveau ciudat. Garth părea ironic şi Wendy roşi până-n vârful urechilor. Sub privirile lor se simțea ca sub microscop. Plecă ochii şi începu să se joace cu o bucățică de pâine.

- Pari cam descumpănită, Wendy, zise Garth. Ce s-a întâmplat? Ha îl privi la fel de serios şi răspunse cu o voce reținută:

- Nimic, Garth. Nu... ştiu de ce mă întrebi.

- Din curiozitate... răspunse el amuzat. Din simplă curiozitate, draga mea...

Margie încruntă sprâncenele şi-i privi vizibil intrigată.

- Nu mi-ați răspuns la întrebare, reluă ea. Ați auzit vorbindu-se despre această stea?

Ochii lui Garth erau plini de ironie.

- Intreab-o mai degrabă pe Wendy, sugeră el.

- Pe mine? întrebă ea făcând ochii mari. De ce?

- Eu cred, interveni Fraser, că ar fi mai bine să schimbăm subiectul. La urma urmei, prezența acestei femei pe vapor nu ne priveşte. Şi dacă vrea să călătorească incognito, de ce această anchetă care i-ar dezvălui identitatea?

îi aruncă o privire lui Garth.

- Eşti şi tu de părerea mea, nu-i aşa?

Acesta se stăpâni cu greu să nu izbucnească în râs.

- Da, răspunse el în sfârşit. Sunt de acord cu tine. îmi pare rău, Margie. Nu avem ce să-ți spunem în legătură cu artista

.ista. Şi apoi, nu avem dreptul să ne amestecăm în viaţa ei particulară... Mai vrea cineva vin?

Si îndreptă sticla spre Wendy.

Haide, bea! Nu ştiu ce ai în seara asta. Iia goli paharul fără să răspundă. Garth i-l umplu din nou, fără s-o scape din ochi. Părea că vrea să-i spună ceva când apăru chelnerul cu farfuriile pline, relaxând oarecum atmosfera.

(And se reluă discuţia, vorbiră despre altceva, printre altele despre ziua petrecută în Salvador.

(!a şi în celelalte seri, Wendy şi cu Garth se duseră la un bar de noapte. Şi încheiară ca de obicei seara cu o plimbare pe punte, unde stâturâ cam o jumătate de oră.

Ca braţul după umerii ei, Garth o ţinea lipită de el şi din când în când o săruta pe buze. Era tot ce-şi putea dori Wendy... Povestea ei de dragoste... Garth era primul bărbat din viaţa ei. Va fi şi ultimul... îşi lăsă capul pe pieptul lui puternic, ascultându-i bătăile inimii. Se întrebă cum ar reacţiona dacă ar afla adevărul.

- Wendy, eşti atât de frumoasă! şopti el, răsuflarea lui mângâindu-i obrazul. Aş vrea...

Se opri şi ea se retrase uşor, ca să-i vadă expresia feţei. Nu reuşi decât să-i distingă vag trăsăturile... I se păru dintr-odată foarte îndepărtat şi cuprinsă brusc de spaimă, se cuibări din nou la pieptul lui, cu braţele înlănţuindu-i gâtul. Ridică faţa spre el cu buzele întredeschise, chemând sărutul.

El se aplecă şi buzele lor se unirâ într-un sărut tandru şi pătimaş totodată, exigent şi dulce. Wendy se miră din nou de

schimbările de dispoziție ale lui Garth. Dar^rebuia să admită că de la un timp devenise mai atent şi mai înțelegător. Ironia apărea acum mai rar în ochii lui.

- Garth, şopti ea, sunt atât de fericită în noaptea asta...

El râse uşor.

- Cu atât mai bine, Wendy. Şi eu...
- îți pare bine că ne-am întâlnit?
- Cum poți să mă întrebi aşa ceva?

Ea începu să râdă, urmată de el.

- Probabil nu sunt prea sigură...

El o scutură de umeri.

- Ba da, trebuie să fii!
- Priveşte marea! E fosforescentă!
- Eu te privesc pe tine, nu marea.

Era dovada atracției pe care o exercita asupra lui. Ochii îi străluceau de fericire, iar zâmbetul pe care i-l oferi era de o frumusețe nespusă.

- Sunt fericită... oftă ea din nou.

Garth o sărută din nou, pierzându-şi aproape controlul în înflăcărarea lui. Wendy îi răspunse cu aceeaşi pasiune, fermecată de magia acestei clipe. Nu va putea niciodată să mulțumească destul sorții că o ajutase să cunoască frumusețea ^dragostei.

Apoi, o îndepărtă uşor, ținând-o de mâini cu o licărire amuzată şi tandră în ochii întunecați.

- Micuța mea copilă prudentă... încă n-ai aflat că viața trebuie

trăită?

l .1 ii răspunse privindu-l în ochi:

Nu cred că presupunerea ta înseamnă ce vrei tu să înțeleg.

I I se încruntă şi făcu o mică grimasă.

Modul tău de a te exprima mi se pare cam confuz, draga mea!

Sunt sigură că ai înțeles! râse ea. Nu face pe naivul!

Râzând şi el, replică pe un ton cam ciudat:

- De ce crezi că vorbele mele nu exprimă ce gândesc?

- Nu ştiu...

ha încercă să-i explice.

- Cred că nu eşti un bărbat... din aceia.

- Toți bărbații sunt la fel, zise el uşor amuzat. Tu ştii bine! -Eu...

Tresări şi inima i se strânse văzând schimbarea surprinzătoare care se produsese pe fața lui Garth. Cât de uşor o putea răni!

- De ce mă acuzi, Garth?

- Să fim serioşi! exclamă el râzând, de data asta cinic. Am jucat amândoi teatru şi ne-am distrat de minune... Dar a durat destul... Wendy. Să punem cărțile pe masă, vrei?

Complet buimacă, cu inima sfâşiată, ridică spre el o față răvăşită de durere şi confuzie.

- De ce ai ezitat înainte să-mi pronunți numele? întrebă ea. Garth o privi cu intensitate, părând o clipă dezorientat. Dar obişnuita expresie disprețuitoare reveni pe fața lui.

- Sunt sigur că ai motive să faci asta... zise el ridicând o mână pentru a o împiedica să protesteze. Nu, te rog, să lăsăm gluma. Eşti o actriță si încă una bună...

'ț Ar' h! Cum poți să spui așa ceva? D^ce aș juca ^1 mai mic motiv...

Novați, freamătul buzelor, degetele ei care ^ lui... Garth ar fi trebuit să înțeleagă! Dar se dădu drumul şi-şi privi ceasul.

^ te-ai purtat suspicios cu mine, m-ai tratat \ la râdeai de mine...

^focată de valul de durere care-i cuprinsese | 0<dipă tăcuți.

i'tnț _ ! ! „ , ..

^ sa plec, zise ea in cele din urma.

^teptând cuvintele care i-ar fi putut reda **'■ că încă o doreşte lângă el, dar el spuse:

'e spunem noapte bună. Te conduc până la

' în transă, de-a lungul punții. Noaptea ^turi de melodii le ajungeau la urechi, '^ite dansau în noapte...

Garth se opri atât cât să-i spună noapte V şi se îndepărtă repede.

ifdy își punea fără încetare această ^ în mijlocul patului, se răsucea de pe o ?ată adormi.

(KOAZIERA DISPERĂRII

I)acă ar reuşi să-şi pună ordine în gânduri, ar putea să descopere motivul care făcuse ca această frumoasă zi să sfârşească atât de lamentabil. Aşadar, Garth fusese atât de tandru cu ea... doar în joacă, nu-şi mai făcea iluzii despre acest lucru. Şi cât de fermecătoare au fost săruturile lui! Îi spusese că este fericit şi în clipa aceea părea să creadă cu adevărat. Îi făcuse complimente, îi spusese lucruri frumoase. Devenise dintr-odată mai pătimaş, apoi o acuzase că este prea prudentă... Până aici, reuşea să urmărească firul relației lor, dar după aceea?...

Brusc, fără niciun semn prevenitor, o durere acută îi străpunse capul. Tresări şi-şi duse la tâmple mâinile tremurătoare.

Venise oare ziua? Ar fi prea devreme, dar într-un caz ca al ei, specialistul nu putuse să prevadă cu exactitate data fatală. Se ridică şi-şi puse un capot. Oglinda îi reflectă o paloare cadaverică. Fața ei era pământie, pe frunte îi apărură picături de sudoare, iar palmele i se umeziră. Se duse să se spele. Acesta era oare sfârşitul? O durere fulgerătoare de cap o făcu din nou să tresară. începu să măsoare camera în lung şi-n lat. îi era imposibil să stea culcată, dar şi mersul părea să-i intensifice durerea. Luă o pastilă, care însă nu-i calmă senzația atroce de presiune în creier.

Să-l cheme pe doctorul aflat la bord? Privi ceasul deşteptător: era trecut de ora unu noaptea. Renunță... Dacă acesta era sfârşitul, oricum nu mai era nimic de făcut.

Ca să uite durerea sfâşietoare, începu să repete în minte dialogul cu Garth pentru a încerca să descopere motivul

- Actriță? Oh, Garth! Cum poți să spui aşa ceva? De ce*iiş juca teatru? N-am nici cel mai mic motiv...

Ochii ei mari nevinovați, freamătul buzelor, degetele ei care tremurau în palma lui... Garth ar fi trebuit să înțeleagă! Dar se mulțumi să râdă. îi dădu drumul şi-şi privi ceasul.

~ încă din prima zi te-ai purtat suspicios cu mine, m-ai tratat ironic şi... în sinea ta râdeai de mine...

Vocea i se stinse, sufocată de valul de durere care-i cuprinsese inima. Rămaseră o clipă tăcuți.

- Cred că ar fi bine să plec, zise ea în cele din urmă.

îşi ținu răsuflarea, aşteptând cuvintele care i-ar fi putut reda fericirea, spunându-i că încă o doreşte lângă el, dar el spuse:

- Dacă aşa vrei, să ne spunem noapte bună. Te conduc până la cabina ta.

Ea merse lângă el ca în transă, de-a lungul punții. Noaptea caldă îi învăluia, frânturi de melodii le ajungeau la urechi. Probabil perechi fericite dansau în noapte...

Ajunşi în fața uşii ei, Garth se opri atât cât să-i spună noapte bună, apoi se întoarse şi se îndepărtă repede.

Ce se întâmplase? Wendy îşi punea fără încetare această întrebare. Se ghemuise în mijlocul patului, se răsucea de pe o parte pe alta fără să poată adormi.

(KOAZIERA
DISPERĂRII

l i.ică ar reuşi să-şi pună ordine în gânduri, ar putea să descopere motivul care făcuse ca această frumoasă zi să slârşească atât de lamentabil. Aşadar, Garth fusese atât de tandru cu ea... doar în joacă, nu-şi mai făcea iluzii despre acest lucru. Şi cât de fermecătoare au fost săruturile lui! Ii spusese ea este fericit şi în clipa aceea părea să creadă cu adevărat. îi lacuse complimente, îi spusese lucruri frumoase. Devenise dintr-odată mai pătimaş, apoi o acuzase că este prea prudentă... Până aici, reuşea să urmărească firul relației lor, dar după aceea?...

Ifrusc, fără niciun semn prevenitor, o durere acută îi străpunse capul. Tresări şi-şi duse la tâmple mâinile tremurătoare.

Venise oare ziua? Ar fi prea devreme, dar într-un caz ca al ei, specialistul nu putuse să prevadă cu exactitate data fatală. Se ridică şi-şi puse un capot. Oglinda îi reflectă o paloare cadaverică. Fața ei era pământie, pe frunte îi apărură picături de sudoare, iar palmele i se umeziră. Se duse să se spele. Acesta era oare sfârşitul? O durere fulgerătoare de cap o făcu din nou să tresară. începu să măsoare camera în lung şi-n lat. îi era imposibil să stea culcată, dar şi mersul părea să-i intensifice durerea. Luă o pastilă, care însă nu-i calmă senzația atroce de presiune în creier.

Să-l cheme pe doctorul aflat la bord? Privi ceasul deşteptător: era trecut de ora unu noaptea. Renunță... Dacă acesta era sfârşitul, oricum nu mai era nimic de făcut.

Ca să uite durerea sfâşietoare, începu să repete în minte dialogul cu Garth pentru a încerca să descopere motivul

dezacordului lor.

- I-am spus că nu cred în semnificaţia reală a cuvintelor lui, murmură ea oprindu-se în faţa oglinzii. Şi nici acum nu cred. Dacă m-aş fi oferit, cu siguranţă m-ar fi refuzat. Dar de unde venea această convingere? Doar nu era deosebit de ceilalţi bărbaţi. Atunci, de ce?... întrebarea îi lovea creierul ca un ciocan. Dacă ar găsi răspunsul la această întrebare, toate celelalte probleme şi-ar fi găsit rezolvarea. Reflectă apoi la ce se întâmplase după ce Garth spusese:''Toţi bărbaţii sunt la fel''... Şi mai spusese că ea ştia bine. Asta îi aminti o altă remarcă a lui, când îi dăduse de înţeles că o crede mai în vârstă decât pare.

- Ca şi cum m-ar fi confundat cu altcineva, zise ea cu voce tare. Dar e desigur ridicol...

Plecă de la oglindă şi începu din nou se meargă prin încăpere, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să cadă... în acel întuneric irevocabil care o va învălui în drumul spre final... Se gândi: mă vor găsi mâine şi la noapte pe la ora asta...

Se cutremură. Broboane de sudoare îi acoperiră din nou fruntea. îşi şterse faţa cu o batistă. Mâinile erau îngheţate, încât trebui să le încălzească sub robinetul de apă caldă. Abia conştientă de gesturile sale, se şterse cu un prosop pe care-l puşe fa loc pe bară după ce-l împături cu grijă. îl privi apoi fix, închise ochii şi-l privi din nou. Simţea că este gata să leşine.

Ştia că dacă se lasă să-şi piardă cunoştinţa, nu se va mai trezi niciodată. Trebuia să reziste...

Dar nu era oare bine să plece imediat? Acum că-l pierduse pe

Garth pentru totdeauna... fără să ştie de ce... După atitudinea lui dură faţă de ea, după dispreţul pe care i-l arătase când negase cu disperare că ar fi jucat teatru, Wendy era oarecum mulţumită că n-a reuşit să-i trezească iubirea.
Durerea începu treptat să cedeze. Dar continua să măsoare camera, pradă unei idei fixe: cum îşi va petrece ultimele două luni pe vapor? I'utea desigur să părăsească vaporul când ajungeau la Rio. Ii rămâneau destui bani să ia avionul, pentru că prevăzuse la cheltuieli excursiile care se făceau în timpul escalelor, în Neychelles, Bali şi Japonia. Dar ajunsă la Londra, din ce va trăi? - M-am mai gândit la asta şi am ajuns la concluzia că nu se poate, îşi spuse nervoasă. Trebuie deci să rămân la bord.

A doua zi dimineaţă, la şapte şi jumătate, era pe punte. Garth era la piscină, împreună cu Fraser şi cu prietena acestuia... Wendy, după ce-l salută pe Fraser, se întoarse fără să aştepte ca Garth s-o remarce. I.a micul dejun, rămăsese la masă doar cu Margie. Garth se aşezase la masa lui Nicole. Dimineaţa se puteau face asemenea schimbări, deoarece nu toţi pasagerii se trezeau devreme. Margie remarcă tristeţea lui Wendy şi o privi cu simpatie.
- S-a sfârşit? o întrebă ea simplu.

- Da, Margie. S-a sfârşit.

Wendy nu-şi putea ascunde tristeţea din privire, dar încercase să dea vocii o intonaţie indiferentă. Pentru a frâna imaginaţia lui Margie şi pentru a evita orice întrebare personală, adăugă:

- N-a fost decât o idilă trecătoare. N-am luat-o niciunul în serios...

- Bine zis, draga mea! încuviinţă Margie cu sinceritate. Numai că ştiu că tu erai foarte prinsă. Am vorbit despre asta, aminteşte-ţi. Eu spuneam că Garth va sfârşi prin a se îndrăgosti de tine.

Wendy îşi umezi buzele şi vorbi pe un ton dezinvolt:

- N-am spus niciodată că ar fi ceva serios.

- Este păcat, totuşi; eraţi cea mai frumoasă pereche de pe vapor!

- Îţi mulţumesc, Margie! spuse Wendy fără să-şi poată reţine un zâmbet. Garth este cu siguranţă cel mai seducător bărbat de la bord, dar eu sunt departe de a fi cea mai frumoasă!

Aruncă automat o privire spre Nicole, încântătoare în rochia înflorată de plajă.

- Ea? zise Margie pe un ton ironic. Este prima oară când o văd într-o rochie mai ca lumea. Toaletele ei de seară sunt ridicole!

- Bărbaţilor le plac rochiile provocatoare, replică Wendy.

- Dgsigur, dar nu tuturor!

Femeia privi faţa obosită a prietenei sale şi cearcănele pe care această noapte grea i le lăsase sub ochi.

- Ce ai de gând să faci în dimineaţa asta? o întrebă ea.

Fără să aştepte răspuns, adăugă că Denby şi cu ea vor participa

l.i jocuri organizate pe punte şi-i propuse să li se alăture.

Vor fi şi premii pentru câştigători. Haide, vino, o să fie .imuzant.

Wendy acceptă.

Minunat! Denby va fi încântat! E nebun după tine.

Wendy nu putu să nu zâmbească. Ce drăguți erau amândoi! Sinceri, deschişi, spontani, deosebiți de cea mai mare parte a călătorilor. Când ajunseră pe punte, jocurile abia începuseră. Toată lumea se distra de minune.

Wendy ajunse în semifinale. Prima surprinsă fu ea însăşi, pentru că jucase acest joc care semăna cu badminton doar de vreo trei ori, primele două cu Garth, care o învinsese.

Câştigă semifinala şi urma ca a doua zi să joace finala cu Nicole, fiind sigură că va pierde. Doar Garth se afla printre spectatori, aducând sprijin moral Nicolei, fără îndoială... Totuşi, Wendy câştigă... Primul care o felicită fu chiar Garth...

- Ai jucat foarte bine, Wendy! spuse el. Frumoasă partidă!
- Mulțumesc! Am avut noroc.
- Nicidecum... Vrei să luăm o cafea?

Surprinsă de invitația lui, ezită, dar nevrând să se gândească prea departe, răspunse:

- Cu mare plăcere, Garth. Unde mergem?

Se întoarse spre Margie, care era lângă ea şi-i zâmbi.

- Felicitări! zise aceasta, aruncând o privire piezişă spre Garth. Aşadar, mergeți la o cafea? Distracție plăcută! Pe curând!

Şi se îndepărtă. în acelaşi timp, Shaw se îndreptă spre Wendy

cu mâna întinsă.

- Bravo! Ai jucat fantastic, minunat!

Wendy nu păru impresionată. Nu găsea nimic excepțional în victoria ei. Ar fi putut la fel de bine să piardă. îi mulțumi totuşi cu amabilitate înainte de a se întoarce spre Garth, să-i spună că este gata să-l urmeze.

- Să mergem lângă piscină, dacă vrei, propuse el.
- Cu plăcere.

Vorbeau amândoi foarte calm. Dar după ce se aşezară la o masă mai izolată, Garth se aplecă spre ea şi-i spuse, cu o voce indiferentă:

- Apropo de seara trecută, Wendy... N-am putea relua discuția de unde am lăsat-o când ne-am despărțit?

Nici urmă de regret sau de scuze. De fapt, era o oarecare rigiditate în atitudinea lui. Avea din nou impresia că o parte a ființei lui este atrasă de ea, în timp ce cealaltă se opunea acestei atracții. Cu alte cuvinte, ar fi vrut să se debaraseze de ea, dar nu putea... Aceste atitudini contradictorii uimeau la un bărbat cum era Garth. Dar Wendy nu era aşa de sigură de ea sau de frumusețea ei pentru a-şi imagina că doar farmecul ei îl atrăgea irezistibil pe Garth Rivers, acest bărbat cu o personalitate atât de puternică.

-■ Presupun că ne-am putea întoarce, murmură ea în sfârşit fără mare convingere. De ce te-ai purtat aşa, Garth?

- Nu ştiu...

Wendy avea impresia că nu-i spune întregul adevăr.

Ce să facă? se întrebă ea. Singurul lucru rezonabil era să

accepte ce-i oferea viața. Dacă ar mai fi avut un viitor în fața ei, răspunsul ar fi fost altul. Era evident că relația cu acest bărbat nu putea fi permanentă. El nu se va căsători niciodată cu ea. Din motive cunoscute doar de el, n-o respecta suficient pentru a face din ea soția lui. Ar trebui oare să insiste ca să afle cauzele acestei atitudini? Ridică din umeri. Căutările ei n-ar duce la nimic. Nu trebuia să se mai gândească la asta, ci să încerce să profite la maximum de prețioasele clipe care-i erau dăruite. Îi oferi lui Garth unul din minunatele ei zâmbete şi spuse, cu vocea ei melodioasă şi caldă:

- Nu-i nimic, Garth. N-are nicio importanță. Să începem de la zero.

El îi zâmbi. Wendy se simți inundată de un val de bucurie.

- Perfect, draga mea! zise el simplu. Şi acum, cafeaua!

**

Capitolul 6

Restul zilei se desfăşură într-o armonie perfectă. Făcură plajă pe punte, băură răcorioare şi ascultară un concert în Salonul Verde. Prânzul fu delicios şi în cursul după-amiezii luară ceaiul cu nişte prăjituri savuroase. în tot acest timp, vorbiră fără încetare. înainte de cină, se despărțiră pentru ca fiecare să meargă să se schimbe. Nu scoaseră nicio vorbă despre noaptea în care se certaseră. Ca şi cum Garth ar fi hotărât să uite definitiv, în tot cursul zilei nu avu nicio expresie sardonică, nu făcu nicio remarcă ironică, nu-i adresă nicio privire disprețuitoare. Wendy trase concluzia că la fel ca ea, se mulțumea cu ce i se oferea. Voia pur şi simplu ca relația lor să le facă plăcere amândurora, fără să privească prea departe, în seara aceasta, avea loc un bal mascat; pasagerii fuseseră anunțați despre el înainte de plecare. La început, Wendy se

gândise să nu-şi facă griji, pentru că n-o interesa. Apoi, gândindu-se mai bine, îşi confecţionase singură o superbă mantie fără mâneci: aşa-numitul *peplum* pe care-l purta Atena, zeiţa războiului şi protectoarea oraşului care-i poartă numele. Aproape toţi cei care luau cina erau deja deghizaţi. Unii în costume comice, alţii în costumaţii demne şi elegante. De la mese se auzeau comentarii la intrarea fiecărui nou-venit.

/ Aflând că prietenii ei vor veni îmbrăcaţi pentru cină, Wendy intră şi ea în sala de mese îmbrăcată cu *peplum.*

După ce se îmbrăcase în cabina ei, aruncase o privire în oglindă şi se asigurase că nu fusese niciodată mai frumoasă. Mantia lungă cu pliuri delicate îi sublinia formele suple. O făcea să pară mai înaltă şi-i conferea un aer maiestuos pe care însăşi zeiţa l-ar fi putut invidia. Conştientă de frumuseţea ei, Wendy nu era totuşi pregătită pentru primirea de care avu parte când îşi făcu intrarea în vasta sală a restaurantului, decorată magnific. În lumina caldă a lumânărilor, cristalele şi argintăria aruncau mii de focuri.

Când se apropiase de sală, auzise discuţii însufleţite şi râsete, astfel că se bucura dinainte de spectacolul care urma. Intră pe uşa larg deschisa şi se îndreptă spre masa lor, aflată în celălalt capăt al sălii. Nu-şi dădu seama imediat de liniştea cu care fusese întâmpinată intrarea ei. Apoi privi în jur, uimită că nu mai aude râsete. Observă dintr-odată, jenată, că toate privirile erau îndreptate spre ea. Avea o ţinută dreaptă, cu capul sus, cum îi era obiceiul. înainta simţind că roşeşte şi ajunse în sfârşit, spre marea ei uşurare, la masa lor. Chelnerul îi trase

scaunul şi-i despături şervetul.

Wendy reuşi să ridice privirea şi schiță un zâmbet timid. Nicio privire în afara celei a lui Garth nu conta pentru ea.

- Eşti uluitoare! exclamă entuziasmat Fraser.

Margie îi ținu isonul:

- Draga mea, adăugă ea, când treceai pe aleea centrală, parcă erai Regina în persoană, ajunsă printr-o minune la bord!

Ochii ei trădau admirația fără margini față de Wendy.

- Dar spune cum ți se pare că arăt ca „Marchiza de Pompadour"?

Wendy îl felicită şi pe Fraser pentru costumul lui de pirat, prefăcându-se îngrozită de pumnalul pe care acesta îl purta la brâu. Garth era costumat în general roman. Ea îi zâmbi fără să spună nimic. In schimb, Garth o privea intens, ca şi cum o vedea pentru prima dată. Ea plecă ochii, intimidată şi nesigură. I-ar fi plăcut să aibă îndrăzneala glacialei Nicole Rendon.

- Bravo! zise în sfârşit Garth.

Şi nu mai spuse nimic până când începură să danseze, după vreo oră şi jumătate. Muzica era caldă, romantică, iar luminile difuze învăluiau sala într-o nuanță roz.

- Eşti fermecătoare, spuse el cu calmul lui obişnuit. Unde ai .găsit costumul acesta care-ți vine atât de bine?

- L-am făcut singură.

Ea se întrebă de ce o privea el cu acest aer neîncrezător şi uimit.

- Tu singură?

Aproape se oprise din dans şi o pereche era cât pe ce să-i lovească. O conduse în paşi de dans spre celălalt capăt al sălii.

- L-ai făcut singură? repetă el.

- Bineînțeles. De ce ți se pare atât de ciudat? Am văzut schița acestui costum într-un album de artă greacă şi am hotărât să încerc să-l realizez. Pari foarte surprins. Să ştii totuşi că n-a fost prea greu...

- Este adevărat, sunt uimit... Pare atât de greu de realizat, pentru un bărbat...

Subiectul era închis. El fusese gata să facă din nou o remarcă ironică, dar se răzgândise.

Seara decurse calm, ca şi cum pluteau pe un nor auriu... Câştigătorii fură felicitați cu câteva minute înainte de miezul nopții. O furtună de aplauze se dezlănțui când Wendy, roşie ca locul, fu condusă până la podium de Garth. Ea primi premiul chiar din mâinile comandantului vasului.

- O trusă de toaletă din piele fină somptuos garnisită!... exclamă Margie, aproape smulgând obiectul din mâinile tinerei. Doamne! Asta trebuie să *coste* o avere! Îți ajunge până la bătrânețe, draga mea!

-Da... cu... siguranță.

Până la bătrânețe... Wendy simți că păleşte. Plecă ochii pentru a-şi ascunde tristețea.

- Şi tipul acela cu sala de Bingo câştigă premiul întâi masculin! protestă revoltată Margie. Zice că a investit trei mii de franci în costumul lui, iar în cel al soției şi mai mult. Nu merita să câştige concursul, nu credeți?

Garth începu să râdă.

- Juriul a apreciat probabil că este cel mai frumos costum, Margie, din moment ce i-a dat premiul întâi.

Bărbatul despre care vorbeau se lăuda tuturor cu bricheta de aur pe care o primise. Mai târziu, Wendy şi cu Garth ieşiră pe punte. Marea era liniştită. Garth o cuprinse în braţe.

- Îţi mulţumesc pentru această zi minunată, îi şopti el mângâindu-i părul. Trebuie să te las, Wendy. Adineauri erai atât de palidă... Eşti probabil foarte obosită.

Vocea lui era tandră şi îngrijorată. Oare îşi făcea cu adevărat griji pentru ea, sau juca teatru?

- Da, sunt puţin obosită, mărturisi ea zâmbind cu căldură. Şi eu îţi mulţumesc pentru această frumoasă seară.

- A fost un triumf pentru tine! zise el, cu o mândrie care o umplu de bucurie. Ai fost ţinta tuturor privirilor... şi a geloziei femeilor...

Izbucniră amândoi în râs.

Garth continuă să-i facă complimente, iar ea îl ascultă cu încântare. Mâna care o ţinea pe a ei era caldă şi puternică. Se simţea în siguranţă. Se întrebă dintr-odată dacă va fi alături de ea când va sosi momentul. În cazul acesta, poate nu-i va mai fi atât de frică, la urma urmei...

„N-am să mă las cuprinsă de panică..." îşi spuse ea, cuibărindu-se la pieptul lui. „Voi avea mai mult curaj dacă mă va ţine în braţe..."

- Wendy, iubito...

El o îndepărtă puţin şi o privi în ochi.

- Tremuri... Ce s-a întâmplat?
- Mi-e cam frig, minți ea. Nu ți se pare că s-a răcorit?

Carth încruntă din sprâncene.

- Nu prea. Eşti obosită sau ai răcit. Dar sper că nu...
- Eu nu răcesc niciodată, zise ea pe un ton vesel.
- Atunci, să mergem! zise el ferm. în pat, fetițo! Şi nu mai pierde timpul cu cititul...

îi vorbea ca un doctor, gândi ea. Şi nu remarcase pentru prima dată.

- Promite-mi! insistă el.

Ea râse.

- îți promit că n-am să mai citesc.

O trase la pieptul lui şi o sărută cu tandrețe pe buze. îi mai ținu un timp mâna. Wendy îşi dori din nou din tot sufletul să simtă sprijinul puternic al acestei mâini când va veni clipa...

***

Mai erau două zile până să ajungă la Bali şi Wendy era foarte nerăbdătoare. Garth avea de gând să închirieze în prima zi o maşina, lăsând plimbările pe jos pentru a doua zi.

Vaporul aruncă ancora la ora opt dimineața. Wendy şi Garth erau deja gata. După o jumătate de oră, el era la volanul maşinii închiriate şi se îndreptau spre Tjeluk şi Mas, unde

tânăra voia să admire capodoperele sculptate în lenjp. Sub cerul albastru, frumusețea insulei se oferea privirilor lor. Era un adevărat paradis terestru.

Deşi era doar o verigă din lanțul insulelor indoneziene, Bali avea un farmec aparte.

Era o insulă cu o vegetație luxuriantă al cărei parfum pătrundea şi în interiorul maşinii.

- Este superb! Ştiam că nu voi fi dezamăgită!

Wendy se minuna ca un copil. Garth se întoarse spre ea fără o vorbă. Ea îi cunoştea reacțiile: se mulțumea să admire calm peisajele din zonele prin care treceau. Aşa fusese şi la Rio, şi la Mombasa şi la Bombay. Wendy îi respecta tăcerea, fericită că se afla alături de el, încă în viață şi în stare să admire aceste frumuseți.

Şoseaua se întindea de-a lungul coastei tivite cu palmieri înainte de a pătrunde printre coline.

Wendy văzu în depărtare femei care lucrau în orezărie sau se cocoțau în cocotieri. Făcu o uşoară grimasă de nemulțumire.

- Nu sunt sclave, spuse Garth, amuzat de reacția ei. Spre deosebire de multe alte femei asiatice. Aici, le place să lucreze alături de soții lor. Şi ceea ce câştigă le aparține.

- Adevărat? Vrei să spui că le revine şi lor ceva din ceea ce se vinde?*-

- Fiecare are mica lui afacere, dacă vrei. Cresc porci şi păsări pentru a le vinde. Fac şi țesături.

- Par fericite... Şi câtă grație în mişcări!

Wendy privi o tânără fată care mergea cu eleganță, cu un coş

enorm pe cap şi cu privirea pierdută în depărtare. Era desculță si şoldurile i se legănau uşor, ca într-un dans.

Lăsară satul în urma lor şi nu peste mult timp ajunseră la destinație. Garth cumpără câteva statuete fin sculptate, precum si o brățară din argint cizelat. Respinse cu autoritate protestele ci şi-i puse bijuteria la încheietura mâinii. îi zâmbi şi o sărută uşor pe buze.

Wendy se simți dintr-odată intimidată.

- Oh! Mulțumesc.
- Pentru ce? Că te-am sărutat? o întrebă el râzând.

Ea ciătină indignată din cap.

- Nu! Bineînțeles că nu!... Pentru brățară şi celelalte cadouri minunate.

Ar fi preferat totuşi s-o fi ascultat şi să nu-i fi făcut atâtea cadouri... Erau bani risipiți...

Se urcară din nou în maşină şi străbătură alte zone superbe. Trecură prin sate unde prin uşile deschise ale colibelor zăreau siluetele femeilor cu umerii goi, îmbrăcate în rochii lungi numite *kains*, care ajungeau până la pământ. Se opriră apoi pentru a asista la o procesiune de femei care se îndreptau spre un altar în aer liber, aducând ofrande unui zeu.

- Bali este insula superstițiilor, îi explică Garth când porniră din nou la drum. Indigenii sunt speriați de ideea că ar putea să-i supere pe zei. Ar face orice ca să gonească spiritele rele. Dacă ai trăi la Bali, ai face tot timpul lucruri interzise.
- De exemplu?
- De exemplu, nu trebuie niciodată să dormi cu picioarele

îndreptate spre nord sau spre est. Nici să mângâi cumva mâna unui nou-născut. Nici să trezeşti brusc un copif adormit.

- Nu se poate! exclamă ea neîncrezătoare. De ce?

- Pentru că sufletul copilului care s-a îndepărtat de el în timp ce dormea, n-ar avea timp să se întoarcă din nou în corp...

Dacă vrei să dobori un cocotier, trebuie mai întâi să-i îmbățişezi trunchiul şi să-i ceri iertare pentru ce vei face. Nu trebuie niciodată să calci peste boabele de orez risipite pe pragul casei: este o ofrandă sacra. După ce ai reuşit să intri fără să calci în picioare boabele de orez, să nu cumva să-ți încrucişezi picioarele! Dacă talpa unuia din picioarele tale nu atinge pământul, atragi asupra ta furia zeilor...

Pe Wendy o cuprinse un râs nestăpânit, molipsitor, care-l molipsi şi pe el.

- Doamne! zise ea în sfârşit. M-am gândit întotdeauna că mi-ar plăcea să trăiesc în Bali, dar nu mai sunt atât de sigură! Mai povesteşte-mi, Garth!

- Aş putea să-ți povestesc la nesfârşit. Lista tabuurilor locale este imensă...

- Cred că asta şi atrage turiştii, nu-i aşa?

- Desigur. De aceea este plăcută această insulă. Deoarece din cauza numeroaselor interdicții mistice, modernizarea este imposibilă. Aici este țara zeilor şi a obiceiurilor stranii ale căror brigini sunt adesea uitate...

- Este fascinant şi totodată înspăimântător!

- Nu este nimic înspăimântător, o linişti el. Localnicii sunt oameni blânzi si foarte fericiți...

Se opriră să mănânce la Bali Beach Hotel, unde se întâlniră cu numeroşi pasageri de pe „Fayson”. Masa le luă mai mult timp decât prevăzuseră, dar la urma urmei mai aveau la dispoziție m că o zi pe insulă.

(ROAZIERA
DISPERĂRII

înainte de a porni din nou la drum, asistară la o reprezentație de dansuri locale. După cină, se duseră să admire un alt spectacol, cu dansuri *ketjak*. Era un fel de cor mut în jurul unei torțe aprinse destinată să alunge spiritele rele.

- Se mai cheamă şi „Dansul maimuțelor”, spuse Garth.
- Dumnezeule! exclamă Margie care li se alăturase împreună cu Denby. Dar câți dansatori sunt?
- Vreo sută cincizeci, aprecie Garth.

Se aşeză, cu brațul după talia lui Wendy. Ea îşi puse capul pe umărul lui, cu inima şi mintea liniştite, începu reprezentația. Participanții dansau făcând în acelaşi timp gesturi sacadate. Ridicau frecvent brațele spre cer şi în sfârşit, se lăsară să cadă nemişcați pe pământ. Se sfârşise.

- Mi-a plăcut nespus acest spectacol! exclamă Margie. Şi vouă?... Sunt sigură. Ce amintiri frumoase luăm cu noi...

Garth luă mâna lui Wendy şi părăsiră toți satul.

- Am auzit spunându-se că la originea acestui dans este o poveste... încerc să mi-o amintesc.
- O poveste! Spune-o, Garth.

Acesta se supuse. Cu vocea lui calma şi cultivată, povesti legenda Prințului Roma din „Saga Hindu Roma”:

- Prințul Roma vâna într-o zi în pădurea regelui, în căutarea cerbului cu coarne de aur. în lipsa lui, Ravana, regele

demonilor, intră în castelul lui şi-i răpi soţia, preafrumoasa Prinţesă Sita. Când prinţul se întoarse acasă, porni imediat în urmărirea lor, dar fu atacat de un alt demon. Acesta aruncă o săgeată care se transformă în şarpe care-l înlănţui pe prinţul Roma făcându-l prizonier. Dar zeii veniră în ajutorul prinţului. Ii trimiseră pasărea sacră a populaţiei Vishnu, Garuda. Un stol de asemenea păsări seamănă - după zgomotul pe care-l fac - cu o armată de maimuţe. Ele îl eliberară pe Roma şi o salvară pe prinţesă.

- Iată de ce se cheamă „Dansul maimuţelor" zise Wendy. Dansatorii reprezintă o armată de maimuţe...
- E o poveste foarte frumoasă. Mulţumesc, Garth, zise Margie.
- Te rog... Mi-a făcut plăcere să v-o spun.

Se apropiară de port şi marele vapor le apăru în spatele şirului de palmieri înalţi. Marea era calmă, luna se reflecta ca o potecă de argint sub cerul înstelat.

Margie şi cu Denby se despărţiră de prietenii lor, iar Garth şi cu Wendy urcară pe puntea superioară unde aveau obiceiul să mai stea câteva minute înainte de a se despărţi.

Tânăra deschise gura să-i mulţumească prietenului ei, dar acesta îi puse un deget pe buze. Apoi o sărută, mai întâi cu blândeţe, şi ea aşteptă cu inima bătând mai repede pasiunea care nu va întârzia să-i înflăcăreze, purtând-o într-o lume de vis.

Dar spre marea ei surpriză, el o îndepărtă şi-l simţi distant. Atunci, îşi dădu seama că această răceală exista între ei de câteva ore, apărând la suprafaţă din când în când.

ll supărase cu ceva? Nu vedea ce ar fi putut face. Era probabil una

din dispoziţiile lui care însă nu va dura mult. Hotărâse să nu se lase influenţată de schimbările lui frecvente de atitudine. Nu aveau pentru ea nicio importanţă reală... Fiecare zi, fiecare minut conta atât de mult pentru ea, încât nu voia să le risipească din cauza caracterului schimbător al lui Garth. Datorită lui, se simţea bine. De asemenea, şi datorită faptului că era atras de ea mai mult decât de orice fată frumoasă de la bord... Nicole făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l cuceri, dar nu reuşise. Garth se purta politicos cu ea, dar atâta tot.

- Oare o să plouă? întrebă ea pentru a rupe tăcerea apăsătoare care se instalase între ei.
- Nu cred.

Ridică privirea spre cerul pe care nori negri alergau acoperind luna.

- Poate... se corectă el. Norii aceştia sunt destul de ameninţători.

Vocea lui era rece. Nu-i nimic! îşi spuse ea. Mâine va alunga din minte problemele care-l preocupau... Wendy simulă că înăbuşe un căscat.

- Noapte bună, Garth. Somn uşor.

Ochii ei îi căutară pe ai lui şi zări în ei o uşoară surprindere. El oftă şi o sărută pe obraz.

- Noapte bună, Wendy. Pe mâine dimineaţă.
- Mergem din nou la plimbare?
- Bineînţeles.

Ce uşurare! încă o zi alături de el...

O conduse la cabina ei şi ea îl privi îndepărtându-s^... Apoi, mânată parcă de o forță irezistibilă, se întoarse pe punte şi se aşează pe un şezlong aflat mai departe de ceilalți. Trecu în revistă modul cum petrecuse ziua. Bali nu-i înşelase aşteptările, dimpotrivă. Era fericită că putuse vizita insula, cum dorise întotdeauna.

Stătea pe punte de un timp, când auzi vocile lui Garth şi a lui Fraser. Se făcu mică şi rămase nemişcată în refugiul ei din umbră. Cei doi se sprijineau de balustradă. Siluetele lor nu se distingeau prea clar şi nici vocile. Dar cea a lui Fraser era mai puternică decât a prietenului său.

- ... ea este, sunt sigur!

Garth îi răspunse ceva, dar Wendy nu înțelese decât cuvântul „îndoială" de la sfârşitul frazei.

- Este evident, altfel tu n-ai fi...

Wendy nu reuşi să audă sfârşitul. Nedorind însă ca Garth, care o condusese la cabina ei s-o zărească, nu putea decât să rămână pe loc până la plecarea lor.

- .. o nebunie, Garth!

Era din nou vocea lui Fraser. Tonul lui sugera parcă o punere în gardă.

- Ştiu ca ai dreptate, dar totuşi...

Wendy auzi clar cuvintele. Dar cei doi bărbați se îndepărtară şi discuții lor deveni un murmur.

Wendy era uşurată. Acum, putea să plece.

Desigur, n-o privea pe ea... Dar adormi întrebându-se despre ce vorbeau cei doi prieteni...

Capitolul 7

Wendy şi Garth stăteau amândoi în „Salonul stacojiu”. Tânăra răsfoia o revistă, în timp ce prietenul ei citea ziarul, înotaseră şi făcuseră plajă o bună parte a dimineții. Apoi, după dejun, văzuseră un film neinteresant de la care plecaseră înainte de sfârşit. Acum, îi aşteptau pe Margie şi pe Denby. Wendy lăsă revista şi începu să privească profilul lui Garth-. trăsături austere şi aristocratice, linia fermă a maxilarului şi bărbiei, gura hotărâtă. își ținea capul sus pe umerii largi. Câteva fire argintii înspicau puțin negrul intens al părului. Simțindu-i privirea, el întoarse capul. Se priviră îndelung în ochi, Wendy sfârşind prin a coborî genele lungi mătăsoase, roşind uşor.

- Să ştii că nu te pândeam, zise ea stânjenită, reluând citirea revistei.

Câteva minute, se instală din nou o tăcere grea. Foarte discret, Wendy riscă din nou o privire pe deasupra revistei. Fața lui

Garth era perfect calmă şi destinsă.

Deodată, muzica în surdină care crea atmosfera romantică din salon se opri şi se auzi vocea unui crainic care dădea ştirea zilei.

„Actriţa Lenise Mavaro şi-a găsit moartea împreună cu alte optzeci de persoane în această dimineaţă, într-un accident de avion".

Garth tresări şi Wendy îi aruncă pe furiş o privire. Se întoarse spre ea. Devenise atât de ciudat, încât era imposibil să-i descifreze expresia feţei. Se simţea jenată de privirea lui intensă. Primul ei gând fu că Fraser s-a înşelat, actriţa nu se afla la bordul vaporului.

„O mare pierdere pentru cinematografia britanică..." spuse crainicul. Schimbă apoi subiectul, dar Wendy nu mai asculta, concentrându-şi atenţia asupra lui Garth care părea în culmea emoţiei. Mâinile lui se crispară pe braţele fotoliului.

- Este... ceva în neregulă? îl întrebă ea, stânjenită de privirea lui fixă.

El nu răspunse.

- Te-am auzit vorbind despre Lenise Mavaro cu Fraser, în ziua plecării din Southampton...

- Adevărat? o întrerupse el cu brutalitate. Ce ai auzit exact?

- Fraser spunea că este pe vapor, cu părul vopsit negru.

- Ştii cumva cum arată Lenise Mavaro? o întrebă el, aparent fără nicio legătură.

- Nu, n-am văzut niciun film al ei.

Nici fotografii?

fa încruntă uimită din sprâncene.

Nu te înţeleg, Garth. De ce aceste întrebări? f 1 ezită să răspundă, clătinând din cap. Părea să-şi caute cuvintele. Wendy decise să-i răspundă la ultima întrebare.

- Cred că i-am văzut vreo două fotografii,

lira parcă deschiderea căutată de el.

- Nu ai remarcat asemănarea ei cu tine?

in mintea lui Wendy se făcu dintr-odată lumină, ca şi cum piesele unui puzzle se aşază la locul lor.

- Asemănarea... cu mine? bâigui ea. Ai... crezut că eram...

El clătina tăcut din cap. Ezitarea lui era tulburătoare. Wendy era buimăcită. Putea fi confundată cu fermecătoarea Lenise Mavaro?

- Wendy, zise el în sfârşit, am făcut o greşeală de neiertat faţă de tine. Te-am luat drept această actriţă: o femeie pentru care n-aş putea să am niciun respect.

Se apropie şi o privi în ochi.

- Totul se explică... se mărgini Wendy să spună. Dar dacă nu aveai niciun respect pentru ea...

Se întrerupse. De ce fusese Garth atras de ea? se întrebă.

- Ai fi putut să păstrezi distanţa de la început...

Un zâmbet ciudat apăru pe buzele lui Garth.

- Se pare că uiţi, Wendy, că suntem vecini de masă!

- Oh... ei bine, uitasem!

- Draga mea, începi să te încurci şi este numai vina mea. Voiam doar să spun că îmi era greu să păstrez distanţa din

moment ce trebuia să ne întâlnim cel puțin de dou^ori pe zi timp de mai mult de o oră...

- Dar nu era nevoie să petreci tot timpul cu mine! Nu înțeleg: din moment ce nu aveai niciun respect pentru această femeie, de ce trebuia să-ți pierzi timpul cu ea... cu mine, vreau să spun.

Totul i se părea dintr-odată atât de nostim încât izbucni în râs.

- Ce comedie, Garth! Dacă mă gândesc bine, ar fi trebuit de mult să ghicesc. Fraser se purta şi el atât de straniu...

- Draga mea...

El îi întinse mâinile şi ea le luă, fericită.

- Cât trebuie să te fi uimit comportarea mea. Am citit-o de atâtea ori în ochii tăi frumoşi. Trebuia să înțeleg că mă înşelam. De altfel, nu aveam nicio dovadă, m-am încrezut în vorbele lui Fraser. A fost o greşeală de neiertat!

- îmi amintesc că am avut o dată sentimentul că mă confunzi cu cineva. Dar mi s-a părut o idee absurdă şi nu m-am gândit la ea.

- A fost probabil în ziua în care te-am acuzat că eşti o bună actriță...

Se întrerupse şi clătină din cap cu regret.

- Draga mea, vei putea să mă ierți pentru felul cum m-am purtaucu tine?

Ea ridicase o mână pentru a-l opri, dar el terminase totuşi fraza.

- Ai fost minunat, Garth, spuse ea cu sinceritate.

Ar fi vrut să poată continua, să-i spună: „într-o zi foarte

.ipropiată, vei afla ce ai făcut pentru mine. Şi sper că vei fi lcricit..."
Dar nu spuse nimic. La urma urmei, pentru el nu era decât un flirt agreabil...

- Minunat, repetă el încruntându-se. Am fost grosolan cu tine fără motiv... Am avut noroc că nu m-ai trimis la naiba...

- Pentru nimic în lume, îi tăie ea vorba. Țineam prea mult la prietenia ta!

Cum ar fi reacționat dacă i-ar spune că o tânără nu-l trimite niciodată la naiba pe bărbatul pe care-l iubeşte?

- înțeleg acum de ce mă credeai mai în vârstă, reluă ea, şi de ce ai fost surprins că ştiu să cos. în seara aceea erai gata să mă întrebi dacă sunt Lenise Mavaro?

- Este adevărat, Wendy.

- în prima zi, când v-am auzit vorbind pe tine şi pe Fraser, am aflat că vedeta avea obiceiul să călătorească deghizându-se într-o tânără inocentă...

îşi duse mâna la gură, ca şi cum regreta că a spus mai mult decât trebuia. Dar Garth o privi amuzat.

- Da, draga mea. Şi tu eşti chiar tipul de tânără inocentă. Te rog, nu protesta. Şi mai ales, să nu te schimbi!

Ea roşi, jenată.

- Aşadar, corespundeam acestei imagini?

- fi trebuit să-mi dau seama! zise el clătinând din cap, supărat pe el însuşi.

- Nu te mai necăji, îl rugă ea. Nu mai are nicio importanță.

- Este întotdeauna important dacă ai făcut rău cuiva, replică el pe un ton serios. Iartă-mă, Wendy...

- Bineînțeles că te iert. Promit să nu mă mai gândesc la asta.

El o privea cu o expresie indescifrabilă pe față.

- Eşti o persoană uimitoare, Wendy. Nu numai că eşti remarcabil de frumoasă, dar ai în aceeaşi măsură un caracter admirabil.

- Te rog...

~ îmi pare rău, draga mea, dar...

Se întrerupse, deoarece Fraser se apropia cu o expresie foarte tulburată.

- Da spuse Garth fără să-i lase timp să se exprime, am aflat de moartea Lenisei Mavaro.

- Air, da?... Păi... îmi pare rău. Eram atât de sigur de ceea ce-ți spusesem...

- Nu-ți face griji, Fraser, interveni Wendy zâmbind. Garth şi cu mine am rezolvat problema.

Bărbatul o privi cu ochii măriți de uimire:

- Cum? Nu v-ați certat?

- Nu văd de ce ne-am fi certat... Era de înțeles că o asemenea greşeală din partea lui Garth...

- Nicidecum! o întrerupse acesta. încetează să-mi găseşti circumstanțe atenuante, Wendy!

Ea ascultă în tăcere nesfârşitele scuze din partea celor doi bărbați, până când Fraser îi părăsi cu un salut comic.

Wendy începu să râdă, dar Garth nu părea vesel.

- Sunt supărat pe el, spuse acesta pentru a-şi explica indispoziția.

Ea zâmbi.

N-am putea să-l uităm? Ne face plăcere să fim împreună, este lucrul cel mai important!

El clătină din cap şi murmură câteva cuvinte de încuviinţare. (âmtinuară însă să vorbească tot despre această poveste; erau atâtea lucruri de limpezit...

Abia mai târziu, în cabina ei, Wendy îşi aminti că una din întrebările ei rămăsese fără răspuns: de ce, dacă o dispreţuia atât pe femeia aceea, nu păstrase încă de la început distanţa? El explicase prin imposibilitatea de a o evita la masă.

„Dar nu avea motiv să mă vadă în afara meselor", îşi spuse ea.

Atunci, de ce? Avusese de mai multe ori impresia că oscila între dorinţa de a o vedea şi dispreţul pe care i-l purta. Ceea ce explica atitudinea lui când agresivă, când tandră.

„Cu cine se lupta el?" se întrebă înfiorată. Nu trebuia să se îndrăgostească de ea! în niciun caz!

- Dragostea mea, murmură ea. Nu trebuie să mă iubeşti... Nu vreau să te fac să suferi...

în următoarele două zile, Wendy pândi orice dovadă care să-i confirme dragostea lui Garth pentru ea.

Nu descoperi nimic semnificativ şi când ajunseră la Hong Kong, îşi regăsise liniştea sufletească.

Se bucura acum de ce era mai bun: îl iubea pe Garth, iar el

adoptase o nouă atitudine faţă de ea, de când abandonase îndoielile... Nu într-atât încât să se teamă că-l va face să sufere când va pleca pentru totdeauna. îi va părea rău de ea, dar nu va fi neconsolat...

Da, i se părea acum că viaţa este într-adevăr perfectă. Măcar să-i fi rămas o lună de viaţă pentru a se bucura din plin de ea. Totuşi, de două ori în patru zile, fusese doborâtă de o durere de cap care o obligase să rămână în cabină. Se scuzase că e obosită, explicaţia fiind acceptată fără discuţie de prietenul ei. Pentru Wendy, Hong Kong era una din minunile pe care i le oferea croaziera şi aştepta escala cu inima plină de bucurie. Citise împreună cu Garth, toate documentele posibile, încercând să găsească o cât mai bună folosire a timpului în cele patru zile cât va dura escala.

Coborâră ca de obicei printre primii de pe vapor. Hotărâseră ca în ziua aceea să se descurce singuri. La sugestia lui Wendy, luară o barcă pentru a face o plimbare prin port. Aşadar, la ora nouă pluteau printre amestecul de vapoare de toate mărimile, bărci cu motor şi alte ambarcaţiuni.

Văzură fantastica amenajare plutitoare a unei comunităţi care cuprindea o şcoală, o biserică, un spital, instalate pe nişte ambarcaţiuni special amenajate, aşa-numitele *sampanc.* Mâpcară intr-un restaurant plutitor decorat cu dragoni. Era mai degrabă o sărbătoare decât un prânz.

După-amiază, se plimbară printre sutele de magazine. Wendy, care căuta un cadou pentru Garth, găsi o pereche de suporturi de susţinut cărţile pe birou, din fildeş sculptat. Erau foarte

scumpe şi se bucura că atenţia lui era îndreptată în altă parte când le plăti.

Întorşi la bord, i le oferi când se despărţiră pentru a se schimba pentru cină. Intrând printre primii în restaurant,

Garth îi mulţumi cu căldură pentru cadoul ei.

- îmi place nespus, Wendy. Le voi păstra cu sfinţenie toată viaţa.

Erau cuvintele pe care aşteptase să le audă. îi făcea plăcere să ştie că va păstra ceva de la ea.

Garth o privea fără să-şi ascundă admiraţia. Era îmbrăcată cu o rochie cu broderie englezească, pe gât şi cu mâneci lungi. Ca singure bijuterii, purta o pereche de cercei din aur cu diamante. în lumina caldă a candelabrelor, părul ei strălucea cu reflexe aurii. Faţa, însufleţită de bucuria acestei zile petrecute cu Garth, radia de sănătate. Cum ar fi putut ghici ce puţin timp mai avea ea de trăit?

Cum erau încă singuri la masă, Garth murmură:

- Wendy, eşti atât de frumoasă... Vorbeşte-mi despe tine, draga mea, vreau să ştiu tot.

Ea plecă ochii şi se simţi uşurată când apărură Margie şi Fraser. Să vorbească despre ea, gândi Wendy, dându-şi dintr-odată seama cât de puţine lucruri ştiu unul despre celălalt. Va fi obligată, desigur, să-i povestească viaţa ei, dar până unde? Şi el? Va vorbi despre el? I se părea că este genul căruia nu-i place să vorbească despre viaţa particulară, despre gusturile lui. Considera probabil că toate acestea nu-l privesc decât pe el şi păstra în acest sens o atitudine distantă care descuraja orice

întrebare indiscretă. Dovada era Margie care, înciuda curiozității, nu îndrăznise să-i pună întrebări despre profesia lui. în schimb, îl bombardase pe Fraser cu întrebări despre viața lui particulară.

- Ei bine, prieteni, ați petrecut o zi plăcută? îi întrebă ea așezându-se şi privindu-i atent. Da, se vede! Şi noi! Şi... priviți! întinse mâna pe care strălucea un diamant minunat.
- Felicitări, Magie! exclamară în acelaşi timp Garth şi Wendy.
- Este superb, adăugă tânăra, mângâindu-l cu un deget.
- Ne-am logodit într-un templu chinezesc... Denby cumpărase inelul şi căuta un loc liniştit unde să mi-l ofere. Cum nu mai sunt o copilă care aşteaptă demonstrații de tandrețe, i-am propus liniştea unui templu, unde mi l-a pus pe deget, începură să râdă toți cu poftă şi Garth comandă şampanie. Insistară ca Denby să li se alăture la masă pentru cină. Chelnerul mai aduse un tacâm şi cei de la mesele vecine participară la bucuria lor.
- A fost o zi deosebit de frumoasă, zise Wendy mai târziu, în timp ce dansa cu Garth. în aceste săptămâni, am simțit că trăiesc cu adevărat.

Garth.o îndepărtă uşor, ca s-o privească încruntat.

- Este ceva straniu în vocea ta când spui asta, Wendy...
- Era de fapt o întrebare. Tânăra se necăji că nu putuse să-şi ascundă mulțumirea.
- N-am făcut-o special, spuse ea cu o voce veselă.
- Eviți să răspunzi? insistă el.
- Nu... Bineînțeles că nu...

Garth o privea sever, cu o vagă licărire de uimire în ochi.

- De... ce aş evita-o?

Trebuia să răspundă ceva, dar numai atât găsise să spună.

- Nu ştiu. Tu eşti singura care ai putea să-mi explici...

Hl păru dintr-odată cufundat în gânduri sumbre. Wendy îşi reproşă nespus greşeala. De vreo două ori când era cu Garth, apăruseră durerile atroce de cap. El îi pusese întrebări despre starea ei, pe un ton profesional şi imperativ.

Ea însă îl minţise, pretinzând că totul e în regulă. Nu trebuia să ştie nimeni că mai avea puţin de trăit. îi va face poate destăinuiri lui Margie când va simţi că se apropie sfârşitul. Dar încă nu-i sunase ceasul.

Garth era totul pentru ea, însăşi viaţa ei. Era fericită. Nu-i mai era teamă de nimic.

- Wendy...

Vocea plină de tandreţe o smulse din gândurile ei.

- La ce te gândeşti?

Wendy îi adresă cel mai frumos zâmbet al ei.

- Există momente, Garth, glumi ea, când un bărbat n-ar trebui să pună o asemenea întrebare unei femei...

- De acord... ai marcat un punct, răspunse el râzând.

Şi o conduse spre uşă.

- Trebuie neapărat să te sărut! spuse el în loc de altă explicaţie.

- Oh!

- Dacă vei continua să mă priveşti astfel, vinovată vei fi doar tu, iubirea mea, de ceea ce se va întâmpla.

Autobuzul îi duse în excursie. Era vorba de o vizită pe vârful Victoria, de unde se putea vedea panorama spectaculoasă a insulei. Străbătură apoi străzile comerciale din Kowloon şi ajunseră în sfârşit în locul unde turiştii se despărţeau, plecând fiecare unde dorea. Garth şi cu Wendy hotărâră să se întoarcă şi să ia masa într-un restaurant plutitor.

După aceea, se lăsară din nou atraşi de numeroasele magazine din care Garth cumpără o mulţime de suveniruri.

- Tu nu cumperi nimic? o întrebă el cu o privire intrigată. Te-am prevenit: vreau să aflu cât mai multe despre tine...

El repetă întrebarea mai târziu, când se aşezară epuizaţi pe terasa unei cafenele, cu o citronadă rece în faţă.

- Vorbeşte-mi despre părinţii şi rudele tale.
- Nu am...
- Pe nimeni?
- JJn văr îndepărtat, atâta tot.
- Mama, tatăl tău?

Wendy îi vorbi despre ei şi el o privi cu simpatie.

- Mi-ar fi plăcut să am fraţi şi surori, adăugă ea. Tu ai?
- Am două surori şi un frate. Părinţii mei trăiesc şi sunt

sănătoşi... Sora mea cea mare, Vicky, are doi copii delicioşi. Sora cea mică tocmai s-a logodit cu un doctor. Este infirmieră.

- Şi fratele?
- N-are încă decât nouăsprezece ani şi este student.
- Ce familie frumoasă! murmură ea fără să-şi dea seama de uşoara invidie care se simțea în vocea ei. Mi-ar fi plăcut să am si eu o asemenea familie.
- Când eram mici, ne ciondăneam întruna! spuse el amuzat. Mai ales Vicky şi cu mine. între noi, nu este decât un an diferență...

0 privi lung pe Wendy înainte s-o întrebe:

- Locuieşti singură?
- Da, locuiam...

Se întrerupse, îngrozită; era cât pe ce să spună că vânduse casa înainte de plecare.

El ridică întrebător din sprâncene.

- Vreau să spun că înainte de această croazieră locuiam într-adevăr singură, reluă ea cu un râs uşor tremurat.
- înțeleg.

Remarcase oare Garth această clipă de confuzie? Se pare că nu. -Nu locuieşti într-un apartament?

- Nu. Mama mi-a lăsat mie casa.

îşi ținu răsuflarea, aşteptând alte întrebări. Dar Margie apăru la momentul potrivit.

- Salut, dragilor! exclamă ea apropiind de ei două scaune, pentru ea şi Denby. Uf! Ce căldură! Fie-vă milă, vreau ceva de băut!

Erau amândoi încărcați cu pachete pe care le ț*yseră lângă ei.

- Voi ce-ați făcut astăzi? îi întrebă Denby, roşu şi transpirat. Cum faci de eşti mereu atât de proaspătă, draga mea? se adresă el lui Wendy.

Ea începu să râdă de complimentul pe care i-l făcuse şi-l asigură că şi ei îi era la fel de cald.

- Am făcut o excursie, zise Garth. Dar voi?

- Cumpărături... Dacă lucrurile merg în ritmul ăsta, vom avea nevoie de vreo duzină de valize suplimentare. Mai avem de vizitat Japonia, Hawaii, California...

Scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea.

- ... Mexico, Balboa, Cartagina, continuă Margie râzând enumerarea. Şi apoi, din nou Port Everglades, New York, Cherbourg şi Southampton!

Apariția prietenilor o salvase deocamdată pe Wendy de alte întrebări ale lui Garth, dar ştia că va reveni asupra subiectului. Va putea oare să se descurce cu tact, fără să-l jignească? La urma urmei, poate se va mulțumi doar cu ce-i spusese.

Oricum, nu reprezenta mare lucru pentru el.

Petrecură sfârşitul zilei toți patru şi se întoarseră împreună la bord pentru cină.

***

În seara următoare, cele două perechi cinară împreună la un

restaurant chinezesc aflat pe o ambarcaţiune cu care făcură o plimbare prin fantasticul port al Hong Kongului. Luminile străluceau în clădirile înalte de pe coastă, pe vase, pe *sampane* şi bărci pe care trăiau sute de mii de chinezi. Exista aici toată magia Orientului.

A doua zi, luară un vapor care-i scoase în plină mare: hotărâseră să meargă până în Macao, în delta Si-Kuang. Mâncară acolo, apoi vizitară templul chinezesc.

Câteva ore mai târziu, se întoarseră la bordul vaporului şi priveau la fel ca ceilalţi pasageri luminile Hong-Kongului care se îndepărtau, în timp ce porneau la drum spre Japonia. Trecuseră două luni de când plecaseră din Southampton. Mai rămăsese una.

Va apuca Wendy sfârşitul acestei croaziere? Prevăzuse desigur şi această eventualitate, dar fără mari speranţe de a-şi revedea pământul natal. Oricum, nu va fi nicio problemă, doctorul Whittaker aranjase totul pentru ea.

Refuza să se mai gândească la asta. Nu folosea la nimic să se înduioşeze de soarta ei...

Garth continua să fie curios în legătură cu ea. Îi punea întrebări stânjenitoare la care se străduia să-i răspundă evaziv. Era uimit de lipsa ei de sinceritate şi uneori se ridica un zid de gheaţă între ei. Dar nu dura niciodată prea mult.

- Sunt sigură, draga mea, spuse Margie într-o zi când erau amândouă la coafor, că Garth este îndrăgostit de tine. Dacă nu te va cere curând în căsătorie, să nu-mi spui mie Margie Stromberg!

- Nici vorbă! replică Wendy. Fraser mi-a spus că ţste celibatar convins.
- Se pare că nu prea îţi pasă. Poate că nu ţii la el aşa cum credeam?

Ce să-i răspundă oare la această întrebare? Wendy nu se putea hotărî să admită că-l iubea pe Garth. Dar era greu să nege.

- „îmi place" nu vrea să însemne „îl iubesc", pur şi simplu. Recunosc că îl apreciez mult pe Garth, dar de aici până să fiu nebună după el...

Accentuă cuvintele cu o ridicare din umeri. Margie fu dezamăgită şi extrem de supărată că nu va avea loc nicio logodnă la bord.

Capitolul 8

Garth şi cu Wendy erau practic tot timpul împreună. Acostaseră la Kobe şi urcară până în vârful muntelui Rokko, de unde aveau o vedere de ansamblu asupra oraşului, cu toate templele lui budiste.

La Yokohama, mâncară *sukiyuki* şi admirară gheişele care dansau în chimonourile lor foşnitoare, în acest timp, Wendy nu-şi imagina că Garth ar putea s-o considere altceva decât o prietenă cu care să împărtăşească numeroasele plăceri oferite de această croazieră.

Nu-i mai vorbise niciodată despre propria lui viaţă. Fără îndoială, din cauza reticenţei pe care o arăta şi ea în destăinuirile ei. îl simţea însă curios. Se întrebă ce-l determinase să facă această croazieră, dar se abţinu să-l întrebe. Cum zilele treceau repede, nu le mai rămaseră curând decât două săptămâni de călătorie.

- Sunt nerăbdătoare să văd Honolulu, zise Wendy în ajunul escalei.

Se temuse mult că nu va ajunge până aici. Durerile ei deveniseră mai cumplite şi mai frecvente. Medicamentele îşi făceau mai puţin efectul decât la început. Îşi aştepta sfârşitul dintr-o clipă în alta.

- Şi eu, spuse Garth cu o ciudată intonaţie în glas. Da, draga mea. Sunt nerăbdător să ajungem. Te voi duce în Hawaii.

- Dar eu n-am reţinut loc la această excursie, obiectă ea. Credeam că ţi-am spus.

- Mi-ai spus, este adevărat.

îi zâmbi şi inima lui Wendy începu să bată mai repede. Ce minunată ar fi viaţa dacă ar fi putut să devină soţia lui...

- Ţi-am reţinut eu loc, o anunţă el.

Wendy roşi la gândul banilor pe care-i cheltuise pentru ea, dar Garth părea imperturbabil. Simţind că pune la cale ceva, îl întrebă:

- De ce, Garth?

- De ce nu? ridică el din umeri.

- Am... o impresie ciudată, îndrăzni ea să spună. Mi se pare... că pui ceva la cale.

Ochii lui erau numai zâmbet şi Wendy îşi ţinu răsuflarea. Doamne, cât era de seducător!

*- Vei vedea, îi răspunse el.

Plecară aşadar cu avionul în insula Kamai, cea mai mare din arhipelagul Hawaii. Apoi, o vedetă rapidă îi duse la grotele „Ferigilor" săpate în stânca dură, înconjurate de minunățiile vegetației tropicale.

în acest loc liniştit şi mirific îi ceru Garth lui Wendy să se căsătorească cu el.

- Te iubesc, Wendy. Am încercat să lupt împotriva acestui, sentiment când credeam că eşti Lenise Mavaro. Şi apoi, nu aveam niciun chef să mă însor. Dar am învățat să te iubesc şi n-am mai putut să lupt împotriva acestei iubiri care mă depăşea. Sunt fermecat de tine, Wendy. Imaginează-ți ce uşurat am fost când am aflat că nu eşti acea actriță. Dar toate astea au trecut, dragostea mea, şi doar viitorul contează.

Viitorul? Două săptămâni! Wendy se stăpâni cu greu să nu izbucnească într-un râs isteric. Două săptămâni. Poate trei-patru, în cel mai bun caz.

Inima îi bătea nebuneşte. De ce, se întreba ea, nu prevăzuse această declarație? Tandrețea strălucise de atâtea ori în ochii lui, blândețea îi însuflețise adeseori vocea... Totuşi, ea nu bănuise nimic. Cât de oarbă fusese! Era furioasă pe ea însăşi; îl lăsase pe Garth să se îndrăgostească de ea. îl salvase astfel pe Shaw, dar îl va face să sufere pe cel pe care-l adora.

Ei bine, nu! Chiar în acest stadiu al relației lor, situația se putea remedia. îi va distruge dragostea pentru ea.

Va suferi desigur, şi orgoliul lui va fi rănit. Dar cel puțin va fi scutit de şocul cel mare. Îți dădu seama dintr-odată că el va înțelege atitudinea ei în momentul când va dispărea. “Nu trebuie să mor pe vapor”, îşi spuse ea. “îl voi părăsi peste patru zile, când ajungem în California”.

Da, asta era soluția. îi va telegrafia doctorului Whittaker pentru a-i anunța sosirea ei înainte de vreme, şi se va interna în clinică. îi mai rămăseseră probabil destui bani pentru această călătorie.

- Wendy, dragostea mea, unde eşti cu gândurile? Nu cred că eşti atât de surprinsă de cererea mea. Doar ştii bine că te iubesc tot mai mult.

Părea uşor tulburat. Inima lui Wendy se revolta în fața răului pe care i-l făcea. îl privi în ochi şi temându-se să n-o lase curajul, vorbi repede:

- Să mă mărit cu tine? De unde această idee absurdă? Mai întâi, află că nu te iubesc. Nu ți-am dat niciodată de înțeles că aş avea pentru tine altceva decât prietenie...

Uimire, dezorientare, durere... toate acestea le citea în privirea lui. Erau încă în grotă, înconjurați de ferigi. Decorul era cât se poate de romantic.

Wendy își reținu cu greu lacrimile care-i ardeau pleoapele.

- Nu mă iubeşti? întrebă el cu o voce înăbuşită. Poți să spui cu * toată sinceritatea că nu mă iubeşti?

El clătină din cap ca pentru a se trezi dintr-un coşmar.

- Bineînțeles că nu! Oh, ai stricat totul! strigă ea cuprinsă de furie. Era atât de plăcut acest flirt de vacanță! De ce a trebuit

să te îndrăgosteşti?

O venă batea puternic pe gâtul lui Garth şi ridurile i se adânciră în jurul gurii.

- Un flirt? Doar atât a fost pentru tine?

Ka înghiţi cu greutate, pentru a scăpa de nodul care i se pusese în gât.

- Tocmai asta ţi-am spus, zise ea, uimită ea însăşi de performanţa de a rămâne aparent calmă.

Dar inima ei era sfâşiată. îi vorbea în gând, cuprinsă de disperare: "Garth, iubitule, nu mi-au mai rămas decât câteva zile de trăit..."

- Ai stricat totul, Garth! exclamă ea cu voce tare. Mai puteam continua un timp relaţia noastră, dar acum...

Vocea i se stinse; plecă ochii, nefiind în stare să-i suporte privirea plină de durere.

- Se pare, zise el în sfârşit, că am fost un încrezut...
- Cam aşa!
- Iartă-mă şi uită.

Rămase un timp tăcut, privind în jurul lui cadrul exotic pe care-l alesese pentru cererea în căsătorie.

Lui Wendy îi era îngrozitor de greu să se abţină să-i dezvăluie adevărul. Dar reuşi, convinsă că era singurul mijloc de a nu-l face să sufere. Garth trebuia să înceteze s-o mai iubească, s-o uite repede. Era singura cale s-o facă: să se poarte cu răceală, să-i spună că nu mai doreşte să continue prietenia lor...

In seara următoare, aşezată în bar împreună cu Margie şi cu Denby, Wendy îl privea pe Garth dansând cu Nicole. Jignit de reacţia tinerei, se răzbuna acum flirtând cu cea care încă din prima zi i se aruncase de gât. Nicole triumfa, privind-i disprețuitor de fiecare dată când trecea prin fața lui Wendy. Dacă ar fi ştiut ea...

în ce-l priveşte pe Garth, acesta evita să-i întâlnească privirea, în afară de momentele când nu putea face altfel, la masă de exemplu.

Margie era cu ochii în lacrimi când o întrebă pe Wendy despre ruptura lor. Făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-i determina să vorbească.

- Vinul este deosebit de savuros în seara asta. Nu ți se pare, Garth? Dar ție, Wendy?

încuviinţară amândoi din cap, dar atât. Margie mai făcu o tentativă a doua zi la prânz. După aceea, Wendy îi spuse că se certaseră, fără nicio speranță de a se mai împăca.

- Dar draga mea, sunt sigură că poate să se aranjeze. Vă stătea aşa de bine împreună... Nu-mi spui totul, nu-i aşa?

Foarte jalidă, cu o cumplită durere de cap, Wendy încuviință după o uşoară ezitare.

- Te implor, Margie, nu mă întreba mai mult. Nu pot să-ți spun... oricum, nu acum.

Femeia o privi cu profundă compasiune.

- Există în viața ta o mare tragedie, zise ea, neluând în seamă rugămintea ei. Am simțit mereu asta. îți aminteşti? Ți-am spus că găseşti în mine un bun confident.

Wendy era sigură că de data asta curiozitatea Margiei nu era indiscreție. Era sinceră, gata să-i ofere prietenie şi încurajare.

Ar fi fost o mare uşurare să i se destăinuiască lui Margie. Apoi, însă, clătină din cap şi repetă:

- Nu pot să-ți spun nimic, acum.

Nu-şi dădea seama că i se citea în ochi disperarea. Era pradă unei dureri atroce de cap. Toate obiectele din jur deveniră neclare. Un văl întunecat îi acoperi privirea.

Venise oare ceasul? Nu, nu trebuia să moară pe vapor. Dacă va dispărea în California, Garth nu va şti de ce plecase, nu va afla niciodată de moartea ei. Va spune căpitanului că are rude aici şi că dorea să rămână un timp la ei. Dar va trebui să rămână la bord până când Margie şi cu Denby vor coborî să viziteze regiunea. Insistau s-o ia cu ei.

- Nu e bine să rămâi singură, draga mea...

în sfârşit, mai erau doar două zile; Wendy va găsi o scuză să nu meargă cu ei în Beverly Hills şi Hollywood. Şi seara, la cină, nu va mai fi la masă.

Vor aştepta să înceapă masa. Margie sau Fraser îl vor întreba pe chelner unde este domnişoara Brown. Şi acesta îi va anunța că părăsise vaporul. Margie va fi necăjită. Lui Fraser n-o să-i pese. Dar Garth? Va fi fără îndoială fericit că n-o mai are în fața ochilor de două ori pe zi...

-Te simți bine, dragă?

Vocea lui Margie o smulse pe Wendy din gândurile ei. Reuşi să schițeze un zâmbet, în ciuda cumplitei dureri de cap şi a tulburării vederii.

- Am o uşoară migrenă, răspunse ea ridicându-se. Trebuie să mă întind puțin.

- O migrenă? Ştiu ce-ți trebuie, scumpo.

Căută în poşetă şi scoase un mic flacon de sticlă.

- Este miraculos! Nicio durere de cap nu rezistă la aceste pilule. Am să cer un pahar cu apă.

- Nu. Mulțumesc, Margie, dar nu am voie să iau asta. Am altele în cabina mea.

- Sunt sigură că nu sunt eficiente ca ale mele. Băiete! Băiete! -Te rog, Margie...

Wendy, în picioare, se simțea în pragul leşinului. Pentru prima oară era furioasă pe prietena ei, dar suferea îngrozitor şi nu dorea decât să se întindă pe pat.

- îmi pare rău, murmură ea înainte de a se îndepărta.

Ajunsă în cabina ei, înghiți medicamentele. Trebuia să supraviețuiască încă două zile... Trebuia! Pentru a-l menaja cu orice preț pe Garth. Era gata să moară, acum că renunțase la bărbatul vieții ei. Dar, pentru el, trebuia să părăsească vaporul îrț vkță.

Rămase mult timp întinsă, încercând să nu se mai gândească la ce ar fi putut fi viața ei... Garth o iubea, vrusese s-o facă soția lui.

încercă să adoarmă. Dar se vedea mereu îmbrăcată în alb,

radioasă. împreună cu surorile lui Garth ca domnişoare de onoare. Era întâmpinată cu bucurie de familia soțului ei... lamilia ei...

„Dar am trăit..." își zise ea când începură să-i alunece lacrimi pe obraz. "Am trăit cu adevărat din ziua în care l-am cunoscut pe Garth".

Desigur, primele săptămâni fuseseră dificile. Sarcasmele şi disprețul lui Garth o făcuseră să sufere. Şi totuşi, era fermecat de ea. I-o spusese în grotă... cu doar două zile în urmă. I se părea că se despărțiseră de luni de zile.

Imediat ce se întorsese la bord, pe punte, îi spusese adio politicos şi demn. Oh, cât de definitiv era totul! îl privise îndepărtându-se cu inima frântă, în clipa aceea, ar fi primit moartea cu recunoştință, în cele din urmă adormi.

Dar când se trezi, gândurile o asaltară din nou. Da, primele săptămâni fuseseră cam neplăcute. Ea se împăcase totuşi cu situația. îl iubea, el însă nu. Dar după ce aflase că nu este Lenise Mavaro, Garth se schimbase. Şi ea ar fi trebuit să bănuiască ce se întâmpla. Devenise tandru, drăguț, avea atitudinea tipică a unui logodnic.

Hotărâtă să nu mai plângă, se ridică, făcu o baie şi se îmbrăcă. Se machie cu grijă, își perie părul şi se îndreptă spre „Salonul Reginei", unde ştia că-i va găsi pe Margie şi pe Denby. Prezența lor era plăcută, zâmbetele lor reconfortante. Margie îi aruncă o privire îngrijorată.

- Ți-ai dat cu ruj. Eşti bolnavă?
- Nu, eram cam palidă din cauza migrenei, dar e normal, nu?

- N-am remarcat asta niciodată la tine. Oricum, important este că ți-e mai bine. Gustă sandvişurile astea, sunt dumnezeieşti! Ar trebui să-i cerem bucătarului câteva din rețetele lui. Doar dacă nu eşti învățată să găteşti.
- Ba da, ştiam să gătesc, dar...

Vocea i se stinse. Garth trecea prin fața lor, însoțit de Nicole. Aceasta îi aruncă o privire triumfătoare şi Wendy întoarse capul. Buzele îi tremurau, trădând durerea de a-l vedea pe Garth cu alta.

- Şi nu mai găteşti? continuă Margie, care nu pierduse nimic din scenă. In cazul acesta, sper că ai un bucătar bun, un cofetar, un...

Wendy îi era recunoscătoare pentru efortul de a întreține conversația.

- Sunt o mulțime de bucătari şi cofetari buni, răspunse ea. Privirea perplexă a lui Denby trecea de la una la alta.
- Ce se întâmplă? Despre ce vorbiți?

Wendy abia dacă îl auzi. îl urmărea cu privirea pe Garth, care se aşeză la o masă şi comandă un ceai. îi venea să plângă! îşi aminti clipele minunate petrecute în acest salon... El îi simțise probabil privirea, pentru că întoarse ochii spre ea. Nicole îi spuse ceva, iar el îşi trase scaunul şi se aşeză cu spatele la Weijdy.

Ea îşi înăbuşi un oftat. Nu-i mai era foame. Se străduí să evite comentariile lui Margie.

- Ei bine! exclamă Denby mai târziu, când se aşezară lângă ringul de dans, mai sunt doar cincisprezece zile! Cât de repede

trece timpul.

- Trebuie să mai spui, adăugă Margie zâmbind, că m-ai întâlnit pe mine.

îi zâmbi şi el şi o privi cu duioşie.

- Mi-ar fi plăcut să facem nunta pe vapor.

- Nu avem la noi hârtiile

care se cer, dragul meu.

- Atunci, s-o facem imediat ce ne întoarcem acasă.

- Când vă întoarceți în Statele Unite? întrebă Wendy.

- Cam peste o lună, răspunse Denby. Mai întâi, vom vizita Anglia. Dar tu, ce proiecte ai, Wendy?

Ea clătină din cap.

- Nimic special.

- O să vii să ne vizitezi.

Wendy tresări auzind această invitație neașteptată.

- Vom locui în Texas. Denby are o casă acolo şi tot acolo sunt şi copiii lui. Ai să vii, Wendy?

Ce să-i răspundă? Cel mai simplu era să spună „da”. Dar ce vor crede despre ea când va dispărea în California?

- Vă mulțumesc mult, zise ea, dar mă tem că nu voi avea nici timpul nici banii necesari.

Acesta era de fapt necruțătorul adevăr.

- Ce păcat! Dar nu va trebui să ne pierdem din vedere, draga mea. Ce-ar fi să schimbăm adresele chiar acum? O să ne scriem, şi vei veni să ne vezi când vei putea. Noi vom fi din nou în Anglia probabil spre sfârşitul anului viitor. Am putea să stăm o vreme la tine? Știu că ți-ai vândut casa, dar trebuie să locuieşti undeva... Denby, dă-i adresa noastră lui Wendy. Eu

n-o ştiu încă pe dinafară.

Bărbatul scrise adresa, apoi o privi pe Wendy, gata să scrie. Wendy îşi umezi buzele, căutând cu disperare o ieşire. Până la urmă, le dădu adresa doctorului Whittaker. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Când va primi scrisoarea lui Margie, acesta îi va răspunde şi-i va spune ce s-a întâmplat.

A doua zi dimineaţă, Wendy veni foarte devreme la micul dejun. Fu surprinsă s-o vadă pe Margie deja instalată la masă, flecărind cu un steward. Abia se aşeză şi femeia exclamă:

- N-o să-ți vină să crezi ce am descoperit! M-am trezit cu noaptea în cap.
- De ce?
- M-am plimbat pe puntea vaporului. Am vrut mereu să aflu ce este în spatele uşii de lângă cea a comisarului de bord.

Se întrerupse, deoarece trecea cineva pe lângă masa lor.

- Nu vreau să mă audă... îi explică ea. Asta m-a intrigat încă de la început.
- Dar de ce, Margie?
- Ssst! Voiam să arunc o privire în spatele acelei uşi.
- Dar scrie pe ea „privat" remarcă Wendy. N-ai intrat, nu-i aşa?
- „Privat"? Doar mă cunoşti, dragă, spuse ea. Văzând că nu e nimeni prin preajmă, am împins uşa care nu era închisă cu

cheia. Şi am descoperit că este salonul personal al căpitanului, nu biroul oficial. Este un loc unde ştie sigur că nu va fi deranjat.

Se opri din nou văzând că se apropie cineva. Wendy o întrebă, intrigată:

- De unde ştii că este salonul căpitanului?
- Ei bine, simţind o aromă delicioasă de cafea, am aruncat o privire. Uşa era întredeschisă, iar înăuntru era chiar el.
- Ei şi?
- Era să plec, când l-am auzit vorbind. Nu era singur.

Făcu o pauză, pentru a-şi pregăti efectul. Wendy se concentra, aşteptând urmarea.

- Presupun că vei spune că nu este nimic ciudat în asta?
- Absolut!
- Aşteaptă să afli cine era invitatul său!

Altă pauză dramatică.

- Ai vreo idee?
- Niciuna, răspunse Wendy.
- Dragul nostru domn Garth Rivers, anunţă femeia.
- Garth? repetă Wendy, uimită. Garth era cu căpitanul?
- Da! Nu ţi-arn spus încă de la început că este un personaj important?
- Asta nu dovedeşte nimic, Margie.
- Suntem noi invitaţi vreodată, tu şi cu mine, în apartamentul particular al căpitanului?
- Nu, dar...
- Nici ceilalţi! Te asigur, Wendy, Garth este o personalitate!

- Sau un prieten al căpitanului...
- în acest caz, am fi aflat mai de mult!
- Adevărat, Garth ar fi fost invitat la masa lui.
- Aşadar, dacă nu este un prieten de-al său, dar l-a invitat la o oră atât de matinală, înseamnă că este cineva. M-am gândit că poate abia acum a aflat căpitanul că Garth este o personalitate, încântată de deducția ei, Margie o privi cu un aer satisfăcut.
- Dar mă întreb cine este, continuă ea. Poate vreun duce... un duce milionar!

Wendy clătină din cap.

- Nu cred. Fraser spunea că este foarte surmenat. După părerea mea, cred că este un om de afaceri.
- în cazul acesta, n-ar fi celebru!
- Nu este decât în imaginația ta, nu se putu abține Wendy să-i răspundă.

Garth tocmai se apropia de masă şi schimbară subiectul.

Margie îi arunca neîncetat priviri curioase, încât el spuse la un moment dat:

- Ce este, Margie? Am cumva spumă de bărbierit pe nas? Femeia roşi.
- Te priveam doar.
- De ce?

, Sosirea lui Fraser o scuti de răspuns. Acesta comandă un mic dejun uriaş.

- Dacă mănânci toate astea, n-ai să mai poți mânca nimic toată ziua, remarcă Margie.
- Voi avea astfel mai mult timp să hoinăresc pe insulă. Caut

nişte antichităţi.

- Ai grijă, îl avertiză ea. Sunt o mulţime de falsuri în zilele noastre.

Garth încuviinţă şi el, evitând privirea lui Wendy.

- Să cumperi din altă parte decât de la anticari cunoscuţi este foarte riscant. Sunt din ce în ce mai mulţi falsificatori care îi înşală uneori şi pe experţi, zise Garth.

- Eşti colecţionar? îl întrebă Margie.

- Am avut norocul să moştenesc tot ce am. Se întâmplă uneori să adaug câte o piesă deosebită la ceea ce am. Dar nu pot spune că este o pasiune.

Privirea lui trecu peste Wendy ca şi cum n-ar fi existat. O întrebă pe Margie dacă era amatoare de antichităţi. Aceasta îi răspunse că nu, şi vrând s-o atragă pe Wendy în discuţie, se întoarse spre ea.

- Dar tu, dragă?

Ea răspunse că fusese, dar hotărâse să nu mai cumpere nimic, în acelaşi timp, se gândi la vărul acela îndepărtat care va moşteni miniaturile la care ţinea foarte mult.

- De ce te-ai hotărât să nu mai cumperi? o întrebă Fraser.

- Eu... păi... totul este atât de scump... Nu mă mai ocup cu asta, răspunse ea evaziv.

În clipa aceea, sosi micul dejun pantagruelnic al lui Fraser. Subiectul fu abandonat, spre marea uşurare a lui Wendy.

*♦

Capitolul 9

După micul dejun, Wendy se duse să-l caute pe comisarul de bord pentru a-i anunța intenția de a părăsi vaporul la Los Ângeles.

- Este o hotărâre cam bruscă, se încruntă el. În general, pasagerii care vor să-şi întrerupă croaziera la un moment dat ne anunță la plecare.
- îmi pare nespus de rău... Dar trebuie neapărat să întrerup călătoria.
- înțeleg... Bagajele dumneavoastră vor fi gata?

„Da, vor fi gata", gândi ea.

Toate acestea sunau atât de definitiv!
întoarsă în cabina ei, Wendy începu să-şi facă bagajele. Ce #
ironie! Nu va mai avea niciodată nevoie de aceste rochii. Rochiile de seară, de exemplu, ar face mai bine să le arunce peste bord...
Nu lăsă afară decât costumul de zeiță greacă, deoarece mai era

prevăzut un bal mascat.

Unde se va duce când va ajunge la Los Angeles? își făcea griji din cauza banilor, pentru că abia mai avea probabil cu ce să plătească biletul de avion.

„Mâ voi gândi mâine dimineață" îşi spuse ea obosită.

Se duse apoi să bea o cafea în „Salonul Albastru". Prima persoană pe care o întâlni fu Shaw, care se îndreptă spre ea.

- Aşadar, te-a lăsat baltă... Ei bine, este o răsplată meritată. Foarte palidă, dar stăpână pe ea, trecu prin fața lui şi se duse să se aşeze. îşi bău singură cafeaua, gândindu-se la Garth şi la săptămânile fericite petrecute cu el. îşi aminti suportul de cărți pe care i-l făcuse cadou. Oare îl va păstra? îi va reaminti de zilele lor fericite? Ea continua să poarte brățara şi inelul pe care i le dăruise Garth.

Acesta intră însoțit de Nicole. Wendy luă repede cartea şi începu să citească, mai degrabă să privească pagina, pentru că nu era în stare să se concentreze. Era preocupată de atâtea lucruri! Va trebui să-i trimită o telegramă doctorului Whittaker, să găsească un zbor spre Londra, să se ducă la aeroport. Şi apoi, avea prea multe bagaje. Le va lăsa la hotel.

Seara, la cină, îi va fi greu să se poarte normal în fața lui Margie şi a lui Denby. Ce farsă urâtă le va juca! Mai era apoi gândul că se va găsi printre oameni străini în ultimele ceasuri. Aici, la bord, erau totuşi nişte prezențe amicale. Garth, dar dacă nu era posibil, măcar Margie. Dacă i-ar rămâne destul timp să se întoarcă în Anglia! După spusele specialistului, nu

era sigur. Moartea putea surveni în orice clipă^

O voce familiară îi întrerupse gândurile negre. întoarse spre Margie o privire plină de recunoştinţă, zâmbindu-i fermecător.

- Margie! Ce fericită sunt că te văd!
- Adevărat? întrebă uimită femeia. Este ceva în neregulă?
- Mă săturasem de singurătate.
- Denby s-a dus la frizer. Vreau şi eu o cafea. Şi voiam să-ţi dau o veste: bărbatul acela cu sala de Bingo a câştigat aseară câteva zeci de mii de lire la joc. Am aflat din întâmplare!

Wendy nu se putu abţine să nu râdă.

- Eşti incorigibilă, Margie! zise ea.
- Spune-mi, crezi că Denby se va plictisi de mine?
- Cu siguranţă nu! Tu îl readuci la viaţă.
- Mi-ar fi plăcut sa vii şi tu cu noi la Hollywood, zise Margie cu regret.
- Ţi-am mai explicat, Margie: am nevoie să fiu puţin singură.
- Desigur, dar am fi fost fericiţi să vii cu noi,

Wendy înghiţi cu dificultate. îşi reproşa supărarea pe care o va produce acestor oameni minunaţi. Dar nu exista altă soluţie. Vor înţelege când vor primi scrisoarea doctorului Whittaker.

- Ce-ar fi să ne ducem să căscăm gura la vitrine? îi propuse Margîe.
- Bună idee!

Orice, numai să nu rămână singură. Va fi destul de curând, când vaporul o va abandona pe chei...

Se plimbară prin faţa vitrinelor, dar nu cumpărară nimic.

- Sinceră să fiu, spuse Margie, n-o să mă supăr când se va

sfârşi croaziera. Nu pot spune că m-aş plictisi; dar senzaţia de noutate nu ntai este la fel ca la început. Tu ce spui?

- Da, şi eu pot spune la fel.
- De exemplu, California. îmi doresc foarte mult să văd Beverty Mills şi Hollywood. Dar nu atât cât mi-am dorit sa văd Bali sau Hong Kong.
- Pentru că nu mai sunt atât de exotice, zise Wendy.
- îţi aminteşti de Curasao? Cât de departe pare!

-Da.

Acolo începuse totul, când Garth îi propusese să-l însoţească în maşina pe care o închiriase. Plecaseră din Southampton abia de cincisprezece zile. Şi urmaseră două luni minunate de fericire.

Şi acum, se sfârşise...

în seara balului, Wendy coborî la cină gata costumată. Toate capetele se întoarseră din nou spre ea. înainta cu capul sus spre masa lor, frumosul ei chip fiind pus în valoare de eleganţa rochiei. Singura deosebire era că privirea ei era marcată acum de un secret dureros, ca şi cum se retrăsese în sinea ei, resemnată.

Garth o observă cu atenţie când se aşeză. Era evident că în ciuda eforturilor pe care le făcea, nu putea să-şi ia ochii de la

ea. Dar când ea îi zâmbi, el se întoarse să spună ceva prietenului său.

- Draga mea, eşti superbă! exclamă Margie. Nu-i aşa, Garth? Este cea mai frumoasă apariţie din toată sala.

In clipa aceea, trecu Nicole pe lângă masa lor şi-i aruncă o privire furibundă.

Când Nicole întâlni privirea lui Garth, îi zâmbi larg, fermecător. Garth rămase însă indiferent şi tânăra se îndepărtă. Cina fu liniştită. Wendy simţea privirea lui Garth aţintită asupra ei. I se părea ciudat de atent, ca şi cum încerca să descopere ceva. îl simţea totodată mai puţin ostil ca în zilele precedente, îşi spuse însă că era doar o părere Garth nu venise costumat. Nici Fraser. Margie purta costumul Marchizei de Pompadour care-i venea atât de bine. în timpul mesei, Wendy începu să se simtă straniu. N-o mai durea capul, dimpotrivă, se simţea mult mai limpede ca peste zi, dar îşi simţea membrele ciudat de moi. Luând furculiţa, observă că-i tremură mâna. Nu se nelinişti şi restul cinei decurse normal.

în sala de bal, fu invitată imediat la dans de un tânăr care o privise de multă vreme cu insistenţă.

- E'o veşnicie de când aştept să am plăcerea să dansez cu dumneata, îi mărturisi el sincer.

Ea zâmbi, dar inima ei era alături de Garth. îl căută din priviri, dar nu-l văzu. Cât de frumos era astă-seară, cu cămaşa albă imaculată şi cu tenul bronzat!

Muzica se opri, dar tânărul nu părea dispus să dea drumul

pradei. începură să danseze un vals, când orchestra reîncepu să cânte. Wendy o remarcă surprinsă pe Nicole singură, într-un colț al sălii, în timp ce Garth vorbea cu căpitanul. Margie probabil triumfa! în ciuda eforturilor pe care le făcea, Wendy nu se putea împiedica să se gândească la ce o aştepta: dificultatea de a părăsi vaporul cu bagajele grele, grija pentru banii care-i vor rămâne după ce cumpăra biletul de avion, telegrama pe care trebuia s-o trimită doctorului. Gândurile se învălmăşeau haotic în mintea ei, smulgându-i un geamăt.

- Eu... eu... bâigui ea, ducând mâna la frunte, trebuie... să merg ... în cabina mea.

- Te simți rău? întrebă el îngrijorat, privind în jur după ajutor -Da... rău... du-mă în... cabina mea.

Scoase un țipăt înăbuşit şi prin vălul de ceață care începea să-i tulbure privirea, văzu chipul bărbatului iubit şi simți că este ridicată de brațe puternice. Auzea voci consternate în jurul ei. Margie şi cu Denby deschideau calea. îşi dădea seama că rochia ei lungă se țâra pe lângă picioarele lui Garth care o purta cu grijă în brațe, ca pe un prețios porțelan chinezesc. îşi lăsă capul se cadă pe umărul lui. Când durerea îi străpunse din nou creierul, scoase un nou țipăt.

- Ai medicamente? o întreabă Garth cu o voce ciudat de răguşită.

- Da... în cabina mea.

Apoi, îşi pierdu cunoştința.

- Unde ma aflu? întrebă ea când deschise ochii.

**

- La infirmerie.

Auzi vocea răguşită şi Wendy putu să vadă expresia îngrijorată a lui Garth. Cineva vorbea cu el. Medicul de bord şi căpitanul.

- Garth... murmură ea. Aş vrea să fii lângă mine când... se va întâmpla.

îl zărea ca printr-un văl, nu mai era decât o formă. Dar îi simțea buzele pe obrazul ei, brațul lui ținându-i umerii.

- Nu mă mai tem, zise ea.

Şi cu toată durerea care o măcina, reuşi să-i ofere unul din frumoasele ei zâmbete.

- ... cât mai curând posibil. Ar trebui să fim la Los Angeles cam pe la cinci dimineața.

- Dacă aş putea s-o operez!

- Imposibil, domnule Rivers. Nu avem aici echipamentul necesar.

Cuvintele acestea... Despre ce vorbeau oare?

- Este sfârşitul...

Vocea ei nu mai era decât o şoaptă.

- Nu mai este nicio speranță... Acesta este sfârşitul... Dar nu mi-e teamă...

Un braț îi ridică uşor capul. Văzu ca prin ceață un pahar.

—JPastilele tale, draga mea.

Le înghiți supusă, cu o gură de apă.

- Nu mi-e frică... dacă eşti lângă mine, Garth. Nu te văd prea bine... dar ştiu că eşti lângă mine.

- Sunt aici, iubirea mea. Nu te mai părăsesc.

- S-a făcut întuneric...
- Oh, Dumnezeule! Dacă aş putea s-o operez.

Garth... Chirurg?

- îmi pare rău, domnule Rivers. Nu putem face mai mult. O ambulanță ne aşteaptă în port, am cerut-o prin radio...
- O operație n-ar servi la nimic...

Era propria ei voce? Durerea reveni mai slabă acum, datorită pastilelor.

- Mi s-a spus că nu mai e nimic de făcut...

Vocea i se stinse. Simți mâna lui Garth strângând-o pe a ei. Durerea se mai liniştise, se simțea cuprinsă de o mare liniște. Era sfârşitul... întunericul se lăsa tot mai repede asupra ei.

- Rămâi cu mine, Garth...
- Rămân, dragostea mea.

Vocea lui era nesigură şi obosită. Ajunse la urechile ei când era gata să-şi piardă din nou cunoştința. Ceilalți oameni din încăpere nu mai erau decât umbre vagi.

- Durerea a trecut, murmură ea agățându-se de mâna lui Garth. Nu va mai reveni niciodată...
- Din cauza medicamentelor, draga mea.

Ea închise ochii.

- Te iubesc, Garth.

Teribilei disperări care se simțea în glasul ei, Garth răspunse sfâşiat de durere:

- Iubirea mea... Nu mă părăsi! Ține-te tare, măcar câteva ore.

Tonul lui devenise autoritar, imperativ.

- Ține-te tare îți spun!

Din starea ei aproape de leşin, îşi dădu seama că era disperat.

- Garth, iubitule... *

Reuşi miraculos să-i ofere încă o dată surâsul ei divin.

- Nu mai este nimic de făcut... Ştiam de când m-am urcat la bord...
- Taci, îţi spun!
- Domnule Rivers, vă rog...
- Da, da, sunt calm. Dar pentru Dumnezeu, măriţi viteza! Wendy deschise ochii. Garth vorbea cu căpitanul? Auzi ca prin vis vocea lui Margie, care-l ruga s-o lase să intre.
- Este prietena mea! Are nevoie de mine. Tocmai vrusese să mi se destăinuiască, dar se pare că n-a mai avut timp.
- Doamnă Stromberg, nu insistaţi!
- Simţeam că ceva nu era în regulă, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ar fi pe moarte. Vă rog, lăsaţi-mă s-o văd.

Garth îi vorbi foarte calm.

- Nu va muri, Margie. Bine, intră o clipă. Va fi fericită să te vadă.
- Ba da, voi muri! şopti Wendy. Nu este nicio speranţă, Garth. Nu suntem sortiţi să fim împreună.

Fără să-l vadă prea bine, ghici paloarea lui Garth. Realizase probabiTşi el gravitatea situaţiei.

- Nimeni n-a vrut să mă opereze, deoarece n-aş fi supravieţuit unei intervenţii chirurgicale.
- Draga mea, zise Margie, acum înţeleg de ce ţi-ai vândut casa...

Se întrerupse, conştientă de gafa ei.

- Garth, o să-ți explic mai târziu, îi spuse ea.

Wendy se încruntă. Să-i spună lui Garth că vânduse casa ca să-şi poată oferi această croazieră? Asta nu-l interesa pe el. Margie vorbea din nou, dar Wendy nu înțelegea prea bine ce spune.

- ... am bănuit tot timpul că eşti un personaj important, dar nu m-am gândit nicio clipă că eşti sir James Rivers, celebrul chirurg!

întunericul era aproape complet. Wendy strânse mai tate mâna lui Garth.

- Plec...

Reuşi să-i mai zâmbească o dată şi o pace minunată coborî asupra ei. Niciun rău n-o mai putea atinge. îi mai trecu vag prin minte regretul că nu reuşise să-l protejeze pe Garth. Va suferi şi el.

Dar trecuse dincolo de durere. Aluneca rapid într-un abis întunecat. Nimic n-o va mai tulbura...

închise ochii, ultimele cuvinte pe care le auzi fiind:

- Ține-te bine! Trebuie să reziști!

Deschise ochii şi privi tavanul. Se încruntă, încercând să se concentreze. Ah, da! își pierduse cunoştința! Dar de data asta, trebuie să fi fost pentru ultima oară.

Cât timp rămăsese inconştientă? Destul de puțin. *Ș*tafla încă pe vapor. Recunoscu lumina, pereții albi... I se înceţoşă din nou vederea. întoarse capul şi-l văzu pe Garth alături de pat, cu capul în mâini. îi spusese să se țină tare. El era celebrul neurochirurg James Rivers. Lucrase atât de mult în ultimii ani, încât îi impuseseră trei luni de concediu. Se dăruise prea mult altora. Mişcă uşor mâna şi simți imediat căldura mâinii lui Garth. Garth... De fapt, trebuie să-l cheme sir James Garth Rivers. Spusese că vrea s-o opereze, parcă aşa îşi amintea. Dar trebuia mai întâi să ajungă la Los Angeles. Lumina revenea încet, în valuri.

- Te doare, draga mea?

Ea schiță un zâmbet.

- Nu. Mă simt minunat de relaxată.

Voia să-l liniştească, dar el se încruntă.

- Trebuie să reziști! spuse el pe un ton sever. încă două ore şi ajungem la Los Angeles. Te voi opera, Wendy.

- Mi s-a spus că nu este nicio speranță.

- Există întotdeauna speranță, replică el.

- Dar dragul meu...

- Există întotdeauna speranță, repetă el. Nu trebuie niciodată să renunți. Trebuie să lupți!

Wendy îi înțelegea înflăcărarea. Era tulburat de starea critică în care se afla cea pe care o iubea. însăşi viața lui era în joc. Nu putea să-şi piardă speranța. Rămăsese aici, alături de ea, ca s-o susțină cu puterea dragostei lui.

Trebuia să trăiască! Va trăi!

- Voi rezista, promise ea. Două ore?
- Cam aşa...

El o privi cu ochi plini de dragoste.

- Eşti o fetiţă curajoasă! spuse cu o voce răguşită.
- Tu mă vei salva.
- Să ai încredere în mine, dragostea mea. Asta mă va ajuta.

Când fu pusă pe targă, Garth continua s-o ţină de mână. Stătu lângă ea în ambulanţă, încordat, epuizat, foarte palid. Părea îmbătrânit cu zece ani.

Wendy făcea eforturi disperate să nu urle de durere. Madicamentele nu-şi mai făceau efectul, durerea devenind insuportabilă. Scotea uneori un geamăt slab, sub presiunea care se exercita asupra creierului ei.

Ajungând la spital, o infirmieră o puse pe un scaun cu rotile ca s-o ducă la radiografie. Dar nu făcu decât câţiva metri şi Wendy auzi vocea lui Garth.

- l-am văzut deja radiografiile. Medicul ei le-a transmis căpitanului vasului. Cazul ei pare disperat, dar mai păstrez o speranţă. Sper să mi se dea voie s-o operez eu.

Infirmiera împinse scaunul, şi Wendy nu mai auzi nimic, îşi reveni târziu după aceea. Rămase nemişcată, neştiind unde

se află. îşi duse mâna la cap... si constată că era înfăşurat în bandaje.

Dar nu-şi amintea nimic din clipa când infirmiera se îndreptase cu ea spre radiografie. Ştia doar că fusese operată... şi că trăia! Când deschise din nou ochii, Garth era lângă ea, cu chipul lui atât de drag marcat de oboseală. Dar în ochii lui se citea o mare satisfacție.

Pe buzele uscate ale lui Wendy pluti un zâmbet uşor.

- Îți mulțumesc Garth, spuse ea cu voce slabă.
- Eu îți mulțumesc, dragostea mea, pentru că ai rezistat. Acum, a trecut orice pericol.

Cuvinte care n-au fost niciodată primite cu mai mare bucurie şi mulțumire.

- Orice pericol... murmură ea în sfârşit.

Ochii şi buzele reuşiră să schițeze minunatul ei zâmbet.

Abia mai târziu află Wendy cât de aproape fusese de moarte. Află de asemenea că după intervenție, avusese o lungă perioadă de delir în care o crezuseră pierdută.

- Din fericire, am găsit în acest spital un medic extraordinar, care îmi permite să-ți spun că eşti definitiv salvată.

Vocea lui Garth îşi recăpătase timbrul normal şi-i reveniseră culorile în obraji.

- Dormi* dragostea mea, spuse el cu tandrețe. Vom vorbi când vei mai căpăta puteri.

Era evident nerăbdător să-i pună tot felul de întrebări.

- Acum, avem toată viața înaintea noastră, adăugă el.

Wendy simți un nod în gât auzind aceste cuvinte. Era tulburată

de atâta iubire şi de viziunea viitorului ei fericit alături de Garth.

- îmi pare rău că te-am făcut să suferi, murmură ea, simțind că-i revine memoria. Era obligatoriu, înțelegi?

- Ți-am cerut să dormi! o întrerupse el cu blândețe. Trebuie să te odihneşti, draga mea.

- Voiam doar să te întreb de cât timp sunt aici?

- De două zile.

- Atât de mult? Am fost inconştientă patruzeci şi opt de ore? închise pleoapele. Wendy ştia că Garth nu-i va mai răspunde la întrebări. Somnul o cuprinse repede, aducându-i pace şi refăcându-i puterile.

Capitolul 10

Trecură mai multe zile până când Garth îi dădu voie să vorbească. Se ocupa în continuare de ea. Neurochirurgul spitalului, nevrând să rămână în plan secundar, venea s-o viziteze din când în când pentru a-i urmări progresele. Il auzi o dată vorbind cu Garth pe culoar, în faţa uşii salonului. O credeau probabil adormită, pentru că vorbeau de un „miracol".

- Voia să trăiască, zise Garth. Această voinţă a salvat-o.

- Dar când a fost inconştientă? Voința ei nu mai avea putere, era adormită...
- înainte de toate, am făcut-o să înțeleagă că trebuie să reziste şUn-a ascultat.

Câtă mândrie se simțea în vocea lui! Wendy privi spre uşă şi murmură încet:

- Nu mă felicita prea mult pentru curajul meu, iubitule. Mi-a fost îngrozitor de frică... crede-mă. Dar am ştiut că îmi va fi

mai uşor dacă erai lângă mine... până la sfârşit...

Vocea i se stinse. Trăia acum un nou început şi cuvintele nu mai aveau sens.

În seara aceea, îi repetă lui Garth gândurile ei, după ce mâncase suficient ca să-i facă pe plac. El dădu tava la o parte şi se aşeză alături de ea.

- Da, încuviinţă el. Este un nou început.

Duse mâna ei la buze.

- Oh, dragostea mea, de ce nu mi-ai spus nimic?

- Nu puteam să-ţi spun, Garth. Mă agăţam de tot ce putea să- mi ofere viaţa. Dacă aş fi vorbit despre tragica mea soartă, aş fi stricat totul...

- Nu-i adevărat, o întrerupse el, nu în aceste împrejurări...

Ea zâmbi.

- Uiţi, dragul meu, că nu ştiam cine eşti...

Tu erai cel care călătorea incognito! Şi erai atât de rău cu mine când credeai că sunt Lenise Mavaro.

- E cu totul altceva!

Ea nu se putu abține să nu râdă.

- Reacție tipic masculină!

- Lenise Mavaro este tipul de femeie pe care-l detest şi eram pe cale să mă îndrăgostesc de ea...

-De mine...

El o privi cu seriozitate.

- Aminteşte-mi să te pedepsesc pentru această ironie, după ce îți vei recăpăta forțele.

Ea râse din nou.

- Asemenea amenințări nu mă sperie!

El miji ochii. **

- Văd că nu-i uşor cu tine.

Wendy simți gluma ascunsă de tonul lui serios.

- Poți încă să te răzgândeşti în legătură cu...

Tăcu, jenată, dându-şi seama ce era să spună.

- în legătură cu cererea mea în căsătorie?

El clătină din cap şi adăugă cu tandrețe:

- Niciun pericol, Wendy. Tu eşti femeia vieții mele.

Ea coborî genele lungi şi privi cearşaful.

- Mi-e greu să cred.

In loc de răspuns, el îi ridică bărbia şi Wendy citi în ochii lui cuvintele pe care urma să le rostească.

- Te iubesc, Wendy. Vreau să fii soția mea.

Nu, nu spune nimic... Ştiu că şi tu mă iubeşti de mult.

Ea încruntă sprâncenele, amintindu-şi răul pe care i-l făcuse lui Garth. încercă să-i explice,

să-i spună cum îl îndepărtase pe Shaw pentru că simțise că se ataşase prea mult de ea.

- Cu tine, continuă ea fără să se gândească prea mult, aveam impresia că toate astea nu aveau importanță, pentru că tu n-ai fi suferit.

- Aşa credeai? întrebă el ironic.

Ea roşi uşor.

- Nu gândeam că este vorba doar de un flirt.

- Poate, la început, mărturisi el după câteva secunde de reflecție.

- Atunci când credeai că sunt Lenise Mavaro?

- Exact.
- Dar eu nu aveam habar de nimic.
- Nu draga mea, este adevărat.

Simțind o uşoară ironie în tonul lui, Wendy ridică ochii spre el.

- Râzi de mine?

Garth rămase serios.

- Nu, iubita mea, te ascult cu cea mai mare atenție.

Buzele lui Wendy începură să tremure.

- Continuă, te rog, îi ceru el. Sunt nerăbdător să aflu răspunsuri la câteva întrebări. Credeai că nu doream decât o aventură?

Wendy observă că nu cunoscuse această latură a personalității lui: Garth avea un accentuat simț al umorului.

- Cum credeam că sunt o simplă distracție pentru tine, mi-am zis că aş putea...ăăă... să mă folosesc de tine, înțelegi?

Ea roşi mai tare.

- Cred că am o idee despre ceea ce vrei să spui.

- Eram sigură că atunci când va veni momentul, despărțirea noastră nu va fi dureroasă pentru tine.

- Te gândeai, bineînțeles, că vei trăi până la întoarcerea în Anglia?

Wendy auzise vag că Garth primise informații de la medicul ei. Avusese de gând să-l întrebe, dar nu reuşise. În primul rând, pentru că Garth îi interzisese să vorbească până acum. O lăsa să spună câteva cuvinte din când în când, după care îi cerea să se întindă şi să doarmă. Avusese foarte puține ocazii să-i pună

întrebări.

- Nu eram sigura, răspunse ea.

Își reaminti dintr-odată momentele insuportabile când se întreba dacă va fi aruncată în mare. Dar nu-i dezvălui asta lui Garth. Totul i se părea acum melodramatic, când de fapt se sfârşise. N-ar fi făcut decât să-l necăjească, şi nu voia. Garth îi salvase viața.

- Speram, desigur, să ajung în Anglia, continuă ea.

- Şi ce aveai de gând să faci, după ce te întorceai? Margie mi-a spus că ți-ai vândut casa ca să poți face această croazieră.

- Trebuia să ma internez la clinică. Doctorul meu aranjase totul.

Wendy nu bănuia admirația cu care o privea Garth pentru atitudinea ei de a-şi accepta soarta şi a aştepta cu calm deznodământul.

- Se pare că n-ai fost la curent; doctorul tău

îl informase pe căpitan în ce situație erai. Garth îi explică apoi că era obligatoriu, astfel că medicul de bord o putea supraveghea discret.

- Aşadar, el ştia totul despre mine de la început?

- El şi căpitanul, bineînțeles. Aveau chiar dosarul tău complet şi radiografiile.

Wepdy era uluită. Dar dacă se gândea bine, era obligatoriu ca ei să fie la curent cu starea sănătăţii ei.

- într-adevăr, te auzisem spunând că ai văzut radiografiile mele şi tocmai voiam să te întreb în legătură cu acest subiect.

- Căpitanul a aflat până la urmă că la bord se află un

neurochirurg. M-a chemat la el. Are un mic apartament în afara încăperilor oficiale. M-a invitat într-o dimineață, la o cafea.

I-am explicat că eu călătoresc sub numele de „domnul Rivers". Nu voiam să fiu recunoscut, deoarece plecasem în croazieră ca să mă odihnesc.

Se întrerupse o clipă. Wendy profită pentru a-i povesti că Margie şi cu ea îşi puseseră întrebări despre profesia lui.

- Fraser a fost supus unui adevărat interogatoriu de Margie, zise ea râzând. El a spus că medicul tău ți-a recomandat o lungă perioadă de odihnă.

Garth păru că se amuză ia gândul frustrării lui Margie că nu-şi putuse satisface curiozitatea.

- După spusele lui Fraser, erai foarte surmenat după ani lungi de muncă.

Wendy ridică ochii spre el, dar Garth nu făcu

niciun comentariu, revenind la discuția pe care o avusese cu căpitanul, acesta refuzase categoric să-i dezvăluie numele bolnavei, sub pretextul că această persoană nu dorea să se afle starea sănătății ei. Dar dacă i se întâmpla ceva pe vapor, îl va ruga pe Garth să-i vină în ajutor în măsura posibilităților.

- Eram foarte intrigat. Trebuie să mărturisesc că începusem să examinez pe ascuns toate femeile care-mi ieşeau în cale.

- Uneori, zise Wendy, mi se părea că erai îngrijorat pentru mine. Trebuie să recunosc că în acele ocazii aveai un ton foarte profesional. Dar se întâmpla înainte să-l vezi pe căpitan.

El o privi stupefiat, şi Wendy îşi dădu seama că făcuse o gafă.

- Cum naiba poți sa ştii când m-am întâlnit cu căpitanul?

Ea râse uşor şi-i mărturisi indiscreţia lui Margie, care surprinsese discuţia lor.

*

- In ziua aceea, mi-a spus la micul dejun că a bănuit întotdeauna că eşti o persoană importantă. înclina să creadă că eşti duce...
- Duce! izbucni el în râs.
- Ce aiurită! Dar este totuşi fermecătoare.
- Se pare că n-a auzit tot dialogul vostru, zise ea, gânditoare. Am impresia că şi eu o intrigam.

El încuviinţă din cap.

- Am vorbit îndelung cu ea, zise el simplu. Margie îi spusese probabil tot ce-i trecuse prin minte.
- în legătură cu momentele când ţi se părea că eram îngrijorat, aveai dreptate să crezi că eram aşa din punct de vedere profesional. Observam fără să vreau că deveneai tot mai palidă. Cu toate acestea, nu păreai să te simţi rău. Când rămâneai în cabina ta, presupun că

o făceai din cauza durerilor de cap?

- Da, bineînțeles.

El îi strânse mâna cu putere.

- Nu trebuia să păstrezi secretul, dragostea mea. Dacă mi-ai fi vorbit...

Se opri şi ridică din umeri.

- În sfârşit, totul a trecut, zise el privind-o cu tandreţe. Te *refaci repede, draga mea. Şi voi avea grijă de tine tot restul vieţii mele.

Zâmbind fericită, Wendy îi oferi timid buzele şi el o sărută îndelung.

- Te-am văzut vorbind cu căpitanul cu câteva minute înainte de a mi se face rău... Era... vreau să spun...

- Fusese anunțat că vrei să părăseşti vaporul la Los Angeles.

De aceea, a hotărât să-ți dezvăluie identitatea. Trebuia să te conving să nu cobori de pe vapor. Doctorul tău îi spusese că n-ai drept rude decât un văr îndepărtat. Aşadar, ai mințit spunând că ai rude la Los Angeles.

Ea întoarse capul.

- Credeam că fac cum e mai bine, zise ea. Nu voiam să te văd suferind, Garth.

- Dar era prea târziu, iubirea mea. Eram deja rănit... teribil de rănit.

- Nu voiam să afli că am murit.

îl privi din nou, cu ochii plini de lacrimi.

- Dragostea mea, şopti ea, nu vedeam altă soluție.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei. Garth i-o

şterse tandru cu batista lui. Apoi, o luă în braţe.

- Nu te mai gândi, murmură el. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre durerea mea.

Wendy îi povesti apoi ce simţise mai târziu, când îi mărturisise dragostea ei.

- Am înţeles atunci că era prea târziu să te împiedic să suferi, că trebuia să-ţi mărturisesc iubirea mea.

Vocea i se stinse. Văzu pe faţa lui Garth o expresie de amuzament amestecat cu tandreţe.

- Ştiam deja, dragostea mea. Crezi că n-am înţeles de ce voiai să pleci de pe vapor?

Wendy clătină din cap.

- Ştiind ceea ce aflasei, era bineînțeles evident.

Garth nu spuse nimic. Se mulțumi s-o țină în brațe, cu obrazul lipit de al ei.

Wendy se gândea la viitor, minunându-se că era în viață şi că

va fi curând soția lui Garth.

își duse mâna la capul înfăşurat în bandaje.

- Nu mai am păr deloc? întrebă ea.

Se încruntă, gândindu-se la căsătoria ei. Cum va arăta oare ca mireasă cu perucă!

- Mă tem că nu mai ai, draga mea, zise el. A trebuit să te rad complet.

- Aşa mă gândeam şi eu.

El zâmbi, amuzat.

- N-ai pierdut mare lucru, în comparație cu viața ta.

- Bineînțeles, încuviință ea. Mă gândeam doar la...

Cuprinsă brusc de timiditate, nu putu continua. Dar Garth ştia ce vrusese să spună.

- Şocul provocat de o asemenea operație este foarte puternic, zise el. Pacientul are nevoie de cel puțin şase luni pentru a se recupera complet. Imediat ce ajungem în Anglia, anunțăm logodna. Dar cu toată dorința mea de a ne căsători imediat, va trebui să ne resemnăm şi să aşteptăm.

O ținea de mâini, puțin depărtată de el. În ochii lui, Wendy putea citi toată iubirea şi adorația din lume.

- Vom avea o perioadă minunată de logodnă prelungită, Wendy. Părul tău va avea timp să crească şi tu să te obişnuieşti

cu firea mea autoritară.

- Vei munci la fel de mult ca înainte? întrebă ea, rupând o lungă tăcere întreruptă de săruturi care o făceau să se înfioare de plăcere.

- Nu, Wendy. Nu va mai fi nevoie. Au venit încă doi neurochirurgi la spital. În felul acesta, voi avea mult mai puțin de lucru decât în ultimii patru-cinci ani.

Wendy se bucură auzind această veste. Nu voia să vadă sănătatea soțului ei periclitată de surmenaj. În plus, recunoştea sincer egoismul atitudinii ei, dorind să-l aibă pe Garth cât mai mult timp alături de ea.

- Fraser mi-a spus că munceai deseori câte paisprezece- şaisprezece ore pe zi, uneori şase zile din şapte.

- Fraser vorbeşte prea mult, replică el.

Dar Wendy simțea că acesta este adevărul. Cum Garth nu voia

însă să continue discuția pe tema asta,

renunță.

începu să vorbească despre croazieră şi despre prietenii lor.

- Margie era disperată, spuse Garth. Am trimis un mesaj căpitanului, pentru a-i înştiința deplina reuşită a operației. El o să-i anunțe pe toți pasagerii.

Ea făcu ochii mari.

- Adevărat?

- Bineînțeles! Multă lume de la bord se întreabă probabil ce-i cu tine.

- Da, zise ea după câteva clipe. Fraser şi prietena lui, Denby şi Margie...

Se opri, gândindu-se la cei pe care şi-i făcuse prieteni.

- Acum, ştiu toţi despre mine, zise ea.

*
*

Garth se mulţumi să zâmbească.

- E timpul să te odihneşti, zise el ferm. Mâine te vei ridica din pat.

- Deja?

- Doar o jumătate de oră, cu condiţia să fii ascultătoare şi să te odihneşti.

- Promit! exclamă ea docilă.

Nu se simţea totuşi obosită. Ar fi vrut să-l ţină pe Garth lângă ea în timp ce infirmiera o pregătea pentru noapte. Dar îl cunoştea destul ca să ştie că dacă a hotărât că trebuie să se odihnească, ţinea să fie ascultat.

- Noapte bună, dragul meu, iubirea mea.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

- Pe mâine dimineaţă.

- Noapte bună, repetă ea cu o voce răguşită de emoţie. Oh! Ce frumoasă este viaţa!

Garth o privi zâmbitor, cu ochii aţintiţi pe

chipul ei fermecător. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă, unde se opri şi-i aruncă o ultimă privire. Wendy închisese ochii, genele ei lungi, mătăsoase, lăsând umbre pe obrazul-i delicat. Buzele ei se mişcară uşor, el ghicind cuvintele pe care le murmura:

- Îţi mulţumesc, iubirea mea, că m-ai readus la viaţă. Ţi-o ofer toată ţie.

Căsătoria a avu loc şase luni mai târziu, într-o frumoasă biserică de ţară, la Burtonwell, în comitatul Dorset, unde locuiau părinţii lui Garth.

Acesta cumpărase o casă încântătoare, nu departe de ei. Avea faţada din piatră aparentă, grădina era mărginită de un pârâiaş care alerga la vale înainte de a traversa satul. Soarele strălucea pe cerul cel mai albastru pe care-l văzuse Wendy vreodată, când ieşi în pragul bisericii la braţul soţului ei pentru a înfrunta mulţimea de prieteni, rude, ziarişti, localnici. Aparatele de fotografiat nu se mai opreau.

- Mai strângeţi-vă puţin, dragii mei, ceru Margie. Aşa... Oh, am spus întotdeauna că sunt o pereche minunată! Denby! Acolo eşti foarte bine plasat ca să-i prinzi din unghiul

acesta. Sper că ai pus film în aparat.

- Unchiule Garth, mătuşă Wendy... Vreți să vă țineți de mână, vă rog?

- Wendy, zâmbeşte.

Camera de luat vederi a lui Fraser se auzi zumzăind în timp ce Wendy se supuse.

- încă o poză! îi imploră Vicky. Ştiu că sunteți obosiți...

- Nici vorbă! protestă calm Garth.

Sora lui făcu o mică grimasă.

- Dragul meu frate, te cunosc prea bine ca să mă poți înşela. Mama lui Garth sărută mireasa.

în acest timp, ziariştii luau note.

în sfârsit, se termină totul.

*
»

Tinerii căsătoriți se regăsiră singuri în apartamentul rezervat la hotelul Savoy din Londra. Aici hotărâseră să-şi petreacă noaptea nunții, înainte de a-şi lua zborul spre insulele Fiji pentru luna de miere.

- Ce zi minunată!

Wendy simțea nevoia să spună ceva, ca să învingă timiditatea.

- Totul a decurs atât de bine! Soarele strălucea, toată lumea era fericită. Şi cât de frumoasă era mama ta în costumul ei roz-corai. Ce să mai spun de recepție...

Vocea i se stinse în fața privirii ironice a soțului ei.

- Da, dragostea mea, zise el. A fost perfect! Eu am totuşi altceva să-ţi spun acum, încântătoarea mea soţie, zise el cu o voce caldă.

întinse braţele şi ea veni să se cuibărească la pieptul lui, cu un râs fericit. El o strânse îndelung în braţe, înainte de a-i ridica bărbia.

- Cât eşti de frumoasă! şopti el.

îi mângâie cu buzele obrajii, pleoapele, linia delicată a frunţii pe care dansau câteva bucle.

- N-am fost în viaţa mea mai mândru ca atunci când am ieşit din biserică la braţul soţiei mele.

în glasul lui vibra o bucurie fără seamăn, iar ochii erau un ocean de iubire şi de tandreţe care tăia răsuflarea lui Wendy. înconjură cu braţele gâtul soţului ei, se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe buze. îmbrăţişarea lui Garth deveni mai puternică. Wendy simţea căldura mâinilor a căror îndemânare o salvase de prăpastia funestă în care se resemnase să se prăbuşească.

Sufocată de emoţie, se strânse deodată mai tare la pieptul lui.

- Plângi? o întrebă el.

- Nu ! Bineînţeles că nu! negă ea.

- Atunci, oferă-mi unul din minunatele tale zâmbete.

Când ridică în cele din urmă capul, zâmbetul ei era ca o raza de soare care lumina totul în jur.

- Vezi, zise ea, ţi-am spus că nu plâng!

Dar buzele ei încă tremurau.

Cu un zâmbet uşor ironic dar plin de

tandrețe, Garth o trase din nou la pieptul lui, sărutând-o cu pasiune.

Sfârşit.